Colecția

Iubiri de poveste

LA SOLICITAREA CITITOARELOR

CHRISTINA DODD

Suflete pereche

CHRISTINA DODD
SUFLETE PERECHE

In bed with the duke by Christina Dodd

Traducere din limba engleză: Oana Cristina Butta

Pentru Scott şi Jerry, băieţii care purtau pălării vechi, îşi îmbrăcau măturile în paltoane vechi, le umpleau mânecile cu paie şi porneau la galop prin cartier pe caii lor imaginari ca să lupte pentru dreptate.

Ei erau Sperietorile din Romney Marsh.
Fie ca spiritul să le trăiască veşnic.

Capitolul 1

Moricadia, 1849

Orchestra de patru oameni se opri din cântat. Sesizând momentul, contele Cloutier spuse fraza care urma cu siguranţă să captiveze atenţia tuturor oaspeţilor din jur:

— Lady Lettice, ai auzit de fantoma care călăreşte în noapte?

Fraza îi atrase atenţia englezului Michael Durant, moştenitor al ducatului din Nevitt. Michael nu se lăsase impresionat de balul sofisticat organizat de Lord şi Lady Thibault. Era o copie identică a tuturor balurilor englezeşti la care participase vreodată, ca să nu mai vorbim de balurile prusace, franţuzeşti, veneţiene… Făcuse Turul Europei şi descoperise că bogaţii se imitau unii pe alţii şi îl plictiseau de moarte.

Acum, în seara asta, muzicanţii cântau, oaspeţii dansau, mâncarea era la modă şi salonul în care se jucau cărţi era plin. Prinţul Sandre şi gărzile lui se foiau de colo-colo, conferind balului şi patina regală.

Dar nu era nimic demn de raportat… până acum. Iar momentul se datora doar faptului că Cloutier nu-şi dădea seama ce gafă făcuse. Nu-şi dădea seama că a doua zi pe vremea aceea avea să fi fost deja izgonit din Moricadia şi în drum spre Franţa, blestemându-şi propria înclinaţie spre bârfă.

Prefăcându-se interesat Michael se apropie şi el de grupul de pretendenţi ai lui Lady Lettice Surtees.

— O fantomă? a scos Lady Lettice un ţipăt ascuţit, demn de o tânără alarmată. Nu! Şi spune-mi, te rog, ce face fantoma asta?

Înainte ca Cloutier să apuce să răspundă, Lady Lettice se întoarse spre însoţitoarea ei, o fată de douăzeci şi ceva

de ani, şi se răsti:

— Fă-ţi treaba, fato! Fă-mi vânt cu evantaiul! Am obosit dansând cu atâţia admiratori.

Tânăra – slabă de parcă s-ar fi lăsat luată de prima adiere de vânt, cu o bonetă de dantelă peste un păr şaten şi cu nimic remarcabil – încuviinţă fără nicio vorbă. Scoase un evantai de fildeş şi dantelă din săculeţul pe care îl ţinea legat la mijloc, se postă în dreapta lui Lady Lettice, care avea faţa roşie şi transpirată, şi începu să-i facă vânt.

— Este prea cald aici, se plânse Lady Lettice. Nu crezi, Lord Escobar?

Escobar, care stătea în stânga ei, răspunse:

— Aveţi dreptate, señorita, este o seară de vară neobişnuit de caldă.

Să o numeşti pe Lady Lettice „señorita” era o curtoazie exagerată – era o văduvă la patruzeci de ani, cu fălcile lăsate, semn că începea să îmbătrânească. Dar sânii ei erau imenşi şi bine puşi în evidenţă de corsajul cu dantele extrem de decoltat, iar talia îi fusese strânsă în balene ca să pară subţire, deşi abia mai putea să respire din cauza lor. Nici nu era de mirare că dansul o obosise atât.

Însă nimic din toate acestea nu conta în comparaţie cu averea ei, iar cei şase bărbaţi care îi dădeau târcoale ştiau şi ei asta. Se înghionteau ca să ajungă cât mai aproape de scaunul ei migălos sculptat, îi ofereau pahare cu şampanie rece, zâmbeau cu toţi dinţii şi în acelaşi timp aruncau ocheade domnişoarelor debutante care erau aliniate lângă perete, fete mai drăguţe şi mult mai tinere, dar prea sărace ca să fie o partidă bună.

— Deci, Cloutier, mai spune-mi despre fantoma asta, zise
Lady Lettice, scoţând o batistă albă de bumbac dintre sâni şi tamponându-şi buza de sus transpirată.

— Fantoma asta – este numită Moartea. Călăreşte

noaptea, dar fără niciun sunet. E o apariţie uriaşă, înfăşurată în zdrenţe albe, şi călăreşte un cal alb uriaş, Pielea lui e putrezită, hainele rupte de vreme şi în loc de ochi are două găuri. O arătare înfricoşătoare – şi totuşi, ţăranii spun că ar fi fantoma lui Reynaldo, ultimul rege născut în Moricadia, care a murit acum două sute de ani, şi vorbesc de el cu drag.

— Ţărănoi, spuse dezgustată Lady Lettice. Ce să ştie ţărănoii?

— De acord cu dumneata, spuse Cloutier. Dar nu doar ţăranii au văzut acest spectru. Călători veniţi de departe să joace cărţi sau să se urce pe corăbii l-au văzut şi ei. Zvonurile spun că dacă nu eşti din Moricadia şi ai ghinionul să vezi Moartea, ai face bine să fugi imediat unde vezi cu ochii, pentru că această fantomă înspăimântătoare – Cloutier îşi coborî vocea şi încheie pe un ton şoptit – e semn că se va întâmpla ceva groaznic.

Michael pufni, iar sunetul sparse tăcerea şocată care se lăsase.
Lady Lettice îl pironi imediat cu privirea.

— Eşti un impertinent. Ştii cine e dânsul? întrebă ea, arătând spre Cloutier.

Însoţitoarea ei era timidă şi neînsemnată, dar în acelaşi timp inteligentă şi cu spirit de observaţie. Scoase un sunet slab în semn de avertisment şi începu să fluture evantaiul şi mai tare, dar Lady Lettice nu o luă în seamă.

— El este contele Cloutier şi membru al uneia dintre cele mai de seamă familii nobile din Franţa. Nu se cade să pufneşti când vorbeşte contele.

— Decât dacă eşti Michael Durant, moştenitor al ducatului Nevitt, spuse Cloutier, făcând o plecăciune spre Michael.

Lady Lettice nu se obosi să se ruşineze de reacţia ei. Era captivată la gândul că îi sosise un nou peţitor.

— Ah. Milord. Alteţă, se bâlbâi ea, neştiind cum să îl numească.

Cloutier şi Michael se priviră în ochi. Ştiind că Lady Lettice ţinteşte prea sus, contele făcu prezentările.

— Lady Lettice Surtees, acesta este lordul…

Michael ridică o mână.

— Te rog. Numele meu este respectat în Anglia, dar în Moricadia sunt doar un simplu prizonier politic, o non-entitate, un bărbat care s-a lăsat izgonit din ţara lui de familia regală şi de prinţul Sandre. Spune-mi Durant. E un titlu suficient pentru un bărbat căzut în dizgraţie… şi mărturisesc că mi-ar fi ruşine să-mi folosesc astfel numele, încheie el într-o şoaptă răguşită.

— Prizonier politic? spuse îngrozită Lady Lettice. Sunt şocată, domnilor. Şocată! Cum e posibil aşa ceva?

— Eu sunt singura fantomă din Moricadia, milady. Abia astăzi mi s-a permis să ies în societate. Până în seara asta am fost doar un zvon.

Michael făcu o plecăciune şi se îndepărtă, învăluit de o aură tragică pentru care l-ar fi invidiat şi Edmund Kean, actorul.

— Bietul om, şopti Lady Lettice atât de tare că se făcu auzită în toată sala. Ce-a făcut?

Michael se opri în spatele unei coloane de marmură, ascultând răspunsul. Nimeni nu spuse nimic o vreme; apoi Escobar răspunse, fără tragere de inimă:

— Durant a avut un conflict cu familia de Guignard. Ţara asta e a lor. Ei o conduc. Prinţul de Guinard l-a detronat pe regele Reynaldo – l-a ucis cu sânge-rece –, iar acum urmaşii lui ţin toată ţara sub călcâi. Escobar îşi coborî vocea şi mai mult. Se zvoneşte că va fi o revoluţie şi regele de drept se va întoarce să-şi recucerească tronul.

— Ce romantic! spuse Lady Lettice, strângându-şi

mâinile la piept.

— Da, dar familia de Guignard l-a acuzat pe Durant de colaborare cu rebelii. În ultimii doi ani l-am crezut mort cu toţii. Abia de curând s-a aflat că Lord şi Lady Fanchere, aliaţi de încredere ai prinţului Sandre, îl ţin arestat în castelul lor. Abia şoptind, Escobar adăugă: Se zvoneşte că Durant şi-a petrecut cea mai mare parte din ultimii doi ani în închisoarea medievală de sub palatul lor.

Grupul *se* întoarse spre Sandre, privindu-l în tăcere. Prinţul stătea de cealaltă parte a sălii de bal, lângă scena cu orchestra, suav şi scrobit în uniforma de ceremonie, cu pieptul încărcat de medalii. În jurul lui se strânsese o mică mulţime de linguşitori, iar prinţul îşi juca rolul cu o dexteritate exersată, fermecându-i pe bogaţii veniţi în Moricadia să joace cărţi şi să socializeze cu vreun membru al unei case regale accesibile.

Michael îl dispreţuia pe Sandre pentru ceea ce era, dar şi pentru ceea ce se voia să pară.

— Dar nu înţeleg, insistă Lady Lettice. Cum îndrăzneşte familia de Guignard să ţină ostatic un englez?

— Familia de Guignard a îndrăznit mereu să rişte, spuse Cloutier plin de venin; familia lui nu reuşise să ajungă la fel de sus în ultimii două sute de ani.

— În Moricadia au câştigat. I-au ucis pe toţi urmaşii regelui Reynaldo… sau cel puţin aşa susţin, deşi rebelii sunt de altă părere. Oricum, şi-au însuşit totul… Escobar făcu semn cu mâinile spre fereastră, de unde se vedeau case luminate, cazinouri şi băi termale profitând de izvoarele Pirineilor. Dar noi nu îndrăznim să vorbim despre asta.

Lady Lettice făcu ochi mari.

— De ce nu?

— Pentru că spionii prinţului Sandre sunt peste tot, şi Alteţa Sa nu suportă să aibă cetăţeni nemulţumiţi. Escobar făcu o plecăciune. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să-mi salut un vechi prieten.

Michael ieşi din spatele coloanei şi îi făcu semn din cap lui Escobar, când acesta trecu pe lângă el. Escobar era un bărbat înţelept. Avea să-şi caute o altă văduvă, una care să nu rişte un întreg scandal.

Domnul Graf, un tânăr bine îmbrăcat la vreo douăzeci şi doi de ani, cu părul blond şi cârlionţat, îi luă imediat locul lui Escobar. Domnul Graf avusese ghinion la masa de joc noaptea trecută; avea nevoie imediat de o mireasă bogată, înainte ca tatăl lui din Germania să afle câţi bani pierduse. Desigur, nici domnul Graf, nici ceilalţi nu-i dădeau atenţie însoţitoarei lui Lady Lettice, care îi făcea vânt în continuare cu evantaiul stăpânei sale.

Erau nişte proşti cu toţii. Fata era speriată ca un iepure. Purta o rochie simplă, din lână gri, care nu făcea decât să-i scoată în evidenţă tenul palid. Rochia era croită astfel încât să-i ascundă formele, şi oricum nu putea fi vorba de aşa ceva; fata era extrem de slabă. Avea trăsături tipic englezeşti. Poate era totuşi drăguţă, dar îşi ţinea bărbia în jos, privirea plecată şi umerii gârboviţi, de parcă s-ar fi aşteptat să fie plesnită peste faţă în orice clipă.

După părerea lui Michael, toţi gentlemenii şi lorzii care sperau să se căsătorească într-o bună zi cu Lady Lettice ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie servitoarei ei umile. Michael nu ştia dacă fata fusese dintotdeauna timidă, dar ar fi pus pariu pe orice că Lady Lettice o transformase într-o epavă. Fata arăta de parcă nu mai avusese parte de o masă sănătoasă de când lumea. Şi cu siguranţă părea îngrozită.

Da, Lady Lettice îşi ascundea biciul acum, dar cel care avea să o ia de nevastă urma să-l descopere curând.

Domnul Graf cel ghinionist începu să se lupte pentru o poziţie mai avantajoasă cu ambiţiosul conte Rambaudi din Piedmont şi cu lordul Bedingfield din Anglia. Rezultatul fu dezastruos – pentru însoţitoarea doamnei. Cineva o izbi peste cot. Evantaiul lovi ceafa lui Lady Lettice, făcându-i

buclele de la urechi să tremure. Doamna se întoarse spre servitoare ca o lupoaică turbată.

— Fată nerecunoscătoare ce eşti! Cum îndrăzneşti să-ţi loveşti stăpâna?

— N-am vrut…

Vocea fetei se potrivea perfect cu aspectul ei; era joasă, tremurândă, plină de teamă.

Lady Lettice îşi ajustă agrafele din câteva mişcări rapide. Fata încercă să o ajute, dar doamna o plesni imediat.

— Pleacă de-aici, proasto. Ar trebui să te dau afară în clipa asta. Aşa ar trebui!

— Nu, doamnă, vă rog. Nu o să se mai întâmple.

Fata privi în jur, de la peţitor la peţitor, cerând ajutorul celor care nu i l-ar fi oferit oricum. Aristocraţii şi gentlemenii sărăciţi la mesele de joc erau cu totul nepăsători. Nici chiar cei care o împinseseră nu se sinchiseau de soarta ei.

— Vă implor, doamnă. Permiteţi-mi să vă servesc în continuare.

— Se preface doar că-i pare rău, le spuse Lady Lettice celorlalţi. Spune asta doar pentru că e orfană şi dacă n-aş fi eu să-i port de grijă cu atâta generozitate ar muri de foame. Nu-i aşa că ai muri de foame, Emma?

Emma îi aşeză mai bine şalul pe umeri stăpânei sale şi îi luă batista umedă din mână, apoi îi şterse obrazul.

— Da, doamnă, spuse ea.

Lady Lettice o împinse deoparte.

— Bine, gata, termină. Începi să mă calci pe nervi. De data asta nu te dau afară, dar dacă se mai întâmplă vreodată să mă loveşti…

— N-o să mai fac! Mulţumesc! spuse Emma, făcând plecăciuni peste plecăciuni.

— De fapt…

Lady Lettice îşi luă înapoi batista şi o privi fix. Michael

aproape că putea să vadă scânteia unei idei răutăcioase formându-se în mintea femeii.

— Vreau să-mi umezeşti batista. Mergi la toaleta doamnelor şi umezeşte-o.

Cum doriţi, Lady Lettice, spuse Emma, luând batista şi îndepărtându-se în fugă.

— Priviţi, domnilor, spuse Lady Lettice. Ne vom distra pe cinste. Servitoarea mea e aşa de proastă că se rătăceşte mereu, încurcă stânga cu dreapta şi nordul cu sudul. Toaleta doamnelor este la dreapta, aşa că ea va porni la stânga.

Bărbaţii o văzură pe Emma îndreptându-se spre uşă şi ezitând.

Michael o îndemnă în mintea lui să o ia la dreapta. Aşa cum spusese Lady Lettice, Emma se întoarse la stânga.

Micul cerc de admiratori izbucni în râs.

Michael se crispă.

— Domnilor, vreţi să puneţi pariu pe cât timp îi va lua servitoarei mele proaste să se întoarcă aici?

— O idee excelentă, spuse Bedingfield. Şi pun pariu că se va întoarce cu batista uscată!

Peţitorii se strânseră şi mai aproape, bătându-şi joc de fata care nu le făcuse nimic.

Michael, care simpatiza mereu cu cei bătuţi de soartă, plecă să o salveze pe Emma de ea însăşi.

Capitolul 2

Emma se rătăcise deja. Bâjbâia pe coridoarele bine luminate, ajungea în camere întunecate unde cuplurile se chinuiau să facă amor, ieşea în fugă, murmurând scuze şi dorindu-şi să se întoarcă în Anglia, unde bărbaţii şi femeile nu se împerecheau peste tot, ca animalele.

În cele din urmă, Emma găsi o uşă care dădea spre grădini şi ieşi pe terasă. Se întoarse, privind castelul. Auzea muzica din sala de bal şi vedea lumina care se revărsa dinspre ferestre. Dacă studia bine castelul, nu se putea să nu găsească drumul înapoi.

Dar ce rost avea? Misiunea ei rămăsese neîndeplinită şi ştia prea bine ce se întâmpla atunci când nu asculta de ordinele lui Lady Lettice.

Moricadia era o ţară mică, superbă, ascunsă între vârfurile Pirineilor şi binecuvântată cu peisaje spectaculoase, pajişti idilice şi izvoare termale despre care se spunea că pot vindeca orice boală. Dar Emma stătea acum sub cerul înstelat, privind fântâna arteziană, dorindu-şi să fi fost bogată, nobilă şi frumoasă în loc să fie săracă, plebee şi bine educată. Ce rost aveau inteligenţa şi bunul-simţ pentru o femeie a cărei îndatorire principală era să-i facă vânt cu evantaiul unei bestii transpirate şi, noapte de noapte, să-i facă masaj la tălpi aceleiaşi bestii? Dacă Dumnezeu nu voia să-i asculte nicio rugăciune, ar fi putut măcar să-i lumineze mintea cât să găsească drumul de la punctul A la punctul B fără să se rătăcească – doar ca să umezească batista bestiei.

Tatăl ei ştia că e timidă, dar şi că are o minte ascuţită. Îi spusese că inteligenţa ei e un dar de la Dumnezeu de care trebuia să se folosească pentru a-şi face viaţa mai bună şi a-i ajuta pe ceilalţi.

Deci Emma umezi batista lui Lady Lettice în apa din fântână, apoi o stoarse.

Din spatele ei se auzi un chicotit cald, răguşit, făcându-o să tresară şi să scape batista din mâini. Se întoarse şi dădu cu privirea de Michael Durant, aristocratul englez cel tragic.

— Am venit să te conduc până la toaleta doamnelor, dar văd că ai găsit o soluţie mai bună, spuse el, arătând cu bărbia spre fântână.

— Nu e ce crezi, spuse Emma.

Coşmarul ei cel mai negru se adeverise. Acest englez avea să-i spună bestiei ce făcuse, iar bestia avea să o arunce în stradă aici, în această ţară stranie, fără niciun ban şi nimeni căruia să-i ceară ajutorul. Avea să moară aici sau... sau să sufere o soartă şi mai cruntă.

— N-am ieşit intenţionat în grădină...

— Te rog, spuse Michael, ridicând o mână. Lady Lettice le-a spus tuturor cât de uşor te rătăceşti. Presupun că nu ştie că ai un asemenea talent pentru improvizaţii. Domnişoara...?

— Chegwidden, spuse Emma, făcând o plecăciune cum fusese învăţată la Şcoala domnişoarei Smith pentru tinere aristocrate. Emma Chegwidden.

Îl urmărise pe Michael Durant la bal şi nu i se păruse deloc că ar fi cine ştie ce lord. Era un bărbat chipeş, solid, cu umeri laţi, înalt şi nesofisticat. Purta un costum negru, din material fin şi de un bun-gust impecabil, şi Emma ar fi pus pariu că Michael vizitează doar cei mai rafinaţi croitori din Londra. Dar hainele nu-i veneau bine. Jacheta îi era puţin prea mică, pantalonii erau prea largi în talie, iar întreg ansamblul îl făcea să arate ca un războinic în haine de gentleman. Avea părul roşcat, fără niciun fir alb. Ochii lui erau verzi şi pătrunzători, iar pielea bronzată; părea o persoană care stă mult afară, în soare.

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară Chegwidden, spuse el, făcând o plecăciune. Familia dumitale este din Yorkshire?

Emma simţi o uşurare prostească la gândul că Durant ştia că ea provine dintr-o familie respectabilă, chiar dacă era săracă. Începu să se simtă ceva mai bine în prezenţa lui.

— Exact, spuse ea. Tatăl meu a fost vicar la capela din Freyaburn, lângă proprietatea St. Ashley.

— Ştiu bine zona. E foarte frumos acolo. Multe ţinuturi

sălbatice. Nu ţi-e dor de casă?

— Oh, ba da. Primăvara, când iarba se unduieşte în bătaia vântului, eu…

Emma se opri dintr-odată. De obicei nu se gândea la casă, şi acesta era motivul. Dacă începea să plângă ca o prostuţă, cu siguranţă cineva avea să-şi bată joc de ea.

— Moricadia e foarte diferită de Anglia, spuse în schimb Durant. Nu-i aşa?

— Foarte diferită, spuse Emma, înghiţind nodul din gât. Apoi arătă spre est şi continuă: Oraşul e cosmopolit şi atât de strălucitor… Atât de multă lume vine să se distreze şi să joace cărţi.

— De fapt, Tonagra este… Durant îi luă degetul şi îl îndreptă în cealaltă parte… într-acolo.

— Ah.

Emma nu se simţi stânjenită că fusese corectată, ci îşi aminti cât de mult trecuse de când fusese atinsă ultima oară de cineva – sau cel puţin de cineva care nu voia doar să o umilească. Mâinile lui Durant erau calde – le simţea căldura chiar şi prin mănuşa ei subţire de bumbac.

— Dar te-am întrerupt, spuse Durant, dându-i drumul.

Emma nu răspunse imediat, aşa că el spuse:

— Domnişoară Chegwidden?

Stânjenită că se pierduse în reverie, Emma se grăbi să zică:

— Moricadia are cazinouri mari şi frumoase, şi atât de mulţi turişti! Atât de multe bogăţii! Iar castelele de pe crestele munţilor strălucesc ca nişte stele. În acelaşi timp însă… oamenii sunt aşa de săraci… Cred că nimeni nu va putea îmblânzi vreodată aceşti munţi, nici pădurile virgine care îi acoperă.

Emma îşi aminti de drumul subţire şi şerpuit pe care îl urcaseră până aici în trăsura închiriată de Lady Lettice, mărginit de păduri pe ambele părţi, înconjurat de vârfuri abrupte de munţi, zărite când ajungeau pe vreo culme.

Tremură şi îşi înfăşură şi mai strâns şalul în jurul umerilor.

Dându-şi seama că Durant o privea, se înroşi dintr-odată.

Înainte, la bal, îl crezuse un alt nobil de paie, fluturându-şi tragedia ca pe un steag în speranţa că ceilalţi îl vor compătimi şi i se va duce vorba.

Aici însă, Durant părea atât de diferit. Era amuzat şi părea să îi înţeleagă problemele. Dar vedea prea multe, îi înţelegea sentimentele prea bine, iar aici, sub lumina stelelor, părea nemişcat ca un tigru gata să-şi atace prada. O domnişoară aflată în poziţia ei trebuia să fie atentă la detalii; asta marca diferenţa dintre a supravieţui unui scandal dureros şi a deveni o victimă fără voie.

Aşa că trebuia să aibă mare grijă. Durant părea un om de treabă, dar sub înfăţişarea lui se putea ascunde un bărbat la fel de crud şi de batjocoritor ca ceilalţi peţitori care o înconjurau pe Lady Lettice. Durant putea fi chiar mai periculos, fiindcă îi era atât de uşor să câştige încrederea.

— Să nu vă faceţi griji pentru mine, spuse ea pe tonul cel mai modest de care era în stare. Sunt o prostuţă care vorbeşte prea mult, atâta tot.

— Chiar deloc. Eşti foarte pătrunzătoare.

— Sunteţi aici de mult timp, deci?

— De foarte mult timp.

— Şi familia dumneavoastră n-are bani de răscumpărare?

— Ce răscumpărare?

— Ca să fiţi eliberat şi să vă întoarceţi acasă.

— Familia mea ar fi şocată dacă ar primi o asemenea cerere. Mă cred mort.

— Ce groaznic! Nu le puteţi trimite măcar o scrisoare în secret, ca să le alinaţi durerea?

— Nu vreau.

Emma îngheţă. Era şocată, dezgustată.

— Aveţi o familie… mamă, tată…

— Şi doi fraţi.

— Şi nu vreţi să vă întoarceţi acasă?

— N-o să le cer niciodată bani pentru familia de Guignard.

Emma ar fi dat orice ca să se întoarcă la tatăl ei, ar fi plătit oricât, ar fi implorat, ar fi cerşit… iar bărbatul din faţa ei refuza să le ceară ajutorul părinţilor fiindcă… fiindcă…

— Deci *mândria* vă opreşte? Nu vreţi să scăpaţi din Moricadia şi nu vă pasă de jalea lor?

Durant făcu un pas spre ea.

Emma îşi aminti brusc că erau afară, în grădină. Nimeni nu ştia că venise aici. Michael Durant era un nobil plin de influenţă. Iar ea tocmai îl criticase. Aşa că dădu înapoi.

— Mi-am permis prea multe, dar ar trebui să vă fie ruşine că sunteţi atât de egoist.

— Ai dreptate cu amândouă lucrurile, spuse el pe un ton politicos, dar distant. Vrei să te ajut să recuperezi batista lui Lady Lettice?

Emma văzu pătratul de pânză plutind în apa din fântână.

— Mulţumesc, mă descurc, spuse ea, aplecându-se fără să-şi întoarcă spatele spre el, luând-o cu vârful degetelor şi storcând-o deasupra fântânii. Deci Lady Lettice m-a trimis să-i ud batista ca să-şi bată joc de mine.

Ideea îi aduse un gust amar, să ştie că toată lumea îşi râde de ea, dar să nu poată face nimic.

— Nu este o lady, cel puţin nu cred.

— Nu, spuse Emma, storcând încă o dată batista de parcă şi-ar fi strâns stăpâna de gât.

— Şi nu e o femeie prea plăcută, spuse Durant, începând să urce scările. Ne întoarcem la bal?

Emma presupuse că Durant voia să o însoţească şi îl urmă precaută. Durant ţinu uşa deschisă pentru ea, *observând-o* când trecu pe lângă el.

Emma trase umerii înapoi.

— Pe aici, spuse el, arătându-i pe unde să pornească. Continuă, în timp ce mergeau: îmi amintesc că Lady Lettice e singura fiică a unei familii de proprietari de fabrici şi şi-a moştenit averea de la soţul ei, baronul Surtees.

— Când avea şaptesprezece ani era foarte frumoasă, aşa se spune.

Emma n-ar fi spus că acum Lady Lettice era o bestie afurisită. Presupuse că Durant, direct şi atent cum era, dedusese şi el asta.

— Am auzit de asemenea că Surtees a scăpat din căsnicia lui mizerabilă după doar douăzeci şi ceva de ani dând ortul popii.

— Sunteţi nemilos, milord.

Emma respiră adânc, altfel ştia că ar fi izbucnit în râs oricum. Când îşi reveni puţin, adăugă:

— Dar da, aveţi dreptate. Aşa că Lady Lettice s-a hotărât să facă ce vrea, ca întotdeauna. Şi-a asumat titlul lui şi şi-a păstrat averea, care rămăsese relativ intactă, apoi a angajat o însoţitoare respectabilă de la Distinsa Academie pentru Guvernante, o însoţitoare care nu avea nici bani, nici familie şi nici cum să o părăsească – asta sunt eu –, iar apoi a plecat prin Europa.

— Sperând să-şi întâlnească următoarea victimă – pardon, următorul soţ – cu care să se mărite.

Înălţimea lui o nelinişte. Îi studie mâinile în timp ce mergeau. Mâini mari. Oase mari. Încheieturi mari. Palme late. Mâini călite de luptă. Avea o cicatrice albă de-a curmezişul încheieturii unui deget la mâna stângă. Lovise ceva, sau pe cineva, şi se tăiase. Iar ea era singură în compania lui. Şi vorbea în continuare.

— La început, Lady Lettice şi-a căutat un soţ tânăr din Anglia. Plănuia să se mărite cu cineva care să-i confere acces în cercurile cele mai înalte din lumea bună. Tinerii gentlemeni însă erau nestatornici şi nu prea galanţi cu ea.

Emma îşi mângâie bărbia. Aşa că a fost suficient de înţeleaptă cât să treacă la gentlemenii de pe Continent, care au o atitudine mult mai modernă faţă de femeile de vârsta ei… care au o asemenea avere.

— Îmi închipui. Pe aici.

Durant o luă la dreapta, apoi iarăşi la stânga, conducând-o pe un coridor cu uşi închise de o parte şi de alta, luminat doar de lumânări aprinse din loc în loc.

Emma ar fi putut să jure că se întorceau din nou spre grădină.

— Sunteţi sigur? întrebă ea.

— Nu mă rătăcesc niciodată, spuse el, pe un ton sigur.

Ce bărbat enervant. Poate că nu se rătăciseră, dar sigur avea ceva probleme. Emma întrebă pe un ton mai răstit decât intenţionase:

— Ce-aţi făcut de v-au arestat şi vă ţin prizonier aici?

Durant se opri.

Emma se opri şi ea.

— În Moricadia, nu e bine să-ţi bagi nasul în problemele nobililor de aici, spuse el, lovindu-i uşor nasul cu vârful degetului. Ţine minte asta.

Simţindu-se jignită de presupunerile lui, Emma răspunse:

— N-aş face niciodată ceva atât de prostesc.

Durant ridică întrebător din sprâncenele lui elegante şi bine conturate.

— Desigur că nu. Eşti o fată plină de bun-simţ.

Felul în care îi vorbise o făcu să-şi dea seama că tocmai îl făcuse prost.

— Milord, n-am vrut…

— Nu, chiar deloc, Ai dreptate. Pe aici.

Durant deschise o uşă din dreapta.

Din cealaltă parte se revărsă sunetul muzicii, însoţit de râsete. Emma privi înăuntru şi văzu o armată de

servitori ai lui Lady Thibault, care tocmai pregăteau cina de la miezul nopţii. De cealaltă parte a mesei încărcate erau două uşi mari de sticlă, iar dincolo de ele – sala de bal.

Emma nu-şi putu stăpâni un oftat plin de uşurare. Se întorsese într-un timp rezonabil de scurt şi nu trebuia să aibă de-a face cu furia lui Lady Lettice. Şi nici nu trebuia să mai aibă de-a face cu misteriosul Michael Durant.

— Mai ai batista lui Lady Lettice? întrebă el.

— N-am obiceiul sa pierd lucruri, milord, spuse Emma, arătându-i batista pe care o ţinea încă. Nu mă pierd decât pe mine.

— Dar acum te-ai regăsit. Te las să te întorci la Lady Lettice, spuse Durant, înclinându-se. Mi-a făcut plăcere, domnişoară Chegwidden.

Emma făcu şi ea o reverenţă.

— Mulţumesc din inimă, milord.

Apoi îl privi îndepărtându-se şi întrebându-se ce era cu el. Durant părea să fie când blând şi înţelegător, venind să o salveze, când crud şi fără suflet, lăsându-şi familia să-l creadă mort. Oricum, îi era recunoscătoare; datorită lui se întorsese în sala de bal, batista era udă şi jocul josnic al lui Lady Lettice se încheiase.

Desigur, eşecul renghiului avea s-o facă pe Lady Lettice să fie extrem de prost dispusă, aşa că chinul de fiecare seară în care Emma îi scotea corsetul avea să devină şi mai insuportabil. Uneori însă, indiferent de consecinţe, era bine să mai şi câştigi; iar acum, datorită lui Michael Durant, Emma nu mai avea cu ce să dea greş.

Capitolul 3

Michael o urmări pe domnişoara Chegwidden cum aleargă pe lângă masa uriaşă încărcată cu farfurii de

porţelan şi tacâmuri de argint, apoi intră în sala de bal.

Nu era chiar atât de urâţică pe cât o crezuse la început. Dacă îşi ţinea spatele drept, era limpede că Michael avusese dreptate de la început: fata avea o siluetă plăcută, iar sânii ei ascunşi sub acea rochie simplă şi urâtă erau mari şi plini. Părul ei brunet avea şi nuanţe arămii, iar ochii ei... ochii ei erau atât de neobişnuiţi. Nu erau acel căprui spălăcit pe care îl văzuse prima oară, fiindcă în momentele când simţea o emoţie reală – ca atunci când se arătase atât de indignată că Michael îşi neglija familia – irişii i se luminau cu sclipiri aurii şi culoarea se transforma într-un albastru marin.

Nu, domnişoara Chegwidden nu era pe cât de timidă şi-o imaginase. Îi era teamă de Lady Lettice, într-adevăr, dar pe Michael îl criticase din plin.

Michael zâmbi. Aproape că se simţise bine în compania unei tinere englezoaice care îi făcuse reproşuri la adresa caracterului său. Se simţise normal, firesc. De parcă se întorsese acasă, la Londra, în casa familiei din oraş, ascultându-şi mama vitregă cum îi face reproşuri fiindcă riscă prea mult în aventurile sale, sau pe tatăl său cum îi spune că ar trebui să-şi ia mai în serios rolul de moştenitor al familiei Durant, sau pe sobrul său frate Jude cum îl îmboldeşte să-şi facă datoria.

Fratele lui cel mai mic, Adrian, nu-i reproşase niciodată nimic. Adrian cel serios îl adora pe Michael, iar Michael îl iubea la fel de mult.

Michael şi-ar fi dorit să le scrie, să le spună că e în viaţă. Dar nu îndrăznea, nu încă. Se ruga mereu ca niciun călător din Anglia să nu le spună adevărul, fiindcă dacă ar fi aflat ar fi venit imediat în Moricadia să-l ia acasă, indiferent de consecinţe.

Dar nu-şi terminase încă treaba de aici.

Le era atât de dor de ei. Cât de surprinsă ar fi fost domnişoara Chegwidden să ştie asta.

Michael înconjură sala de bal şi intră prin spatele lui Lady Lettice şi al peţitorilor ei.

În lipsa lui, sala se aglomerase şi mai mult. Aerul care intra prin uşile deschise nu era destul cât să uşureze zăpuşeala, iar eleganţa oaspeţilor se ofilea văzând cu ochii. Servitorii se plimbau printre oaspeţi cu tăvi încărcate de pahare de şampanie rece ca gheaţa, iar muzica şi vocile se contopeau într-o cacofonie care îl făcea să tânjească după camera lui liniştită din castelul lui Lady Fanchere, unde putea să privească afară, printre gratii… şi să-şi amintească de casă.

Nu. Era mai bine aici, unde avea atâtea lucruri care să-i distragă atenţia.

Spera că domnişoara Chegwidden ajunsese cu bine la stăpâna ei prin mulţimea de oameni. Ar fi condus-o chiar el, dar dacă şi-ar fi făcut apariţia în compania unui bărbat după ce lipsise atât de mult, reputaţia ei ar fi avut de suferit. Dacă Michael n-ar fi fost într-o situaţie atât de disperată el însuşi, ar fi făcut tot posibilul să o ajute şi pe ea.

Dar situaţia lui era *cu adevărat* disperată.

De parcă gândurile ar fi invocat necazurile, privirea lui o întâlni pe cea a lui Raul Lawrence. Michael înclină din cap. Raul făcu acelaşi gest, apoi se întoarse.

— Îl cunoşti?

Vocea pe care Michael o auzi din stânga îl făcu să se încordeze, înghiţi un nod, simţindu-şi gâtul uscat dintr-odată.

Dar erau prea multe în joc ca să se piardă din cauza unei amintiri, aşa că Michael zâmbi slab şi se întoarse spre bărbatul care îi provocase atâta durere în trecut.

— Rickie de Guignard. Mă bucur să te văd din nou, mai ales în circumstanţe atât de diferite.

— Într-adevăr.

La prima vedere, Rickie de Guignard nu semăna cu

celelalte rude ale sale. Era înalt şi fusiform, la vreun metru optzeci, cu membre mult prea lungi şi slabe. Avea degetele slăbănoage, cu încheieturi mari şi oase înguste, dar Michael ştia prea bine că acele mâini erau puternice şi rapide. Avea tendinţa să se apropie şi să se holbeze la victimele lui îndeaproape; când fusese închis pentru prima oară, Michael crezuse că face asta pentru a-şi speria victima. În cele din urmă ajunsese la concluzia că Rickie nu vedea prea bine. Oricum nu conta. Chipul lui Rickie, cu fruntea mare cât o piatră de mormânt, cu bărbia pătrată şi nasul coroiat, îi îngheţa sângele în vene,

Rickie se apropie ca să-l privească îndeaproape pe Michael, iar Michael simţi un fior.

— Îl cunoşti? repetă Rickie.

Michael nu se lăsă intimidat.

— Da, îl cunosc. Raul Lawrence, bastardul vicontelui de Grimsborough.

Rickie se repezi ca un ogar.

— Îl cunoşti bine?

— Nu. Grimsborough l-a adoptat, apoi l-a târât după el prin toate cercurile înaltei societăţi. Lawrence e mai tânăr ca mine, aşa că nu ne ştim prea bine.

Michael îşi apropie faţa puţin prea mult de a lui Rickie.

— De ce? De ce-l bănuieşti *pe el?*

— Ne place să ştim tot ce este de ştiut despre toată lumea, dar mai ales despre cei care, la fel ca el, aleg să se stabilească în Moricadia.

— Gusturile nu se discută.

Rickie se trase înapoi, iar ochii lui căprui se măriră.

Michael simţi că se sufocă.

Privirea lui Rickie coborî spre mâinile înmănuşate ale lui Michael, care strânsese pumnii de frică. Pe un ton jos şi ameninţător, Rickie spuse:

— Biet aristocrat ce eşti. Ai vrea să fii în Anglia, nu-i aşa, Durant?

— Din tot sufletul.

Michael nu mai fusese niciodată atât de sincer.

— Îţi jur că nu vei mai vedea niciodată acele ţărmuri înverzite dacă nu ne spui tot ce vrem să ştim.

— Atunci n-o să le mai văd, fiindcă nu ştiu ce credeţi voi că ştiu.

— Nu te cred.

— Doar nu crezi că un biet aristocrat ca mine ar fi putut suporta doi ani în temniţele palatului, suferindu-ţi ospitalitatea zi de zi?

Faţa lui Rickie se contorsionă de furie, iar Michael se simţi îngrozit şi satisfăcut în acelaşi timp. De data asta nu mai avea mâinile legate. Dacă Rickie îl lovea, putea face şi el exact la fel.

Dar ştia prea bine ce consecinţe ar fi avut de suferit apoi. Închisoare. Întuneric. Moarte.

Apoi interveni norocul sau ghinionul.

Cineva îl prinse pe Michael de umăr şi îl trase înapoi, apoi bărbatul păşi între ei. Era prinţul Sandre, chipeş, suav, bogat şi la fel de corupt ca toţi şarlatanii din regatul corupţiei, Moricadia.

— Domnilor. Domnilor. Sunteţi la unul dintre cele mai mari baluri ale sezonului. E plin de lume în jur. Nu vă daţi în spectacol.

Michael rămase pe loc, simţindu-şi genunchii înţepeniţi. Încă îl privea în ochi pe Rickie.

— Habar n-ai ce pot face când mă dau în spectacol, spuse el.

— Dar merită oare să-ţi pierzi libertatea? Din nou? întrebă prinţul Sandre cu o curiozitate politicoasă.

Michael se trase înapoi auzind avertismentul. Intrase în horă, trebuia să joace. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să joace.

— Nu.

— O să-mi spui tot ce vreau să aud până când termin

cu tine, spuse Rickie, apoi se îndepărtă cu paşi mari şi dezlânaţi.

Prinţul Sandre avea treizeci şi cinci de ani. Era un bărbat în floarea vârstei. Îi plăcea să călărească, se duela mult prea bine şi seducea femeile fără nicio remuşcare. Părul lui brunet era pieptănat pe spate, dând la iveală firele argintii de la tâmple. Indiferent de ocazie – o petrecere, o înfrângere la masa de joc, o şedinţă de tortură în închisoarea palatului – ochii lui albastru-închis străluceau, plini de umor. Zâmbea privind cum mulţimea se dă la o parte din faţa vărului său Rickie, ca un banc de peşti mai mici ocolind un rechin.

— Ai un talent fantastic să-l scoţi din sărite pe Rickie, spuse el.

— Fac tot posibilul.

— Ce-ai făcut de data asta?

Vorbind, prinţul luă un pahar de şampanie de la unul dintre servitorii care se plimbau cu tăvile încărcată şi sorbi o înghiţitură. Apoi, de parcă tocmai şi-ar fi adus aminte, spuse:

— Ah! Aşa e. Voia să ştie dacă eşti prieten cu Raul Lawrence, englezul.

Michael îşi dădu seama că n-avea rost să evite întrebările, şi nici să se abată de la ce îi spusese lui Rickie. Cei doi vor sta de vorbă mai târziu şi vor compara ce auziseră; n-avea rost să se lase prins în capcana unei minciuni acum.

— Ne cunoaştem, dar e un bastard. Nu se cuvine ca moştenitorul ducatului de Nevitt să se asocieze cu un bastard.

Michael ştia cât de mult valorează titlurile sale. Familia lui era una dintre cele mai nobile din Anglia.

— Dacă îl bănuieşti de ceva necurat, atunci va trebui să afli singur cu ce se ocupă. Foloseşte-te de metodele obişnuite: spionează-l sau înşală-l.

Prinţul Sandre nu se înfuria la fel de repede ca Rickie. Se înclină uşor, apoi spuse:

— Pare să-ţi placă arestul, milord. Lady Fanchere spune că eşti un oaspete-model. Ea m-a convins să-ţi permit să vii la bal.

„Minţi. Vrei să afli ce ştiu folosindu-te de subterfugii, urmărindu-mă ca să vezi cu cine vorbesc şi cine vorbeşte cu mine, slăbindu-mi lesa doar ca să o strângi apoi pe neaşteptate ca să mă sufoci, sperând că durerea mă va face să-ţi spun în sfârşit cine conspiră împotriva ta şi a tronului."

— Voi ţine minte să-i mulţumesc lui Lady Fanchere.

— Ţi-aş fi îngăduit puţină libertate mai devreme, dar ţi-am înţeles reticenţa, spuse prinţul Sandre, apoi mai sorbi puţină şampanie. Vocea ta… nu era prea plăcută.

Michael îşi atinse lavaliera de la gât.

— Da.

— Mă bucur să văd cât de mult ţi-ai revenit. Să dea Domnul să rămână aşa.

Ameninţarea era evidentă, maliţioasă şi bine plasată. Dar prinţul Sandre nu avea niciun motiv să-şi ascundă intenţiile faţă de Michael.

Michael era unul dintre puţinii oameni care îl cunoştea până în străfundurile sufletului său putred. Sau… unul dintre puţinii oameni *în viaţă* care îl cunoşteau.

— Te asigur, Alteţă, n-aş face nimic care să-mi pună în pericol… vocea.

Cât de mult îl ura pe Sandre.

— Da. Fiindcă ţi-ar fi greu să-ţi iei locul cuvenit în Camera Lorzilor dacă n-ai putea vorbi. Şi mult mai greu dacă ai fi mort.

— De fapt, Parlamentul e atât de plicticos de multe ori că lorzii de acolo par să fi murit de plictiseală. Uneori, chiar mor acolo.

— Am auzit şi eu asta, râse prinţul Sandre.

— Parlamentul e o instituţie atât de interesantă. Poporul poate vorbi nemijlocit cu guvernul. Asta previne revoltele ca cea din Franţa, când poporul şi-a ghilotinat regele.

Nările prinţului Sandre fluturară – dar zâmbetul îi rămase neschimbat.

— Şi poliţia secretă previne revoltele, mai ales dacă e ghidată de o mână sigură.

Prinţul Sandre îşi ridică paharul cu şampanie şi îl strivi în pumn cu o mişcare înceată, controlată.

La sunetul de cristal spart, vacarmul din jur încetă cu totul. Oaspeţii din jur îngheţară locului. Şampania începu să picure pe podeaua de lemn lustruit.

Prinţul Sandre lăsă piciorul paharului să-i cadă din mână, iar sunetul punctă propoziţia ca un semn de exclamare. Apoi îşi scoase un ciob de sticlă din palmă. Mănuşa lui albă se pătă imediat de sânge. Cu zâmbetul lui obişnuit, adăugă:

— Cât de neîndemânatic sunt. Iartă-mă, milord, dar voi merge să găsesc pe cineva care să-mi bandajeze rana.

— Desigur, se înclină Michael. Sper că nu ţi-ai provocat o rană permanentă, Alteţă.

Prinţul îşi scoase mănuşa şi o strânse în pumn ca să-şi oprească sângerarea.

— Nu, spuse el. Ştiu de fiecare dată cât de tare să strâng pumnul.

Ca la un semnal, servitorii se îmbulziră să şteargă podeaua, muzicanţii îşi ridicară instrumentele, conversaţiile porniră din nou şi balul reîncepu.

Lady Thibault apăru lângă prinţul Sandre şi spuse:

— Urmaţi-mă, Alteţă. Îmi voi chema doctorul ca să vă bandajeze rănile.

— Atentă ca întotdeauna. Nu este nevoie de doctor. Bandajează-mă chiar dumneata, spuse prinţul Sandre.

În acelaşi timp îşi prinse gazda de braţ şi îi strânse

carnea moale de deasupra cotului. Michael o văzu pălind, iar fruntea i se acoperi de sudoare.

Biata femeie. Până şi un act de violenţă atât de neînsemnat îl excitase pe prinţ într-atât încât Lady Thibault urma să plătească.

Michael se trase înapoi ca să le facă loc servitorilor care curăţau încă podeaua şi zări cu coada ochiului rochia gri şi urâtă pe care o purta domnişoara Chegwidden. Emma se îndrepta furişat ca de obicei spre stăpâna ei, cu capul plecat şi umerii lăsaţi. Ţinea batista umedă cu amândouă mâinile, de parcă ar fi dus Sfântul Graal.

Biata fată. Michael ar fi ajutat-o mai mult dacă ar fi putut, dar avea destule probleme şi aşa. N-ar fi putut să o ajute fără să înrăutăţească lucrurile şi pentru ea, şi pentru el însuşi.

Criza trecuse oricum. Ei îi era mai bine acum fără el.

*

Erau şi mai mulţi oaspeţi la bal acum, aşa că Emma dădu un ocol aproape complet sălii înainte să-şi zărească stăpâna, care stătea ca o regină-broscoi pe frunza ei de nufăr, înconjurată de peţitori şi admiratori cu gurile căscate ca peştii. Slavă domnului; Emma nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost în stare să-şi găsească stăpâna.

Când ajunse în spatele grupului, Emma îl auzi pe Cloutier spunând;

— Dacă nu ajunge în următorul minut o să pierd!

Ticăloşii puseseră pariu pe cât timp avea să-i ia Emmei să se întoarcă – sau dacă se va întoarce sau nu. Pe neaşteptate, furia pe care Emma o crezuse de mult înăbuşită sub răutăţile lui Lady Lettice reapăru. Păşi apăsat în mijlocul grupului şi întrebă;

— Ce o să pierdeţi, milord?

— Ha! făcu Cloutier.

Lady Lettice tresări. Roşeaţa plină de indignare îi coloră faţa, coborând rapid spre decolteul mai mult decât generos.

— De unde ai apărut, servitoare proastă? se răsti ea.

Emma făcu o plecăciune şi zâmbi sincer, ştiind că Lady Lettice tocmai pierduse acelaşi pariu.

— Am fost la toaleta doamnelor, aşa cum mi-aţi cerut, spuse Emma, întinzându-i batista.

Lady Lettice luă pânza şi se plânse:

— E şifonată şi mult prea udă. Eşti o proastă.

Încrederea neaşteptată a Emmei începu să se ofilească.

— Nu eşti în stare să faci nimic cum trebuie, nu-i aşa? Vrei să te îndrum eu pas cu pas de fiecare dată? Şi când te gândeşti că Distinsa Academie pentru Guvernante n-a putut să-mi ofere nicio femeie mai capabilă. O să-i scriu directoarei ca să mă plâng de tine, să fii sigură. Aşa o să fac!

Cu o smucitură a încheieturii, Lady desfăcu batista.

Un peşte micuţ, care încă se mai zbătea, alunecă dinăuntru şi îi dispăru între sâni. Lady Lettice ţipă, sări în picioare, îşi lovi decolteul şi ţipă din nou.

Muzica se opri. Dansatorii se opriră să se holbeze.

Lady Lettice începu să-şi scormonească în decolteu, luptându-se cu corsetul, încercând să ajungă la creatura mică şi alunecoasă.

Bărbaţii din jur izbucniră în râs. Domnul Graf chiar se îndoi de spate, hohotind.

Lady Lettice ţipa în continuare. Îşi ridică fustele, dându-şi la iveală picioarele grase, şi sări pe scaun, apoi se aplecă în faţă cât de mult putea şi începu să-şi scuture grăsimile, dar tot nu reuşi să scape de micul peştişor.

Oaspeţii începură să prindă de veste că ceva se întâmplă. Începură să se adune în jur, strigând şi arătând

cu degetul. Râsetele se răspândiră ca focul.

Iar Emma Chegwidden se trase înapoi, cu o mână la gură, şi şopti:

— Sunt terminată. Sunt terminată.

Capitolul 4

Emma rămăsese singură pe drumul din faţa castelului, tremurând de frig şi de frică. Era singură, mai singură ca niciodată, într-o ţară străină unde nu se putea întreţine şi n-avea nici chiar lucrurile de imediată trebuinţă. Lady Lettice, furioasă şi umilită, nu o lăsase nici măcar să-şi ia pelerina. Puţinele ei lucruri erau la hotel, la kilometri depărtare. Nu mâncase nimic de azi-dimineaţă. Pe cer era o lună nouă, iar stelele nu luminau aproape deloc, în jurul castelului erau păduri dese şi vârfuri stâncoase. Iar pantofii ei subţiri nu fuseseră făcuţi ca să meargă pe afară cu ei.

Însă Emma nu avea de ales. Putea să meargă sau putea să se aşeze jos şi să moară. Lady Lettice făcuse… dar ce nu făcuse? O plesnise, o certase, o umilise – dar Emma refuzase să-i cedeze. Indiferent cât de mizerabilă fusese viaţa ei până atunci, indiferent cât de puţină speranţă îi mai rămăsese, nu voia să renunţe. Nu încă.

Privi spre stânga, apoi spre dreapta, încercând să-şi amintească din care parte veniseră, care era drumul ce ducea înapoi spre hotel şi apoi spre Tonagra, unde îşi putea găsi o cameră şi o slujbă. Trăsura care le adusese aici venise pe lumină însă, iar totul arăta altfel acum. Emma ar fi putut să memoreze drumul dacă ar fi avut ocazia, dar la acel moment nu-şi închipuise că urma să fie nevoie de asta. Închise ochii şi încercă să recreeze drumul în minte. Veniseră din stânga; era sigură de asta. Aşa că se întoarse spre stânga şi începu să meargă.

Castelul luminos şi plin de muzică şi râsete dispăru undeva în urmă. Drumul şerpuia în jurul muntelui, printr-o pădure întunecoasă. Chiar şi după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Emma nu văzu decât copaci înalţi care aproape că acopereau cerul. Dincolo de pini foşneau animalele. O umbră neagră se avântă spre ea de undeva de sus. Emma icni şi se lăsă la pământ. Bufniţa zbură mai departe.

Frigul se lăsă repede. Emma încercă să îşi încălzească mâinile la subsuoară, dar nu reuşi. Chiar când se gândea să se întoarcă înapoi spre castel, drumul începu să coboare. Îşi amintea prea bine urcuşul dificil spre castel. Deci o luase în direcţia cea bună.

Continuă să meargă înainte, epuizată, înfometată şi pe jumătate îngheţată. Drumul deveni şi mai accidentat. Emma se linişti cu gândul că făgaşele erau şi mai adânci fiindcă treceau mai multe trăsuri pe aici, şi nu din cauza torentelor de primăvară care curseseră când se topeau zăpezile, acum câteva luni. În adâncul sufletului, Emma îşi dădu seama că nicio trăsură n-ar fi putut coborî la un asemenea unghi, şi nici nu s-ar fi putut strecura printre copacii care se apropiau tot mai mult din ambele părţi, întinzându-şi crengile spre ea.

Se opri o clipă şi îşi trecu o mână peste frunte.

Era atât de întuneric, iar panta era aşa abruptă. Îi era frig. Şi foame. Voia să se întindă şi să doarmă…

De undeva din faţa ei auzi un mârâit adânc, răguşit.

Emma se opri.

Din tufişul de pe marginea drumului străluceau doi ochi palizi.

Emma făcu un pas înapoi.

Creatura ieşi târâş din pădure şi se opri în faţa ei, mârâind mai tare, mai ameninţător.

Emma simţi că i se face părul măciucă.

Lupul se repezi spre ea.

Emma ţipă, se întoarse şi o luă la fugă. Lupul gâfâia în

spatele ei. Piciorul ei alunecă într-un şanţ. Se răsuci, căzu şi sări din nou în picioare, căţărându-se înapoi de unde venise, sperând că cineva o va auzi şi va veni să o salveze. Îşi ridică privirea spre creasta de deasupra şi îşi văzu salvatorul. Pe cerul înstelat se profila silueta unui bărbat, înconjurată de ceţuri. Emma se agăţă de un firicel de speranţă şi alergă înainte… dar îşi dădu seama, îngrozită, că nu avea de-a face cu un muritor.

Pielea lui era albă ca varul. Hainele lui erau albe şi zdrenţuite, ca un giulgiu. În spatele lui era un cal alb, la fel de nepământean ca stăpânul său.

Emma era faţă în faţă cu Moartea.

Ţipă din nou, din toate puterile. Încercă să fugă înapoi, dar se împiedică de o rădăcină şi glezna ei cedă iarăşi. Se rostogoli într-un tufiş. Crengile îi zgâriau pielea, frângându-se sub greutatea ei. Emma se rostogoli pe pământul acoperit de ace uscate de pin, fără să se oprească. La un moment dat se lovi cu capul de o piatră şi o clipă îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, era întinsă pe burtă, simţind pământul reavăn pe obraji. Simţea mirosul acelor de pin. Dezorientată, se ridică în coate, apoi se lăsă să cadă la loc.

Îşi simţea capul gata să-i plesnească. O dureau toate oasele. În sfârşit, se Întâmplase; după atâtea zile oribile şi nopţi fără odihnă, spiritul îi fusese învins. Ajunsese la capătul frânghiei. Avea să moară.

Cineva o luă de după mijloc. Simţi o răsuflare caldă, apoi cineva o întoarse spre el. Ajunse faţă în faţă cu un chip fantomatic. Era Moartea, iar ochii lui… erau doar două găuri.

Emma suspină uşor şi îşi pierdu cunoştinţa.

Moartea o ridică şi o aruncă peste umăr, apoi se urcă pe cal şi se pierdu în întuneric.

*

Târziu, mult mai târziu, Moartea era în şa, simţind căldura calului între coapse. Stelele străluceau spre vest, dar cerul dinspre est începuse deja să se lumineze. Privi şirul lung de trăsuri care cobora drumul dinspre castel. În faţa lor, servitori cu torţe luminau calea. Din când în când, ultimele adieri ale nopţii duceau cu sine râsete de oameni beţi. În rest era linişte; oaspeţii erau mult prea obosiţi după ce băuseră, jucaseră şi petrecuseră toată noaptea. Trăsurile se desprinseră din şir una câte una, pornind pe drumuri diferite, dar Moartea privea în continuare. Încet, apoi din ce în ce mai repede, începu să coboare şi el muntele. Planul lui era disperat, dar setea de răzbunare îl mâna înainte.

Capitolul 5

— Rickie. Rickie!

Lady de Guignard îşi scutură soţul de umăr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aimée, răspunse Rickie, pe un ton pe jumătate adormit, pe jumătate exasperat. E ora patru dimineaţa. Ce idei prosteşti ţi-au mai venit de data asta? Sunt sigur că poţi aştepta până dimineaţă.

— Nu. Nu! Ştii că se zice că o fantomă bântuie drumurile noaptea, când răsare luna?

— Cine „zice”? întrebă Rickie pe un ton lipsit de griji, chinuindu-se să-şi întindă picioarele în trăsura înghesuită.

Dar soţia lui trăia cu el de douăzeci de ani. Nu se putea ascunde în faţa ei; era neliniştit.

— Englezoaica, Lady Lettice. Ştia de Moarte. Mi-a povestit totul în toaleta doamnelor. A spus că Moartea este fantoma regelui Reynaldo.

Chipul lui Rickie era ascuns în întuneric, dar tonul lui

era nerăbdător şi plin de dispreţ.

— Deci n-are cap? Când familia de Guignard a cucerit ţara, l-au spânzurat pe Reynaldo şi apoi i-au tăiat capul şi l-au înfipt în ţeapă în piaţa din Tonagra.

Aimée suspină.

— O fantomă fără cap? Nu cred că Lady Lettice ştia asta!

— Dumnezeule, femeie, cât eşti de proastă… spuse iritat Rickie.

Lady de Guignard îşi aranjă mai bine gulerul de dantelă al rochiei.

— Uită-te afară şi o să vezi că a răsărit luna.

— Da. Dar Reynaldo e mort de sute de ani. De ce să-şi bântuie ţara tocmai acum?

— Ca să vestească întoarcerea noului rege, declamă Aimée.

— Să-l ia naiba! spuse Rickie, îndreptându-se de spate. De unde a început zvonul? Am scăpat de toţi prinţii şi prinţişorii. Nu mai *există* niciun rege care să se întoarcă.

— Lady Lettice spunea că familia *regală se* ascunde într-unul din castelele din preajmă şi plănuieşte o rebeliune împotriva regimului crud al familiei de Guignard, apoi…

— Îţi dai seama că „regimul crud al familiei de Guignard” te include şi pe tine, nu-i aşa? o întrerupse nerăbdător Rickie.

— Ah, nu! Doar pe tine.

— Eşti soţia mea.

— Prin căsătorie.

Aimée îi văzu pumnul cum se ridică.

Se trase înapoi.

Trăsura se zgudui şi începu să încetinească.

Rickie respiră adânc şi îşi coborî pumnul.

Trăsura se opri.

Rickie privi pe fereastră.

— Ce e? De ce ne oprim?

— E Moartea? întrebă Aimée, cu vocea tremurând.

Rickie se întoarse spre ea ca un şarpe gata să atace.

— Nu. Nu e Moartea. Nu există Moartea. Dacă e ceva, atunci e un bărbat deghizat în fantomă ca să-i sperie pe proşti. De-asta te-a speriat şi pe tine!

— De ce, Rickie? întrebă Aimée, cu ochii în lacrimi. Eşti aşa de rău cu mine.

— Rău? Nu, nu sunt rău cu tine. Habar n-ai de ce sunt în stare, murmură Rickie. Apoi, deschizând brusc portiera, spuse: Ies afară să văd ce se întâmplă.

— Ai grijă! se agită Aimée.

— Ţăranii de-aici nu sunt chiar aşa de proşti încât să se joace cu mine, spuse Rickie, ieşind din trăsură. Hai să mergem, ţipă, odată ajuns afară. Vreau să ajung acasă şi să mă culc!

Vocea lui se pierdu în întuneric.

Lady de Guignard se ghemui într-un colţ al trăsurii şi suspină încet. Indiferent ce spunea Rickie, ea credea în Moarte. Credea că Reynaldo se întorsese ca să se răzbune. Deşi se prefăcea că nu ştie, iar Rickie credea şi el că soţia lui nu ştie ce face în temniţele de sub palatul prinţului Sandre, Aimée ştia totul. Tremura când soţul ei o atingea cu degetele lui atât de lungi sau o acoperea cu trupul lui înalt şi slăbănog.

Dar Lady de Guignard ştia în acelaşi timp că soţul ei era singura pavăză pe care o avea în această ţară plină de degeneraţi. Rămase încordată, aşteptând.

Treptat însă, vinul pe care îl băuse şi ora târzie o slăbiră irezistibil. Se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ochii o clipă, doar o clipă. Apoi încă o clipă, apoi… tresărind, se trezi. Trăsura se pusese din nou în mişcare.

Rickie rezolvase problema, deci. Nu fuseseră nicio clipă în pericol. Fiindcă ştia că Rickie are dreptate; niciun ţăran din Moricadia n-ar fi îndrăznit să-i stea în cale.

Toată lumea se temea de Rickie de Guignard. Toţi,

mai puţin prinţul Sandre, şi deşi Aimée nu era o femeie prea deşteaptă şi nu văzuse niciodată vreo dovadă, ştia că prinţul Sandre era mai rău decât soţul ei… adică foarte, foarte rău.

— *Ce* s-a întâmplat, Rickie? întrebă Aimée pe un ton somnoros.

Nimeni nu răspunse.

— Rickie?

Aimée pipăi locul de lângă ea, apoi bancheta din faţă.

Rickie nu era înăuntru.

Oare se hotărâse să stea lângă vizitiu? Dacă da, atunci era ciudat. Rickie era pretenţios şi ţinea mult la hainele lui curate, elegante.

Aimée bătu cu degetele în acoperişul trăsurii şi strigă:

— Hei! Eşti acolo?

Nimeni nu răspunse.

Trăsura îşi continuă drumul. Aimée privi pe fereastră. Începea să se lumineze de ziuă, iar ceaţa de afară era cenuşie. În vârful dealului se mişcă ceva. Privi sus, sus, tot mai sus… şi văzu o figură fantomatică îmbrăcată în zdrenţe pe un cal alb.

În locul ochilor avea găuri.

Aimée se trase în spate până se lovi de peretele trăsurii şi se prăbuşi pe podea. Îşi acoperi ochii, suspină şi gemu, cu inima plină de groază.

Apoi, încet, se ridică înapoi pe banchetă şi rămase cu umerii cocoşaţi. Se târî spre fereastră. Făcând apel la tot curajul de care fusese în stare vreodată, privi din nou afară.

Silueta Morţii dispăruse.

Dar când trecură pe lângă spânzurătoarea de la răscruce, Aimée văzu o siluetă înaltă atârnând în ştreang, cu picioarele încă zbătându-i-se într-un dans macabru.

Aimée ţipă îngrozită.

Era soţul ei.

Era Rickie de Guignard.

Capitolul 6

Emma deschise panicată ochii şi privi în jur.

Era întinsă pe o saltea de puf, cu cearşafuri curate şi un baldachin de brocart. Camera era mică, dar frumos mobilată; avea covoare pe podea, o măsuţă de toaletă cu o oglindă şi, lângă pat, o altă măsuţă cu un lighean şi un urcior cu apă. Soarele după-amiezii lumina vesel prin fereastra deschisă. Păsările de afară ciripeau.

Nu ştia unde se află.

Nu ştia cum ajunsese aici.

Îşi ridică braţul şi cercetă mâneca albă, cu manşeta dantelată, apoi pipăi nasturii gulerului. Nu era cămaşa ei de noapte. Era mult prea frumoasă.

Probabil murise, iar acum era în rai.

Dar nu, era imposibil. În rai nu s-ar fi trezit simţind nevoia să meargă la toaletă.

Emma se ridică brusc în capul oaselor.

Nu-i mai rămânea decât o variantă. Ajunsese în sfârşit în locul de care se temea cel mai tare: era într-un bordel.

O femeie tânără, purtând o uniformă curată şi apretată de servitoare, se repezi înainte şi spuse, cu un pronunţat accent francez:

— Vă rog, domnişoară Chegwidden. Nu aveţi voie să vă ridicaţi. Ordinele Doamnei.

Emma o privi fără să înţeleagă.

— Cine eşti? Care doamnă?

— Sunt Tia şi sunteţi în casa lui Lady Fanchere.

Lady Fanchere, un nume care i se părea vag cunoscut. Emma nu-şi amintea unde îl auzise.

— Ea e stăpâna acestui local?

Servitoarea o luă de umeri şi o împinse înapoi în pat.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnişoară.

Accentul Tiei nu era francez, ci din Moricadia, îşi dădu seama Emma. Iar Lady Fanchere era… era… Emma se încruntă, încercând să urmeze firul vag al amintirilor.

Noaptea trecută fusese la un bal, făcându-i vânt cu evantaiul lui Lady Lettice. Cineva spusese: „Lordul şi Lady Fanchere, aliaţi ai prinţului Sandre, îl ţin arestat la castelul lor”.

Cine era în arest la lordul şi Lady Fanchere?

Răspunsul îi veni imediat în minte.

Michael Durant, moştenitorul ducatului de Nevitt.

Nu-şi aducea aminte prea bine ce se întâmplase noaptea trecută, dar pe Michael Durant şi-l amintea limpede. Păr roşcat, ochi verzi, haine scumpe, susţinând cu mândrie că nu-i pasă dacă familia lui îşi face griji, bunătatea pe care i-o arătase ei… Era un bărbat atât de straniu, iar Emma nu ştia dacă să-l dispreţuiască sau să-l placă.

Îşi mai aminti ceva. La început nu-şi dădu prea bine seama de ce, dar simţi un fior…

— Era şi un lup! exclamă ea.

Servitoarea spuse pe un ton liniştitor:

— Da, domnişoară, era şi un lup. O chem pe Lady Fanchere ca să-i povestiţi şi ei.

Emma era atât de pierdută în gânduri că nici nu observă când Tia se strecură afară.

Observă însă când uşa camerei se deschise iarăşi şi o doamnă îşi făcu apariţia, cu Tia pe urme.

Doamna era de înălţime potrivită, undeva la treizeci până în patruzeci de ani, cu un chip frumos şi o siluetă voluptoasă. Era imaginea perfectă a unei castelane. Purta haine fine, dar comode, un inel de chei la centură şi avea o expresie competentă. Părul ei blond, strălucitor, era prins în coc şi înconjurat cu o plasă, iar ochii ei mari şi căprui o studiară pe Emma şi ajunseră la o concluzie care, după

părerea Emmei, nu era prea plăcută. Vizitatoarea se opri la capul patului şi îşi băgă mâinile în buzunarele şorţului.

— Deci. Te-ai trezit, în sfârşit. Domnişoara Emma Chegwidden, presupun?

Emma se ridică în capul oaselor.

— Aşa este.

— Sunt Lady Fanchere, fiica lui Bernardin de Guignard, soţia lordului Fanchere, ministrul de finanţe al prinţului Sandre.

Din aceeaşi poziţie, Emma încercă să facă o plecăciune.

Lady Fanchere îi făcu semn că nu era nevoie.

— Tia, adu-i domnişoarei Chegwidden tava cu micul dejun.

Tia puse tava pe o măsuţă lângă pat, înfoie pernele de la spatele Emmei şi apoi îi aşeză tava în poală.

Emma fu la un pas să leşine de foame când simţi mirosul de pâine proaspătă şi ceai fierbinte. Dar nu putea să mănânce în faţa stăpânei casei.

Lady Fanchere îi citi gândurile, probabil, fiindcă spuse:

— N-am cerut să ţi se aducă de mâncare ca să te torturez, domnişoară Chegwidden, sau să-ţi pun la încercare stăpânirea de sine. Nu am obiceiul să-mi înfometez oamenii. Mănâncă. Apoi putem vorbi.

Apoi, Lady Fanchere merse la fereastră şi privi afară.

Cu mâinile tremurând, Emma luă felia de pâine şi muşcă din ea. Coaja se rupse în firimituri tari; miezul dinăuntru era puţin acrişor şi cineva unsese suprafaţa cu un strat subţire de miere parfumată.

Fiecare muşcătură avea gustul satisfacţiei. Emma termină pâinea, mâncă feliile subţiri de şuncă înfăşurate în jurul unei felii de pepene, apoi îşi şterse buzele cu un şervet. Tia îi întinse o ceaşcă de ceai negru, îndulcit cu zahăr şi amestecat cu lapte, iar Emma sorbi ca un credincios la altarul Ritualurilor Englezeşti.

Când îşi ridică privirea, văzu că Lady Fanchere se întorsese să o privească şi acum zâmbea. Instinctele pe care le dobândise fiind în slujba altora îi spuseră Emmei că Lady Fanchere era o femeie căreia îi plăcea să aibă grijă de alţii. Îşi termină ceaiul, puse jos ceaşca şi îşi lăsă mâinile în poală.

— Mulţumesc, Lady Fanchere. Mă simt mult mai bine acum.

Lady Fanchere făcu un semn spre Tia, care trase un scaun până la marginea patului. Aşezându-se, doamna spuse:

— Tia, poţi te rog să iei tava domnişoarei Chegwidden şi să ne mai aduci nişte ceai fierbinte?

Expresia Tiei se întunecă puţin, dar luă tava, făcu o plecăciune şi se grăbi să iasă. Lady Fanchere aşteptă până când uşa se închise, apoi întrebă:

— Acum îmi poţi răspunde la câteva întrebări, domnişoară Chegwidden?

— Desigur. Cu mare plăcere.

— Îţi aduci aminte cum ai ajuns aici?

— Nu, îmi pare rău. Ţin… ţin minte câteva lucruri de noaptea trecută, dar apoi…

— Lupul?

— Da. Amintirea acelor ochi palizi, strălucitori, îi ardea în minte. Am văzut un lup!

— N-au mai rămas prea mulţi lupi în Pirinei, iar cei care au rămas simt departe, în sălbăticie.

— *Eram* în sălbăticie!

Văzând că Lady Fanchere ridică o sprânceană, Emma adăugă nesigură:

— Cred.

— Spune-mi ce *ştii,* începând cu… Lady Fanchere făcu gropiţe în obraji pe neaşteptate… Peştele.

Îngrozită, Emma îşi apăsă o mână la tâmplă.

— Peştele? De la bal?

— Exact.

— Sper că nu mă învinuiţi pentru asta. Lady Lettice voia să-i umezesc batista şi m-am rătăcit. Am ajuns în grădină, era foarte întuneric, am udat batista în fântână…

Lady Fanchere chicoti veselă.

— … şi din câte se pare un peşte mic, foarte mic, a rămas prins cumva între cute. Mă tem că l-am paralizat când am stors batista. I-am dat-o lui Lady Lettice fără să ştiu…

Lady Fanchere râdea şi mai mult cu fiecare cuvânt.

— Lady Fanchere, vă rog să mă credeţi, n-am făcut-o intenţionat, rosti nefericită Emma. N-aş face niciodată ceva atât de prostesc încât să-mi pun slujba în pericol într-o ţară străină!

— Ah, da. Voi, englezoaicele, sunteţi mult prea bine-crescute pentru aşa ceva. Lady Fanchere se aplecă înainte, cu ochii strălucind. Dar e adevărat că peştele i-a intrat în decolteu lui Lady Lettice?

— Da, şi apoi…

Emma îşi aminti cum Lady Lettice începuse să se zbată ca să ajungă la peştişor şi, dintr-odată, simţi că se sufocă de râs. Chicoti, se opri, încercă să-şi ceară scuze şi chicoti din nou.

— Te rog să nu spui că-ţi pare rău, spuse Lady Fanchere, făcându-i semn să tacă. A fost singurul lucru interesant din cea mai plictisitoare seară a celui mai plictisitor sezon. Lady Lettice e o formă fără fond, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu vreau să judec pe nimeni după inteligenţă – una dintre cele mai bune prietene ale mele este Aimée de Guignard, care e o scumpă, dar cea mai mare proastă femeie din întreaga creştinătate dar nu pot spune nimic bun de Lady Lettice. Bârfele ei sunt pline de venin şi e peste măsură de crudă. N-ar fi primită de nicio societate civilizată, dar aici, în Moricadia, n-ai nevoie decât de mulţi bani ca să fii cel mai bun prieten al lui Sandre.

Lady Fanchere îşi muşcă buza de jos, de parcă regreta ce spusese. Cu o hotărâre pentru care Emma o admiră imediat, Lady Fanchere schimbă subiectul:

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la bal.

— După ce am fost dată afară ca o prostituată ordinară? întrebă Emma, amintirea umilinţei adăugând o notă surprinzător de amară în tonul ei. Am mers şi am tot mers. Era frig. Mi-era teamă că m-am rătăcit, mi-era teamă să mă întorc ca nu cumva să fiu aproape de o casă şi să nu-mi dau seama. Apoi m-am trezit cu un lup în faţă. Era un lup. Un lup! Nu mă înşel.

— În regulă. Te cred, spuse Lady Fanchere pe un ton blând. Cum ai scăpat?

— M-am întors. Am fugit. Apoi…

— Apoi?

— Nu ştiu. Nu ştiu! Emma îşi frecă tâmplele cu amândouă mâinile, străduindu-se să-şi aducă aminte. Nu… nimic. Nu ştiu cum am scăpat nemâncată de lup. Şi cu atât mai puţin cum am ajuns aici.

— Ai un cucui la ceafă. Ştii cum s-a întâmplat asta?

Emma îşi pipăi precaută scalpul şi făcu o grimasă când descoperi cucuiul.

— Cred că am căzut. M-a găsit cineva în pădure?

— Cineva te-a lăsat la uşa de la intrare, ca pe un bebeluş. Erai leşinată. Lady Fanchere o privi pe Emma cât timp spuse asta. Chiar nu mai ţii minte nimic?

Emma clătină din cap, plină de uimire.

— Nu-ţi aminteşti cine te-a salvat?

Emma se încruntă. O amintire începu să se contureze. Cineva care o întorcea spre…

Un damf puternic de amoniac o readuse în simţiri cu un şoc puternic. Emma deschise ochii şi o văzu pe Lady Fanchere deasupra, privind-o îngrijorată şi ţinând încă sărurile în mână.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Lady Fanchere. E prima oară când văd pe cineva care leşină în timpul unei conversaţii.

— Îmi pare rău, spuse Emma, încercând să se ridice din nou în capul oaselor.

— Stai întinsă, te rog. Lady Fanchere se aşeză şi ea şi mirosi sărurile. Amândouă suntem tulburate. Haide să ne liniştim şi să ne asigurăm că n-o să se mai repete incidentul.

Emma se lăsă să cadă înapoi pe perne.

— Cred că m-am lovit la cap mai tare decât credeam.

— Cred că ai dreptate, spuse Lady Fanchere, punându-şi o mână pe talie, deasupra abdomenului. Ei bine! Poate ai făcut cunoştinţă cu Michael Durant, prizonierul nostru…

— Da, l-am întâlnit seara trecută.

— Aşa a spus şi el.

— Deci el e cel care m-a adus aici?

Dacă într-adevăr aşa era, atunci Emma îi era îndatorată pe viaţă. Dar Lady Fanchere flutură din mâini în semn de negaţie.

— Chiar deloc. Eram obosită, aşa că ne-am întors de la bal mai devreme. După cum ştii, Michael e arestat, iar noi răspundem de el. Ieri-noapte a mers la culcare în casa anexă – te asigur că este o casă luxoasă, demnă de un nobil, în ciuda gratiilor de la ferestre şi de la uşi – şi l-am închis înăuntru.

— Ah.

Emma fusese prostuţă să-l condamne pe Durant fiindcă îşi accepta atât de senin situaţia. Era limpede că n-avea rost să opună rezistenţă, altfel ar fi fost rănit şi n-ar fi rezolvat nimic. Dar să se întoarcă aşa, ca un miel la tăiere…

— Azi-dimineaţă, după ce te-am descoperit şi te-am identificat ca însoţitoarea lui Lady Lettice, Michael a sugerat, şi soţul meu a fost de acord, că *eu* aş avea nevoie

să angajez o însoţitoare. Lady Fanchere zâmbi amuzată. Toate doamnele din înalta societate au câte una.

— Sunt recunoscătoare, milady, spuse Emma, iar gândul că avea un viitor alături de această doamnă o făcu să lăcrimeze. Dar… dacă nu e cu supărare, nu păreţi genul de persoană care, ah…

— Care să vrea să fie precum celelalte doamne din înalta societate? o întrerupse Lady Fanchere. Nu, nu-mi pasă. Dar lordul Fanchere nu provine dintr-o familie la fel de nepăsătoare ca a mea, şi lui îi pasă. Aşa că îi fac pe plac.

Emma înclină din cap în semn de răspuns şi de mulţumire.

— Atunci daţi-mi voie să vă asigur că îmi cunosc bine îndatoririle de însoţitoare şi am fost pregătită şi să acord îngrijiri medicale.

— Chiar aşa? spuse Lady Fanchere, ridicând din sprâncene. Unde ai învăţat asta?

— Parohia tatălui meu era prea săracă să merite ca doctorii să-şi piardă vremea acolo, iar bărbierul-felcer din oraş era un beţiv. Aşa că tata a învăţat din cărţi şi a devenit un doctor *de facto,* iar eu i-am devenit asistentă. Când am crescut mai mare şi am început să avem şi paciente, am descoperit că femeile preferau să discute cu mine despre problemele lor şi să-mi ceară ajutorul. Aşa că mă pricep de minune să fac masaje pentru durerile de spate şi să scap de durerile de cap şi de picioare. De-asta mă păstra şi Lady Lettice în slujba ei. Emma se simţi satisfăcută la gândul că Lady Lettice nu va mai avea parte de îngrijirile ei. Deşi mi-am lăsat instrumentele medicale în camera lui Lady Lettice şi mă tem că nu le voi putea recupera. Dar daţi-mi voie să vă asigur că mă descurc foarte bine cu doamnele însărcinate, aşa că vă pot ajuta cu plăcere.

Lady Fanchere se trase înapoi uimită şi întrebă, ridicându-şi vocea:

— De unde ştii? De unde ştii că aştept un copil?

Vai, Doamne, oare Emma făcuse deja o gafă?

— Îmi pare rău. Am spus ceva nepotrivit?

Lady Fanchere se ridică în picioare, merse la fereastră şi privi afară câteva clipe. În cele din urmă se întoarse spre Emma.

— Sunt măritată de aproape douăzeci de ani, de când aveam optsprezece ani, şi n-am reuşit niciodată să rămân însărcinată. Am fost la băi. M-am rugat la altare. Am încercat toate remediile pe care Biserica şi medicina mi le-au pus la dispoziţie. În sfârşit, dorinţa noastră s-a îndeplinit, dar eu…

— Nu vreţi să vă anunţaţi norocul până nu se naşte copilul.

— Exact. Nu pot păstra secretul la nesfârşit, desigur, dar până nu simt sigură că pot duce sarcina la bun sfârşit vreau să fiu cât se poate de discretă. Deci te întreb iarăşi – de unde ştii?

— Aveţi o strălucire, ca toate femeile care aşteaptă un copil, îi zâmbi Emma. Din experienţa mea, o femeie care rămâne greu însărcinată nu va avea neapărat probleme la naştere.

— Mulţumesc. Lady Fanchere înclină din cap. Cred că ne vom împăca foarte bine, Emma Chegwidden.

Cineva bătu la uşă. Înainte ca Lady Fanchere să răspundă, uşa se deschise. Un bărbat de cincizeci de ani stătea în prag, înalt, chel şi distins. Emma îşi trase cuvertura până la gât, dar se obosi degeaba, fiindcă bărbatul o ignoră cu totul. În schimb, întinse mâna spre Lady Fanchere şi spuse:

— Draga mea, am veşti triste.

Lady Fanchere se ridică şi alergă până la el.

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul o luă de după talie şi o trase spre el, apoi o privi în ochi. Era peste măsură de îngrijorat.

— Vărul tău, Rickie, a fost ucis azi-noapte… de

Moarte.

Capitolul 7

— Încă o dată, Aimée. Spune-mi ce s-a întâmplat cu vărul meu, Rickie.

— V-am spus de zece ori de azi-dimineaţă, Alteţă, răspunse Aimée, care stătea ghemuită într-un jilţ în mijlocul anticamerei palatului regal, plângând de frică şi de epuizare. De ce nu mă credeţi?

— Pentru că ce îmi spui e absurd.

Prinţul Sandre abia îşi putea stăpâni furia. Aimée fusese întotdeauna o prostuţă drăguţă, fiindcă vărul lui se căsătorise cu ea doar pentru avere şi pentru că arăta bine. Dar Rickie spusese de nenumărate ori că ar fi omorât-o cu mâna lui ca să nu-i mai audă niciodată glasul piţigăiat.

Prinţul Sandre îl oprise de fiecare dată – nimeni n-ar fi crezut că moartea ei ar fi fost un accident, iar familia de Guignard avea deja o reputaţie proastă. Era ironic că Aimée trăia, iar Rickie era mort.

Sandre ştia doar că dacă ţipa la ea sau o ameninţa, Aimée avea să se retragă în sine, speriată şi transpirată, şi să-şi piardă glasul cu totul. Aşa că rosti pe un ton calm şi binevoitor:

— În regulă, Aimée. Eraţi în trăsură, în drum spre casă, întorcându-vă de la bal.

— Îi povesteam lui Rickie de Moarte.

Pentru prima oară de când o cunoştea Sandre, părul castaniu al lui Aimée era ciufulit, obrajii îi erau traşi şi pielea ei ca de fildeş era umedă şi pătată.

— El ţi-a spus că Moartea nu există.

Aimée îşi ridică ochii şi îl privi neajutorată pe Sandre.

— Aşa a spus, dar ştiam că se înşală, şi asta e

dovada. Crezi că a supărat Moartea când a spus că nu există?

— Dacă există această Moarte, atunci e doar un om într-un costum, pe care îl voi găsi şi-l voi face să regrete că a îndrăznit să-mi calce drumurile şi să-mi omoare vărul.

— Şi Rickie a spus asta.

— Ce?

— Că Moartea e un om. Dar nu se poate. Niciun om n-ar fi putut să-mi omoare soţul.

Avea dreptate. Cine din Moricadia ar fi avut curajul să-l atragă pe Rickie de Guignard cel înalt, puternic şi crud, afară din trăsură doar ca să-l spânzure pe marginea drumului?

Sandre intenţiona să afle asta.

— Dă-mi voie să te întreb: cum ar fi putut o fantomă să lege un ştreang şi să-l ridice pe Rickie?

— Poate că Rickie era atât de speriat că s-a sinucis.

Sandre ar fi vrut să-i ia capul lui Aimée între palme şi să-l crape ca pe un pepene, apoi să vadă dacă găsea creieri sau doar un clopoţel.

— I-am văzut trupul, continuă ea. Singura vânătaie pe care o avea era în jurul gâtului. Cum altfel i-aţi explica moartea?

Sandre îşi privi gărzile o clipă. Doi bărbaţi din Moricadia stăteau nemişcaţi la uşă, ţinând săbii, cu pistoale încărcate la centură. Îl însoţeau pe Sandre peste tot. Treaba lor era să-l apere cu orice preţ. Iar Sandre se asigurase de loialitatea lor ţinându-le soţiile şi copiii aproape – ambele familii lucrau la palat. Nu se îndoia că gărzile lui l-ar fi apărat cu preţul vieţii, dar nici nu intenţiona să-i lase să se întoarcă acasă şi să le spună soţiilor că Moartea este fantoma vechiului rege, sau vestitorul noului rege, sau un spectru răzbunător care îi vâna pe membrii familiei regale de Guignard… şi-l omorâse pe cel mai fioros dintre ei.

„Ah, Rickie. Ne-am distrat atât de bine împreună.”

Lumea părea să se fi mişcat din ţâţâni, dar Sandre n-avea de gând să lase o fantomă să-i atace ţara şi tronul. Îşi mângâie bandajul care îi acoperea palma şi spuse:

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

— V-am spus deja.

Aimée purta o rochie neagră din şifon, ca orice tânără văduvă. Îşi tampona ochii albaştri cu o batistă de dantelă. Şi totuşi, niciun gest de doliu nu l-ar fi putut convinge pe Sandre că Aimée n-avusese nimic de-a face cu moartea lui Rickie. Nu intenţionat, desigur. Era prea proastă ca să facă aşa ceva. Dar ar fi putut fi un pion într-un plan mai amplu împotriva familiei de Guignard. Sandre n-avea de gând să lase să se întâmple aşa ceva.

— Spune-mi încă o dată, spuse el, plimbându-se în sus şi în jos prin cameră.

— Ne-am urcat în trăsură la bal. Toată lumea pleca.

— Ceilalţi oaspeţi v-au văzut plecând?

— Sigur că da! Drumul principal era aglomerat. După ce am cotit la răscruce s-a făcut linişte şi… şi întuneric. Mi-am amintit ce-mi povestise Lady Lettice de fantomă. Aşa că i-am spus lui Rickie, şi i-am mai spus că aveam o presimţire că ceva îngrozitor se va întâmpla.

Aimée respiră adânc şi privi în jur, evident îngrijorată că Sandre n-o credea.

Sandre pocni din degete:

— Continuă.

— Trăsura s-a oprit. Rickie n-avea răbdare – ştiţi cum este – şi a ieşit afară. Vorbea de soţul ei la timpul prezent. Presimţirea mea s-a adâncit. L-am implorat să nu meargă. Acum devenea din ce în ce mai melodramatică. Dar a insistat şi a dispărut în întuneric. M-a lăsat singură. Am rămas acolo, tremurând de frică pentru soţul meu.

— Prima oară când mi-ai povestit ai zis că ai adormit.

Nervoasă că monologul îi fusese întrerupt, Aimée spuse:

— Se poate să fi aţipit. Puţin. O dată, poate. Dar ştiam că se va întâmpla ceva groaznic, şi… şi am văzut totul în vis! Începea să-i placă atenţia ce i se acorda. Când trăsura a plecat din nou din loc mi-am revenit cu totul şi l-am strigat pe Rickie. Nu era acolo, aşa că m-am uitat pe fereastră şi…

Sandre văzu clipa în care povestea deveni din nou reală pentru ea. Aimée păli, se prăbuşi înapoi în jilţ şi şopti:

— L-am văzut în vârful dealului. Era Moartea, cu giulgiul fluturându-i în vânt. Se uita la mine… M-am tras înapoi şi am ţipat, doar… am ţipat. Când m-am uitat din nou pe fereastră, Moartea dispăruse şi Rickie era spânzurat.

— Era viu?

— Nu. Era spânzurat, repetă ea, de parcă Sandre ar fi fost prea prost să înţeleagă.

— Oamenii nu mor imediat după ce sunt spânzuraţi. Unii atârnă o oră înainte să scape… dacă nu li se rupe gâtul.

— Eu de unde să ştiu?

— Oamenii sunt spânzuraţi în public în ţara asta.

Rebelii din Moricadia putrezeau atârnaţi prin văile pe care le lucrau ţăranii. Era bine să li se amintească din când în când cât de repede şi de dureros putea fi luată o viaţă.

— Deci n-ai făcut nimic ca să-l ajuţi pe Rickie?

— Era mort! Cred. Capul lui era înclinat într-o parte. Am bătut în acoperişul trăsurii, aşa că vizitiul a dat bice cailor şi ne-am grăbit spre casă.

— Ultima dată când mi-ai spus povestea, mi-ai zis că vizitiul a dat bice cailor şi apoi ai bătut în acoperişul trăsurii.

— Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat mai întâi! ţipă ea.

Una din gărzi icni. Asta îi atrase atenţia lui Aimée şi o făcu să-şi dea seama de gafa ei. Pe un ton moale, împăciuitor, continuă:

— Îmi cer scuze, Alteţă. Sunt încă descumpănită. Dar

nu ţin minte ce s-a întâmplat mai întâi. Ştiu doar că Rickie e mort, şi Moartea e de vină.

Cu coada ochiului, Sandre văzu gărzile schimbând o privire. Spuse, pe un ton rece şi dur:

— Am cerut să mi se aducă vizitiul tău pentru un interogatoriu, şi ştii ce? Grăjdarii l-au găsit legat şi cu un căluş în gură în podul familiei Thibault azi-dimineaţă. Ce crezi că înseamnă asta?

Aimée suspină ca un peşte scos din apă.

— Trăsura mergea singură, iar Moartea era vizitiul?

Nu putea exista vreo femeie atât de proastă. Dar Aimée era chiar acolo, în faţa lui. Sandre îi cunoştea deja prostia, deşi avu nevoie să respire adânc de câteva ori ca să se liniştească.

— Nu. Cineva l-a atacat, l-a legat şi a condus trăsura voastră pentru ca această „fantomă” să-l poată ucide pe Rickie.

Înainte ca Aimée să apuce să mai dea cine ştie ce explicaţie stupidă, Sandre spuse:

— Fantoma ta are complici care îi fac jocul când vrea să ucidă.

Aimée îşi prinse degetele sub bărbie, făcând ochi mari.

— Ah. Deci fantoma a omorât şi alţi oameni?

— Nu, spuse Sandre pe un ton iritat, nu încă. Până noaptea trecută nu făcea decât să pozeze în costumul lui ieftin ca să-i sperie pe creduli şi pe proşti. Acum însă a început să ucidă, şi îţi promit că îl voi demasca şi îi voi spânzura şi pe el, şi pe complicii lui.

— Dar nu poţi spânzura Moartea, fiindcă a murit deja, spuse ea.

— Îl voi găsi pe bărbatul care v-a atacat vizitiul şi îl voi ucide încet de tot până îmi spune tot ce ştie, spuse Sandre către gărzi.

Aimée nu era suficient de deşteaptă încât să-şi dea

seama de asta, aşa că răspunse cu logica ei încâlcită:

— Şi servitorii regelui Reynaldo au murit de mult.

— Sunt vii! Moartea şi complicii lui sunt vii! se răsti Sandre înainte ca Aimée să apuce să continue. În semn de dragoste frăţească, o să-l îngropăm pe Rickie în cimitirul familiei regale chiar mâine.

— Urăsc acel cimitir. Mă sperie.

— Rickie ar fi vrut să fie îngropat acolo.

— Da. I se potriveşte, nu-i aşa? spuse Aimée, muşcându-şi buza de jos. Am nevoie de cineva care să mă apere.

— De cine? întrebă răstit Sandre, care n-ar fi bănuit niciodată că Aimée e suficient de deşteaptă cât să-şi dea seama că zilele îi sunt numărate.

— Moartea mă va ucide fiindcă am îndrăznit să-i spun numele.

Oare femeia asta nu asculta niciodată? Chiar nu-i păsa de propria ei siguranţă? S-ar fi putut salva dacă ar fi fost de acord că Moartea era doar un bărbat deghizat în stafie, dar insistase atât de mult cu teoria ei supranaturală că dăduse speranţe prostimii – şi îşi pecetluise soarta.

— Moartea va fi arestată înainte să te rănească.

Aimée se îmbrăţişă strâns.

— Pot să plec acum? Acum vreau să merg acasă şi să-mi chem servitoarea.

— Şi unde vei pleca apoi? întrebă cordial Sandre, întrebându-se dacă Aimée intenţiona să părăsească ţara.

— La Lady Fanchere. Eleonore îmi este o prietenă dragă şi vă este şi verişoară. Am nevoie de ea. *Am nevoie* de ea, spuse Aimée, cu vocea tremurându-i patetic.

Lordul şi Lady Fanchere îl sprijineau necondiţionat pe Sandre. Eleonore îi fusese însoţitoare în copilărie şi încă mai credea că Sandre îşi păstrase idealurile din tinereţe. Fanchere nu era la fel de orb la defectele lui Sandre, dar ştia pe ce parte e unsă pâinea cu unt.

Da, Aimée ar fi mers la ei şi le-ar fi spus povestea ei fantastică. Eleonore ar fi râs cu bunăvoinţă şi aşa s-ar fi sfârşit totul. În plus, era bine ca Aimée să fie văzută în compania lor după ce fusese la Sandre.

— Atunci mergi la Eleonore, de ce nu, spuse Sandre, privind spre fereastră. Dar drumul e lung şi e târziu. Rămâi aici până dimineaţă.

— Nu! Adică… Aimée privi speriată în jur. Nu sunt pregătită. N-am nicio servitoare. N-am haine…

Sandre aproape zâmbi văzând-o cum se zbate ca un vierme într-un cârlig.

— Prostii. Eşti la palat. Avem sute de camere, haine de toate mărimile pentru doamne, croitorese care să le modifice şi servitoare care ard de nerăbdare să ne servească oaspeţii. Soţia lui Quico e una dintre servitoare, nu-i aşa, Quico?

Una din gărzi încuviinţă băţos.

— O cheamă Bethania. O femeie excelentă. Foarte politicoasă. Foarte responsabilă. Nu trăieşte decât ca să ne slujească. Nu-i aşa, Quico?

Quico încuviinţă o singură dată, cu o expresie de nedesluşit.

— Vezi? Aici vei avea propria ta gardă care să te păzească şi o servitoare care să-ţi facă toate poftele. Şi, lucrul cel mai important, nu poţi călători pe întuneric.

— Ba pot. Serios.

— Ţi-e teamă de Moarte, îi reaminti Sandre.

— Da, dar…

Aimée nu era chiar atât de proastă pe cât părea.

Sandre îşi puse mâinile pe umerii ei şi o ajută să se ridice în picioare. O sărută pe frunte.

— Poţi merge la Eleonore mâine. În seara asta insist să rămâi aici. N-aş putea suporta să ştiu că te-am lăsat să pleci şi ai fost ucisă şi tu.

Aimée îl privi cu ochi mari, terorizaţi, fără să

clipească.

— Aşa că vei rămâne aici. Îţi ordon.

Sandre flutură o mână. Quico deschise uşa pentru Aimée. Sandre o privi ieşind şi adăugă:

— Poţi fii sigură că, în numele lui Rickie, voi face dreptate.

Aimée *îi* aruncă o ultimă privire terifiată, apoi dispăru pe coridor, cu Quico pe urme.

În aceeaşi clipă, un alt soldat îi luă locul lui Quico.

Zâmbetul prietenos al lui Sandre dispăru. Nu intenţiona să o ucidă în seara aceea, fiindcă ar fi fost mult prea evident. Sună după Jean-Pierre de Guignard, noul lui adjunct.

— Cu ce vă pot servi, Alteţă?

Jean-Pierre era un văr îndepărtat, fiul unui beţivan care murise rupându-şi gâtul după ce galopase beat pe cea mai dificilă stradă din vechea capitală şi al unei aristocrate despre care umbla vorba că *se pricepe* să facă dragoste în stil franţuzesc – şi îşi exersa talentele cu mulţi bărbaţi, unul după altul. Deci, deşi Jean-Pierre era deştept, citise mult şi avea talentele lui, nu era bine-venit în casele de vază din Moricadia, nici măcar în cele ale rudelor sale.

Din aceste motive, Sandre ştia că Jean-Pierre era gata să facă orice pentru a se dovedi demn de încrederea prinţului.

Dar asta nu era tot. Jean-Pierre arăta ca un de Guignard – păr negru, chip frumos, trup atletic – dar ochii lui aveau o nuanţă ciudată de albastru-deschis. Umblau tot felul de teorii despre asta, majoritatea amuzante, vulgare şi având de-a face cu mama lui şi traiul ei desfrânat. Dar Sandre îşi avea propria teorie. Credea că Jean-Pierre era ca un câine în prag de turbare şi ochii lui fuseseră un avertisment de la natură ca lumea să se ferească de el. Sandre mai credea că Jean-Pierre putea fi antrenat să devină cel mai letal om care trăise vreodată. Atâta timp cât

celălalt capăt al lesei era la Sandre, prinţul îl antrena bucuros.

Jean-Pierre făcu o plecăciune, puţin prea copleşit de promovarea obţinută, puţin prea slugarnic. Fiul de târfă înţelegea prea bine că era într-o poziţie precară şi intenţiona să facă tot posibilul să şi-o întărească.

Lui Sandre îi plăceau ambiţia, teama şi lăcomia. Erau sentimente de care se putea folosi.

Pe o voce joasă, dar suficient de tare cât să fie auzită de gărzi, Sandre spuse:

— Nu voi permite nimănui să răspândească zvonuri despre Moarte şi răzbunarea ei. Vreau să o faci pe Aimée să tacă. Încet, cu tact.

— Ca un avertisment pentru toată lumea? întrebă Jean-Pierre.

Sandre se gândi la Eleonore şi clătină din cap.

— Nu vreau probleme în familie. Dar Aimée trebuie să fie o lecţie pentru ceilalţi care încă mai speră că familia regală învinsă de noi cu sute de ani în urmă se va reîntoarce.

Sandre îşi privi gărzile, trimiţându-le un mesaj şi lor, şi prietenilor, şi familiilor.

Soldaţii nu se lăsară copleşiţi de teamă, ci îl priviră stoic.

Încă mai sperau – iar speranţa lor trebuia strivită.

Dacă teoria lui se adeverea, atunci Jean-Pierre era omul potrivit pentru asta.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Emma se trezi cu ochii holbaţi. Inima îi bătea cu putere; nu putea să respire; se simţea captivă în aşternuturile mototolite, ude de sudoare

şi de teamă.

Visase. Moartea. Un coşmar cu imagini confuze – o pădure cu crengi transformându-se în degete cu gheare, un lup cu ochi albi şi scânteietori, un strigoi cu orbite goale. Simţise teamă şi durere, şi… şi… ce? Nu ştia.

Se ridică încet şi se eliberă de teamă şi de cămaşa ei de noapte mult prea mare.

Coşmarul fusese cauzat probabil de veştile de ieri pe care le auzise din întâmplare, şoptite între soţ şi soţie. Moartea îl omorâse pe vărul lui Lady Fanchere, spânzurându-l.

Biata Lady Fanchere fusese şocată, dar nu-şi uitase responsabilităţile. Îi ordonase Emmei să stea în pat, o pusese pe Tia să o îngrijească şi de fiecare dată când Emma se trezea i se ofereau gustări care să-i reobişnuiască stomacul cu mâncarea.

Slăbiciunea de ieri îi dispăruse. Era prostesc să se mai gândească la coşmaruri, iar Emma nu era o proastă. I se dăduse şansa de a-şi croi singură o nouă viaţă şi nu avea de gând să dea greş. De data asta va fi altfel, nu ca atunci când părăsise Anglia în compania lui Lady Lettice, cu ochii mari şi plină de entuziasm la gândul că va vedea ţări străine şi monumente încărcate de istorie. În schimb, fusese închisă într-un şir nesfârşit de camere de hotel, aşteptându-şi cu groază stăpâna să se întoarcă.

Emma o putea servi pe Lady Fanchere fără reproş – ştia că poate –, aşa că se ridică din pat, aşteptă să-şi recapete echilibrul şi privi în jur.

Era o oră târzie a dimineţii. Soarele se ridicase sus pe cer. Observă astăzi lucruri care îi scăpaseră cu o zi înainte.

Camera era prea mare şi bine mobilată pentru o servitoare. Emma se întrebă dacă avea să o împartă şi cu alte femei acum că îşi revenise. Merse la fereastră şi studie partea din spate a proprietăţii, O pajişte bine îngrijită cobora până la o stâncă – periculoasă, fără îndoială iar pe

marginea ei era un castel mic şi vechi, conacul unde era închis Michael Durant. Pietrele păreau reci, dar Emma nu se îndoia că prizonierul lui Lady Fanchere stătea comod înăuntru.

Cineva îi lăsase haine curate în scrinul din colţ: lenjerie, o jupă şi o rochie drăguţă din bumbac albastru. Pe podea găsi o pereche de pantofi simpli, din piele neagră. Se îmbrăcă repede, îşi încheie manşetele şi gulerul alb şi apretat, şi văzu că rochia era puţin prea mare în talie şi cu poalele prea scurte, dar materialul era bun şi – privi în oglinjoara de deasupra biroului – culoarea îi venea bine. În afară de julitura de pe obraz, pielea ei strălucea ca alabastrul luminat pe dinăuntru.

Brusc, se îndreptă de spate. N-avea niciun motiv de mândrie. Fusese slabă dintotdeauna, iar excursia ei prin Europa îi răpise şi mai mult din greutate. Părul ei era un castaniu atât de închis că bătea în negru, prea întunecat în comparaţie cu pielea ei albă.

Faţa ei era ovală, începând cu fruntea înaltă şi terminându-se cu o bărbie ascuţită ca de vrăjitoare, cum spunea Lady Lettice.

Tot Lady Lettice spunea că ochii Emmei aveau obiceiul deplorabil să-şi schimbe culoarea în funcţie de ce simţea – iar sentimentele ei nu-i fuseseră favorabile lui Lady Lettice. Emma plătise pentru asta de mai multe ori.

Cineva îi lăsase pe birou o tavă cu felii de pâine, brânză şi fructe. Emma mâncă rapid un mic dejun satisfăcător, apoi se grăbi spre uşă. Dincolo de ea găsi scări care coborau la etajul întâi. Rămase acolo, nesigură, fără să ştie dacă să o ia la stânga sau la dreapta, când un gentleman îşi făcu apariţia de după un colţ.

La o a doua privire, Emma îşi dădu seama că se înşelase. Nu era un gentleman, ci valetul, îmbrăcat formal în alb şi negru. Era un bărbat între două vârste, înalt şi solid, care se mişca cu o asemenea demnitate că Emma îl

identifică drept englez înainte chiar să-l audă vorbind.

— Domnişoara Chegwidden, presupun, spuse valetul, înclinându-se. Mă numesc Brimley. O cauţi pe Lady Fanchere?

Emma făcu şi ea o reverenţă.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Brimley. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune pe unde să o iau.

— Vino cu mine. Te voi pune la curent cu organizarea casei cât timp te conduc.

— Mulţumesc.

Deci valetul intenţiona să o pună la locul ei, să-i dea de înţeles că el comanda în casă. Pe Emma nu o deranja asta; era însoţitoarea lui Lady Fanchere, aşa că devenise o parte din casa ei. Valetul era responsabil ca toţi servitorii casei, inclusiv Emma, să-şi facă bine treaba.

Brimley o conduse de-a lungul unui alt coridor, cu uşi închise de-o parte şi de alta.

— Noi doi suntem singurii englezi din casă, spuse el. Ştii câte ceva despre Moricadia?

— Mă tem că nu. Am sosit acum mai puţin de o săptămână cu Lady Lettice şi, după cum ai auzit, probabil, înţelegerea noastră nu s-a încheiat în condiţii prea plăcute.

Umerii Emmei se cocârjară în timp ce aştepta ca Brimley să-i spună că nu va permite aşa ceva pe viitor. Dar valetul voia să-i spună alte lucruri:

— Sunt aici de peste trei ani şi am aflat că diferenţele dintre Anglia şi Moricadia sunt pe cât de curioase, pe atât de neobişnuite. După cum ştii, ţara e un protectorat francez exotic, izolat şi pe undeva feudal. Din păcate, familia de Guignard l-a ucis pe regele de drept din Moricadia, spânzurându-l – le place să facă asta. Familia de Guignard, condusă de prinţul Sandre, a transformat ţara într-o destinaţie internaţională pentru nobili şi bogătaşi. Oamenii de rând sunt foarte săraci; oamenii bogaţi devin şi mai bogaţi; nu există negustori sau comercianţi născuţi aici; toţi

banii sunt făcuţi de oameni aflaţi în slujba familiei de Guignard, care conduce cu o mână de fier. Desigur, eu nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat în Franţa atunci când a izbucnit revoluţia şi francezii şi-au decapitat regele, dar cred că familia de Guignard a recreat aceeaşi situaţie şi aici. Nu există alţi nobili în afară de ei şi de rudele lor. Nu există niciun parlament. Civilizaţia şi-a oprit progresul în Moricadia.

— O afirmaţie dură.

— Dar adevărată. De când lucrez aici am făcut tot posibilul să le câştig încrederea servitorilor de aici. N-am reuşit. Sunt un popor suspicios; nu le plac străinii. După trădările din trecut şi consecinţele groaznice pe care le suferă oricine e bănuit că a trădat familia de Guignard acum, atitudinea e probabil justificată.

Valetul se îndreptă spre o lumină orbitoare din capătul coridorului.

Emma îl urmă într-o galerie de deasupra holului imens şi simţi cum i se taie respiraţia. Se opri, plină de admiraţie.

Dedesubt se vedea o podea de marmură, un mozaic complicat roz pal, gri şi negru. Tavanul se ridica la fel de magnific ca domul unei catedrale până la etajul al doilea, susţinut de coloane de marmură albă care se terminau cu ornamente sculptate, suflate cu aur. Un candelabru de cristal strălucea. Cele două uşi de la intrare erau înalte şi acoperite cu bronz. Ferestrele cu vitralii se deschideau spre sud, înspre pajiştea verde şi grădinile bine îngrijite. Dincolo de ele era o vale lungă, străbătută de un râu învolburat, iar în umbra munţilor Pirinei era vechea capitală.

Casa era mai bogată decât îşi putuse Emma închipui. Vederea era grandioasă, incredibilă, copleşitoare. Se întoarse spre Brimley, cu ochii mari.

— Da, e ceva măreţ. Brimley îşi coborî vocea. Dar ceea ce încerc să-ţi spun, domnişoară Chegwidden, este că, deşi trăim o viaţă îndestulată în mijlocul unui peisaj

spectaculos, butoiul de pulbere de sub Moricadia poate exploda în orice clipă.

Capitolul 9

Auzind avertismentul lui Brimley, Emma se înfioră. Nu voia de la viaţă decât să fie în slujba unei persoane calme şi liniştite, eventual a unei bătrâne. Emma i-ar fi putut citi, ar fi avut grijă de ea în ultimii ani ai vieţii… Când se va întoarce în Anglia, va cere ca Distinsa Academie pentru Guvernante să-i ofere o astfel de slujbă.

Când se angajase în slujba lui Lady Lettice, Emma îşi dorise o viaţă plină de aventură. Dar nu şi de pericole. Nu fusese niciodată într-atât de nesăbuită încât să caute pericolul. Dacă era vreun pericol, atunci trebuia să plece de-aici.

Apoi auzi voci de undeva de jos, voci de femei, şi clinchetul andrelelor lovite una de alta. Distinse vocea lui Lady Fanchere şi se gândi la sarcina care îi făcea atâtea probleme. Îşi dădu seama că nu putea să plece. Lady Fanchere avea nevoie de ea. Îşi netezi fusta, îl privi în ochi pe Brimley şi spuse:

— Poate chiar aşa e, domnule Brimley. Poate că o să-mi pară rău că m-am hotărât să rămân aici, dar ştii – n-am unde altundeva să mă duc.

Ochii lui căprui se luminară.

— Ştiam eu că o să spui asta. Englezii nu fug niciodată din faţa provocărilor.

O „provocare”? Revoluţia era o „provocare” pentru el? Emma îl privi cu ochi mari. Era limpede că Brimley fusese plămădit dintr-un aluat tare.

— Lady Fanchere vrea ca servitorii ei să fie bine

trataţi, spuse valetul, pornind spre scări. Din moment ce răspund de toată casa, te rog să-mi spui orice probleme vei avea.

— Mulţumesc, răspunse Emma, grăbindu-se să-l urmeze. Aşa voi face.

— Şi totuşi, continuă Brimley când ajunseră în capul scărilor, coborându-şi vocea, eşti tânără şi fără îndoială că-ţi plac aventurile şi intrigile.

— Nu!

Brimley nu-i dădu atenţie.

— Dă-mi voie să te avertizez: să nu cumva să te implici în cine ştie ce conspiraţie. Stai departe de moricadienii care par să plănuiască ceva. Familia de Guignard nu se dă în lături de la nimic ca să păstreze tronul şi n-ar ezita să te arunce în temniţă, domnişoară Chegwidden. Eşti femeie şi eşti englezoaică, dar familia regală a îndrăznit multe ca să scape de presupuşi revoluţionari. Brimley făcu un semn spre hol. Îl vezi?

Un bărbat purtând un costum negru, sobru, străbătea podeaua de marmură. Părul lui blond-roşcat era tuns cu atenţie şi din acel unghi părea să aibă douăzeci şi cinci sau cel mult treizeci de ani. Dar se mişca precum un bătrân, cu paşi lăbărţaţi, iar una din mânecile lui era goală şi prinsă cu o insignă. Nu avea un braţ.

— El e valetul lui Durant. S-a născut în Moricadia. Acum doisprezece ani a fost acuzat că ar fi ajutat un băiat să-i facă o farsă prinţului Sandre. Băiatul a scăpat. Rubio, nu. Brimley era hotărât să-i demonstreze consecinţele unor acţiuni nesăbuite. Familia regală a dat ordin să fie torturat.

— Cât de înapoiaţi sunt! spuse Emma, urmărindu-l pe Rubio cum dispare într-un coridor lung.

— Exact. Înainte mergea sprinten şi încrezător oriunde poftea. Acum, fiecare pas e o agonie.

— Dar braţul lui?

— L-au torturat în asemenea hal că a făcut gangrenă.

A trebuit să fie tăiat ca să i se salveze viaţa.

— Bietul om!

— E un valet competent, dar majoritatea gentlemenilor nu l-ar angaja oricum. E foarte frumos din partea domnului Durant că l-a primit aici; altfel, Rubio ar cerşi pe străzi acum. Iar moricadienii nu sunt foarte caritabili.

— Înţeleg, domnule Brimley, spuse cu înflăcărare Emma, şi te asigur că nici prin gând nu-mi trece să caut aventuri sau riscuri.

Brimley o conduse jos, în hol.

— Foarte bine. De asemenea, ţi-aş fi recunoscător dacă ai uita conversaţia asta.

— Desigur, domnule Brimley.

— Urmează-l pe Henrique – valetul făcu un semn spre un servitor în uniformă, care se mişca încet, ducând o tavă cu ceai într-o mână – şi vei ajunge în salonul doamnelor.

— Mulţumesc, spuse ea.

Henrique o conduse printr-o seră cu acoperişul de sticlă, plină de trandafiri şi de parfumul lor ameţitor. Trandafiri albi se căţărau pe coloanele de marmură cenuşie, iar tufişurile din jurul lor erau punctate cu boboci roşii. Aleea care ducea spre mijlocul serei era acoperită de arcade pe care crescuseră trandafiri roz, iar în capătul ei se deschidea un mic salon unde conversaţia celor opt doamne elegante răsuna în propoziţii scurte, explozive.

— Fantoma regelui Reynaldo… s-a întors să se răzbune.

— Prevesteşte sfârşitul tuturor celor care îl vor vedea…

— Lucretia l-a văzut şi parcă a înnebunit de-atunci…

— Oricum era nebună…

— Ce zvonuri prosteşti, „fantoma” e doar un bandit care ar trebui prins, biciuit şi apoi…

— Un criminal! O să ne omoare pe toate în somn!

Emma se opri la intrare, neştiind cum să procedeze, dar Lady Fanchere, care abia aştepta ceva care să le distragă atenţia, o văzu imediat şi îi făcu semn să se apropie.

— Emma, vino aici şi ajută-mă.

Conversaţia se opri. Emma se grăbi lângă noua ei stăpână.

O doamnă bătrână cu monoclu o privi din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Lady Fanchere şi întrebă:

— Draga mea, nu asta e fata care i-a strecurat peştele în corset lui Lady Lettice?

— Am angajat-o ca însoţitoare.

Lady Fanchere îi făcu semn Emmei că îi era frig, aşa că Emma luă şalul de pe spătarul scaunului şi i-l aşeză pe umeri.

— Ai înnebunit? întrebă cealaltă doamnă, coborându-şi monoclul. Dacă fata asta i-a făcut aşa ceva lui Lady Lettice, cine ştie ce-o să-ţi facă ţie?

— Lady Lettice era impertinentă, spuse Lady Fanchere.

— O brută, fu de acord cealaltă femeie.

— Exact, Lady Nesbitt, şi deci a primit ce a meritat. Eu am venit cu ideea cu peştele.

Zâmbetul trufaş al lui Lady Fanchere era o provocare pentru Lady Nesbitt, iar Emma rămase uimită de o asemenea minciună, mai ales că fusese rostită cu o asemenea convingere.

Mai întâi, Lady Nesbitt păru şocată şi peste măsură de jignită, apoi însă râse, fără tragere de inimă:

— Mă tem că înalta noastră societate nu va fi niciodată respectată de alte ţări atâta timp cât permitem, invităm chiar, asemenea femei vulgare ca Lady Lettice în mijlocul nostru.

— Cât de adevărat. Aristocraţii din Anglia vin în Moricadia să joace cărţi şi să-şi dea frâu liber celorlalte

pasiuni vulgare, dar soţiile lor rămân acasă. Doar englezoaicele de calitate inferioară, ca Lady Lettice, ne vizitează ca să încerce lucruri pe care nu le-ar îndrăzni la ele acasă.

În timp ce doamnele din jur încuviinţară, murmurând în semn că erau de acord, Emma se postă în dreapta lui Lady Fanchere.

— Din moment ce lordul Fanchere ţinea neapărat să am o însoţitoare care să aibă grijă de mine, continuă Lady Fanchere, şi am descoperit că Emma i-a fost recomandată lui Lady Lettice de către Distinsa Academie pentru Guvernante… Ai auzit de Distinsa Academie pentru Guvernante, nu-i aşa, Lady Nesbitt?

— Nu cred, Lady Fanchere, recunoscu Lady Nesbitt, nervoasă ca orice femeie care voia să fie la curent cu toate noutăţile în orice clipă.

Lady Fanchere zâmbi şi începu să se joace cu ciucurii şalului.

— În 1839, Distinsa Academie pentru Guvernante a fost fondată de trei doamne cu scopul de a educa alte tinere doamne şi domnişoare sărace şi a le trimite apoi să lucreze ca guvernante pentru alte familii respectabile. Acele trei doamne şi-au găsit partide bune – foarte bune, chiar – şi i-au vândut Academia doamnei Adorna, Lady Bucknell, care e o femeie ireproşabilă, după cum bine ştiţi.

Doamnele încuviinţară, fermecate de povestea lui Lady Fanchere.

— Lady Bucknell… lucrează? întrebă Lady Nesbitt, strâmbând din buze în semn de reproş.

— Lady Bucknell are o poziţie atât de înaltă în societatea britanică încât poate să facă orice doreşte, inclusiv să le înveţe pe doamnele de viţă nobilă de la Distinsa Academie pentru Guvernante să facă şi altceva, spuse Lady Fanchere, punându-şi o mână pe braţul Emmei. Doamne ca draga mea însoţitoare.

Emma era uimită că Lady Fanchere ştia de Distinsa Academie pentru Guvernante şi de patroana ei renumită, dar şi că stăpâna ei era atât de respectată încât nimeni nu îndrăznise să-i conteste povestea cu peştişorul.

— Mai este vreo doamnă şcolită la Distinsa Academie pentru Guvernante aici, în Moricadia? întrebă una dintre femeile mai tinere.

— Nu, Alceste, dar li s-a dus vestea peste hotare şi sunt sigură că ai putea trimite după cineva în Anglia…

Alceste începu să clatine din cap chiar înainte ca Lady Fanchere să termine de vorbit.

— Yves ar fi furios dacă mi-aş permite ceva atât de extravagant. E un om bun, dar ţine la fiecare bănuţ.

Doamnele începură să vorbească apoi de cât de zgârciţi erau soţii lor.

Într-adevăr, se gândi Emma, cel mai bine era să se apuce imediat de noile ei îndatoriri. Asta nu-i mai lăsa timp să plângă după lucrurile lăsate în camera de hotel a lui Lady Lettice. Emma ştia prea bine că fosta ei stăpână n-ar fi fost niciodată de acord să i le înapoieze. Oricum nu era nimic preţios acolo, doar lucruri cu valoare sentimentală. O miniatură cu tatăl ei. Un exemplar vechi din *Mândrie şi prejudecată,* care fusese al mamei ei pe care n-o cunoscuse niciodată. O figurină micuţă de sticlă în formă de câine pe care o cumpărase din Veneţia, căreia Lady Lettice îi rupsese un picior într-un acces de furie. Un şal de lână ţesut de doamnele din Freyaburn şi primit ca dar de despărţire. Un săculeţ cu medicamente şi instrumente…

Emma îşi dădu seama că începuseră să-i curgă lacrimi pe obraji şi se întrebă când oare ajunsese aşa de rău încât să plângă pentru câteva lucruşoare. Oare Lady Lettice, în cruzimea ei, o înjosise chiar atât de mult?

— Michael! spuse veselă Lady Fanchere. Cât mă bucur că ai venit şi tu să stai cu noi.

Emma îşi ridică privirea şi îl văzu pe Michael Durant

pozând nonşalant în cadrul uşii, cu gratia unui Adonis în faţa admiratoarelor sale.

Michael merse şi sărută mâna pe care i-o întindea Lady Fanchere.

— Draga mea Lady Fanchere, spuse el. Şi draga mea Lady Nesbitt. Îi sărută şi mâna ei. Lady Alceste. (O altă sărutare.)

Michael merse de jur împrejur, sărutând mâinile întinse; era limpede că îşi petrecuse arestul împrietenindu-se cu doamnele din înalta societate din Moricadia.

Emma văzu cum toate doamnele zâmbesc şi flutură din gene sub privirea lui plină de admiraţie şi îl condamnă din nou în sinea ei pe acest englez prea leneş să evadeze din cuşca lui de aur, un bărbat care îşi renegase propria familie ca să se bucure de favorurile unei societăţi străine.

Privirea lui se opri o clipă asupra ei, dar noaptea de dinainte parcă nici nu existase. Se înclină uşor, apoi se aşeză lângă Lady Fanchere.

Henrique aduse o tavă cu prăjituri proaspete.

Emma începu să împartă farfurii de porţelan şi oferi tuturor şervete de bumbac brodate cu un „F” alb.

Lady Fanchere îi turnă lui Michael o ceaşcă de ceai.

— Ai mâncat? îl întrebă ea, ca o cloşcă care îşi îngrijeşte puiul preferat.

— Am gustat câte ceva când m-am trezit, spuse Michael, iar vocea lui era mai joasă şi mai răguşită decât în seara trecută.

— Te-ai simţit bine la primul tău bal după atâtea zile şi nopţi de… Alceste privi de jur împrejur… prizonierat?

Lady Nesbitt pufni:

— Pereţii au urechi, draga mea Alceste. Sunt spioni peste tot.

Apoi, luând tava încărcată din mâinile lui Henrique, o ţinu sub nasul lui Durant şi îi făcu semn Emmei:

— Poftim, băiete, eşti prea slab.

Emma îi întinse o farfurie.

Durant o luă. Rămase cu ceaşca de ceai într-o mână, iar farfuria o aşeză în echilibru pe un genunchi şi începu să o umple cu fursecuri din tava ţinută de Lady Nesbitt. Arăta mulţumit, stingherit... şi obosit. Sub ochi avea cearcăne adânci, nodul de la cravată fusese neglijent făcut, iar părul lui era ciufulit, dar atrăgător.

— Balul de ieri-noapte a fost minunat, spuse el.

— Cât de frumos din partea prinţului să te lase să mergi şi tu, nu-i aşa? întrebă Lady Nesbitt.

— Prinţul Sandre e întruchiparea bunătăţii, rosti Michael cu un zâmbet sardonic.

Alceste râse brusc, doar o clipă.

Dar când Emma o privi, faţa ei era din nou impasibilă.

Obrazul lui Michael se zbătu scurt.

— Nu mă deranjează să fiu arestat aici, în grija lordului şi a doamnei Fanchere. E adevărat că am gratii la fereastră – le provocă din priviri –, dar vin aici să servesc ceaiul. Sunt bănuit de trădare, dar mi se permite să am un valet. Nu pot pleca din Moricadia, dar pot lua parte la balurile din înalta societate.

— Sandre mi-a spus să-ţi permit cât de multă libertate cred de cuviinţă, spuse Lady Fanchere. Şi mi-a sugerat că te-ai simţi bine la unul dintre balurile noastre.

— Mă jigneşti, draga mea doamnă, spuse Michael, ducându-şi o palmă la inimă într-un gest teatral. Doar nu mă crezi vreun hoţ în stare să-ţi fure argintăria sau să fugă cu vreo domnişoară din Moricadia.

Femeile începură să chicotească.

— Eşti absurd, spuse Nesbitt, încercând să pară severă; însă colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

— Sunt oare o creatură atât de blândă că doamnele cască pe după evantaie când mă văd? Oare n-aş fi în stare să concep şi să execut un plan diabolic ca să schimb uniformele gărzilor de la palat din roşu şi albastru într-un

violet modern, sau… sau… se bâlbâi Michael.

Femeile râdeau.

— Sau să călăreşti prin pustiu deghizat în fantomă? glumi Alceste.

Apoi, stânjenită dintr-odată, Alceste îşi acoperi gura cu mâna şi privi cu ochi mari şi plini de groază spre Lady Fanchere.

Lady Fanchere făcu un semn că o iartă.

Imediat, Michael umplu tăcerea stânjenitoare:

— Da! Poate că eu sunt Moartea. Există doar câteva mici obstacole… Sunt, din păcate, un laş fără pereche, spuse el, zâmbindu-i lui Alceste.

Alceste îşi coborî mâna şi zâmbi recunoscătoare.

— N-am niciun armăsar de călărit, continuă Michael. Am în schimb un cal bătrân şi împiedicat. Noaptea sunt zăvorât în cameră. N-am complici…

Toată lumea zâmbea din nou.

Din motive pe care Emma nu le înţelegea, Durant şi farmecul lui lejer o făceau să vrea să-şi dea ochii peste cap şi să pufnească. Fusese amabil cu ea noaptea trecută. Încercase să o salveze, deşi ea însăşi fusese aşa de nesăbuită că plecase de capul ei prin pădure şi ajunsese faţă în faţă cu un lup şi… a unui chip fantomatic, fără ochi. Emma îngheţă. Sunetele camerei se stinseră. Degetele i se înmuiară şi scăpă farfuriile, care alunecară încet spre podeaua de lemn, o atinseră şi se sparseră.

Brusc, începu din nou să audă. Putea să se mişte acum. Privi în jur şi văzu că toată lumea se holba la ea fie cu dezgust, fie cu nerăbdare.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, spuse Emma, lăsându-se în genunchi şi încercând să ia bucăţile mai mari.

Lady Fanchere spuse:

— Emma, lasă-le. Mi-e cald.

Emma răsuflă adânc o dată ca să-şi revină, apoi luă şalul de pe umerii lui Lady Fanchere.

— Eşti sigură că a fost trimisă de Distinsa Academie pentru Guvernante? Nu pare într-atât de graţioasă încât să fie o însoţitoare potrivită, spuse Lady Nesbitt.

Emma îşi strânse umerii.

— E exact cum mi-am dorit, spuse ferm Lady Fanchere.

— Te simţi bine, draga mea doamnă Fanchere? întrebă Alceste, înclinându-se spre ea cu o expresie îngrijorată. Înainte îţi era frig; acum ţi-e cald.

Lady Nesbitt avu o reacţie opusă: se lăsă pe spate de parcă n-ar fi dorit să se contamineze.

— Doar nu te-ai îmbolnăvit, nu? întrebă ea.

Lady Fanchere îşi puse o mână pe frunte.

— Nu ştiu…

— Chiar eşti puţin roşie la faţă, spuse Durant. Am auzit că a izbucnit ciuma în oraş.

Cuvintele lui îşi făcură imediat efectul. Doamnele se ridicară în picioare, spuseră cât de îngrijorate erau şi ieşiră mai mult în fugă. Lady Fanchere, Emma şi Durant rămaseră singuri în salon, iar doi servitori începură să adune cioburile.

Lady Fanchere chicoti şi îi făcu semn Emmei să se aşeze.

— Mulţumesc, Michael, spuse ea. A fost o mişcare foarte inteligentă. Începuseră să mă obosească. În regulă – am ceva de lucru pentru tine. Mergi cu Emma să-i luaţi lucrurile de la Lady Lettice.

— Ah. Nu, spuse Emma, frângându-şi mâinile la gândul că va trebui să o înfrunte din nou pe Lady Lettice. Nu e nevoie…

— E mare nevoie. Vreau să te simţi bine aici şi să ai lucrurile tale. Hainele. Amintirile. Lady Fanchere o privi pe Emma în ochi. Instrumentele medicale.

Capitolul 10

— Îmi cer scuze că trebuie să te oboseşti din cauza mea.

Emma stătea în şareta îngustă cu mâinile în poală, privindu-l pe Durant. Michael ţinea frâiele în mână, îndemnând calul pe drumul care ducea dinspre proprietatea Fanchere spre oraşul Tonagra cel plin de bogăţii.

— Sunt arestat. Am prea puţine plăceri şi nicio îndatorire, aşa că îmi face mare plăcere să te însoţesc în această mică aventură, spuse Michael, aruncându-şi jobenul undeva la picioare.

Emma privi drept înainte. Borul bonetei o apăra de privirea lui, dar îi auzi amuzamentul din voce.

— N-aş spune că e o aventură; şi nici nu-mi va face plăcere.

— E o zi minunată de primăvară. Peisajul este superb, spuse Michael, gesticulând spre munţii care se vedeau deasupra drumului şerpuit. Compania dumitale este fermecătoare. Dacă misiunea noastră se va dovedi dificilă, atunci pot spune că merită să ne simţim bine înainte. Apoi, pe un ton ceva mai serios, adăugă: Atunci când un bărbat îşi petrece întreaga viaţă în întuneric, asta îl învaţă ce e cu adevărat important în viaţă şi îl face să se agaţe de acel lucru cu amândouă mâinile.

Emma îşi întoarse capul şi îl privi surprinsă. Oare vorbea serios?

Se părea că da. Înainte să pornească, Michael îşi dezbrăcase haina şi o pusese în coşul de rafie din spatele şaretei. Acum, fără pălărie, cu părul fluturându-i în vânt, nu semăna deloc cu un aristocrat britanic cuviincios. Nu că ar fi făcut ceva ce nu se cuvenea. Ţinea frâiele cu *o* mână,

strunind calul fără niciun efort, dar stătea lejer pe capră, cu picioarele întinse nonşalant În faţă şi un braţ rezemat de marginea şaretei.

Emma rămase cu spatele drept, având grijă ca nu cumva mişcarea trăsurii să o împingă spre el sau umărul ei să se atingă de al lui.

— De ce-ai vrea să te agăţi? întrebă ea.

— O zi însorită. Un pahar de vin bun. Zâmbetul unui copil. Michael se întoarse spre ea, cu o privire serioasă. Singura mea şansă să fiu iubit.

Oare flirta cu ea? Sigur că nu.

Apoi, Emma îşi aminti cât de fermecător fusese Michael în salonul lui Lady Fanchere şi îşi dădu seama că probabil flirta totuşi. Aristocratul englez părea să aibă nevoie de flirt ca de aer. Răspunse, pe un ton sever:

— Un sentiment admirabil. Dar nu te-ai agăţa de şansa libertăţii?

— Mă bucur de binecuvântările care îmi sunt oferite, îi mulţumesc lui Dumnezeu şi mă bucur de libertatea mea, aşa cum este ea. Sunt suficient de deştept însă cât să-mi dau seama că mi-ar fi imposibil să evadez chiar şi dintr-o ţară micuţă, ca Moricadia, într-o şaretă, mai ales trasă de o asemenea mârţoagă, spuse el arătând spre animal cu vârful biciului.

Emma trebui să-i dea dreptate. Iapa era grasă ca un butoi, apatică peste măsură şi cu o fundiţă roz în coamă. Chiar dacă ar fi putut galopa, deşi Emma se îndoia sincer, avea picioarele atât de scurte că un ogar ar fi ajuns-o din urmă într-o sută de metri.

— Dacă aş încerca să evadez, aş merge mai repede pe jos. Dar cizmele mele sunt prea roase pentru asta.

Râzând, Michael îi arătă talpa cizmelor.

Spre mirarea ei sinceră, Emma îi văzu şoseta prin gaura din piele.

— Cum? De ce?

— Astea sunt cizmele pe care le purtam atunci când înţelepciunea Sa prinţul m-a trimis la închisoare. De-atunci încoace s-au… ros.

Emma se gândi ce să-l mai întrebe.. N-ai altă pereche de cizme? Nu le poţi trimite să-ţi fie peticite? Te-ai gândit să tai câteva bucăţi de hârtie în bucăţi mai mari decât gaura şi să le pui pe dinăuntru?”

În schimb, izbucni:

— Ce-ai făcut?

— De ce m-au arestat, vrei să spui? Nimic. Pe de altă parte, am fost *acuzat* că i-am ajutat pe duşmanii regimului de Guignard, şi mi s-a spus că voi fi prizonier până când le voi spune numele celorlalţi conspiratori.

Emma îşi aminti că Brimley o avertizase să nu se amestece în intrigi şi că familia de Guignard aresta pe oricine era bănuit de trădare. Deci vorbise de Durant.

— Şi de ce nu le-ai spus?

— Arăt oare ca cineva care ştie vreun conspirator?

Emma trebui să-i dea din nou dreptate. Un bărbat prea leneş ca să-şi repare cizmele sau să cumpere altele era mult prea leneş să se obosească cu o revoluţie.

— De ce ţi-au dat drumul?

— Speră că îi voi conduce la cuibul conjuraţilor.

— Cât timp eşti arestat la castel?

— Îmi urmăresc fiecare mişcare şi cercetează pe oricine îndrăzneşte să-mi vorbească sau să stea cu mine, îi zâmbi Michael. Ar trebui să-ţi fie teamă să fii văzută cu mine. Poate vor crede că şi *tu* eşti o revoluţionară.

— O revoluţionară? râse Emma. Nimeni n-ar crede aşa ceva.

— Pentru că eşti femeie?

— Nu, pentru că sunt laşă.

— La petrecerea familiei Thibault n-ai fost deloc laşă.

— Îţi jur, domnule, n-am făcut-o dinadins.

— Ştiu asta. Mă refer la faptul că ai fugit în pădure.

Emma simţi că inima începe să-i bată mai repede.

— Ce ştii despre asta? întrebă ea, înclinându-se spre el.

Michael se lăsă pe spate cu o expresie surprinsă.

— Ştiu că ai obiceiul să te rătăceşti, că ai fost scoasă în drum şi niciunul dintre oaspeţii care au plecat de la bal nu te-a mai văzut, deci presupun că ai luat-o pe unde nu trebuie şi te-ai rătăcit.

Pentru prima oară de când plecaseră, Emma se rezemă de spătarul banchetei, ceva mai liniştită.

— Ah. Îmi pare rău; nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat, spuse ea, pipăindu-şi cucuiul.

Apoi închise ochii şi încercă să-şi amintească ce se întâmplase în pădure. Era un lup şi altceva, ceva care o speriase mai tare decât lupul… o faţă…

— Nu mai ţii minte? întrebă mirat Michael, sau poate chiar curios. Nu mai ţii minte cum ai ajuns din pădure la uşa familiei Fanchere?

Emma deschise ochii, privind fix înainte.

— Ştiu că sună nebuneşte, dar până să se întâmple asta aveam o memorie foarte bună. Sincer.

Michael ridică din umeri.

— Ei bine, atunci sosirea dumitale va rămâne un fericit mister.

— Da.

Emma îşi coborî privirea şi strânse pumnii în poală. Nu mai voia să discute despre asta.

Drumul şerpuia de-a lungul unei creste muntoase, prin păduri şi pajişti, aproape de-a lungul întregii ţări. Spre dreapta, în sus pe munte, erau mai multe castele grandioase, precum cel în care locuiau Lord şi Lady Fanchere, decorate somptuos. După următoarea cotitură, în faţa lor se deschise o altă privelişte. Stâncile de aici se desfăceau într-o serie de trepte ca nişte scări, fundaţia oraşului Tonagra, capitala ţării. Hotelurile, cazinourile şi

restaurantele luxoase de aici nu existau decât pentru a atrage străinii bogaţi care călătoreau prin Europa în căutare de noi gusturi şi aventuri.

Lady Lettice închiriase o cameră la hotelul Moricadia. Gândindu-se că va trebui să o înfrunte, Emma se cutremură.

— Poate nu e acasă, spuse ea.

Durant îi urmă şirul gândurilor fără nicio problemă.

— Poate că nu, dar sper că da, zise el. Vreau să o răsplătesc cum se cuvine pentru felul în care s-a purtat cu tine.

Alarmată, Emma răspunse:

— Domnule, nu vreau răzbunare. Adică, adăugă ea nesigură, asta în cazul în care plănuieşti să mă răzbuni.

— „Răzbunare” este un cuvânt mult prea grav. Nici prin gând nu-mi trece să o rănesc pe Lady Lettice… permanent. Dar nu-mi plac cei care se comportă aşa.

Emma se gândi puţin, încercând să-şi dea seama dacă Michael intenţiona să facă scandal mai rău decât îşi închipuia ea sau pur şi simplu ea înţelegea exagerat vorbele lui. Privindu-l, văzu că se uita fix în sus şi uşor într-o parte. Emma îi urmări privirea şi descoperi ceva ce-i scăpase până atunci.

Un castel medieval părea să fi răsărit direct din stâncă, deasupra tuturor celorlalte. Era înalt, cu pietrele crăpate, sălbatic şi ameninţător ca un vultur, cu turnuri şi ziduri crenelate ca nişte gheare întinse spre cerul albastru.

— Ce e acolo? întrebă ea.

Michael opri şareta în faţa porţilor masive din fier forjat dincolo de care se întindea o proprietate bogată.

— Acolo e reşedinţa regală din Moricadia… unde stă acum prinţul Sandre.

— Arată de parcă ar fi în stare să reziste oricărui asediu.

— Categoric. Niciun oaspete nu poate ajunge la castel

dacă n-a fost invitat de prinţul Sandre. Drumul spre podul mobil de la intrare şerpuieşte pe lângă pisc, şi, în orice porţiune a lui, o armată întreagă poate fi respinsă. Desigur, nimeni nu mai încearcă să asedieze castele acum, însă dacă vrei să iei parte la unul dintre balurile lui, de exemplu, ai nevoie de o pereche de cai buni înhămaţi la trăsură.

— Acela e singurul drum spre castel?

— Mai e unul care duce la intrarea din spate, pe unde sunt aduse proviziile pentru bucătărie… şi pe unde sunt aruncate cadavrele.

— Cadavre? râse Emma, nesigură.

Michael zâmbi cu toţi dinţii.

— Sub bucătărie sunt temniţele. E un loc foarte neplăcut.

Emma îl privi fascinată. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat care să-şi arate atât de limpede teama şi ura.

— Acolo te-au ţinut?

— Da.

— Ţi-au făcut rău?

Michael o privi amuzat.

— Nu. Desigur că nu. Sunt un cetăţean al Marii Britanii. N-ar îndrăzni.

Asta o linişti pe Emma şi o făcu să se aşeze din nou la locul ei.

Michael plesni din frâie, iar calul pomi din nou la drum, fără să-i pese ce se întâmpla în spatele lui.

Emma simţi vântul pe obraji. Mirosea a iarbă şi a pădure. Soarele îi încălzea umerii. Ar fi fost o călătorie ideală…

— Dacă…

Michael îi citi din nou gândurile.

— Îţi promit că nu o voi lăsa pe Lady Lettice să-ţi facă rău – ceea ce presupun că a mai făcut, nu-i aşa?

— Poate fi neplăcută atunci când se enervează. (Era prea puţin spus.) Sunt sigură că ţi se pare jalnic că mă

sperie o simplă femeie.

— Nu. Înţeleg prea bine cum astfel de oameni îţi pot răpi până şi ultima fărâmă de curaj şi te pot lăsa tremurând la gândul că cineva îţi va face rău.

Emma se gândi puţin.

— Parcă ziceai că nu ţi-au făcut nimic, spuse ea.

— Închisoarea e ultimul loc unde aş fi vrut să-mi petrec doi ani din viaţă.

Emma bănuia că şi Durant îi ascundea pe undeva adevărul, aşa cum făcuse şi ea mai devreme.

Trecură încă o cotitură, apoi intrară printr-o poartă medievală şi pătrunseră în oraşul plin de cazinouri, hoteluri de toate mărimile şi băi termale care îşi lăudau izvoarele naturale cu ape vindecătoare. Inima Emmei bătea din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropiau de hotelul la care stătea Lady Lettice. După toate umilinţele prin care trecuse în noaptea trecută, gândul de a-şi înfrunta din nou fosta stăpână îi tăia respiraţia.

Durant coborî din şaretă, îi întinse frâiele valetului şi puse scăriţa. Emma îl luă de mână şi coborî. Apoi, după ce Michael se înclină uşor, porni înaintea lui spre holul de la intrare. Durant merse la recepţie cu pasul sigur al cuiva care ştia că era bine-venit oriunde şi i se prezentă lui Bernhard, apoi spuse:

— Am venit să recuperez lucrurile domnişoarei Chegwidden de la Lady Lettice. Doamna e în camera ei?

— Da, milord, dar mă tem că Lady Lettice s-a hotărât să se întoarcă în Anglia şi momentan îşi face bagajele.

Bernhard era un imigrant german care vorbea cu un accent pronunţat şi avea atitudinea militărească tipică celor care conduceau un întreg hotel.

Emma se temuse de el înainte, dar acum că îl avea pe Durant lângă ea se trezi întrebând:

— Împachetează singură?

Bernhard o recunoscu şi o privi exasperat,

aşteptându-se ca şi ea să-i împărtăşească sentimentul.

— Ha! Nu. A chemat patru dintre cameristele noastre să-i strângă lucrurile şi le ţine la ea de aproape cinci ore şi trei sferturi. Nu pare să-şi dea seama că fetele nu sunt aici doar ca să-i stea la dispoziţie, că şi alţi oaspeţi au nevoie de serviciile lor şi că trebuie să pregătim camera pentru oaspeţii care vor sosi în seara asta!

— Lady Lettice nu e o femeie prea înţelegătoare, spuse Emma.

— Nu. Nu e! se înfurie Bernhard. S-a plâns aşa de tare că iese fum din şemineu că am chemat un coşar care a aşteptat după ea trei ore azi-dimineaţă. L-am trimis în sfârşit sus în speranţa că ideea mizeriei de la cenuşă o va face să se grăbească.

— Deci, din moment ce Lady Lettice împachetează şi avem nevoie de lucrurile domnişoarei Chegwidden, ar trebui să urcăm şi noi, spuse Michael dând din cap hotărât; apoi se întoarse spre Emma. Unde e camera ei?

— A închiriat întreg etajul întâi, spuse slab Emma.

— Desigur.

Michael îi oferi braţul.

— Milord, nu vă pot permite să vizitaţi o doamnă nemăritată, spuse ofensat Bernhard.

— Vom presupune că nu ştiai la cine vreau să merg când am intrat în hol, sugeră Durant.

Bernhard se gândi puţin. Auzi sunete înfundate de deasupra, de parcă cineva bătea din picioare. Apoi spuse:

— Aveţi dreptate. Nu ştiu nimic.

Drumul în sus pe scări dură parcă ore în şir, însă Emma avu impresia că ajunseră la capăt mult prea repede. Îl conduse pe Michael spre bârlogul leoaicei. Uşa avea fante de ventilaţie în partea de sus pentru ca aerul să circule; de partea cealaltă se auzea un râcâit constant.

Michael şi Emma se priviră curioşi.

Durant ridică mâna să bată la uşă – dar dinăuntru se

auzi o bufnitură, un ţipăt agonizant şi strigătul lui Lady Lettice:

— Scoateţi bestia asta murdară de-aici până nu strică şi altceva!

Capitolul 11

Încă un ţipăt sparse tăcerea. Sub ochii lui Michael, Emma se transformă dintr-o domnişoară timidă şi cumsecade într-o amazoană cu ochi de oţel. Apăsă pe clanţă, apoi intră în apartamentul luxos.

Un copil de nici şapte ani se tăvălea pe un cearşaf acoperit de cenuşă pus în faţa şemineului din salon, ţinându-şi braţul şi gemând de durere.

Lady Lettice era în cămaşă de noapte, cu o scufie pe cap, peste care îmbrăcase un halat de catifea albă care era acum pătat cu negru. Ţopăia de colo-colo şi ţipa la băiat şi la un coşar care, la rândul lui, ţipa şi el la copil.

Cele patru cameriste se înghesuiau în uşa care dădea spre dormitor, urmărind scena cu ochi mari şi comentând în limba lor.

Emma păşi în mijlocul scenei haotice, îl împinse pe coşar deoparte, îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe o măsuţă.

— Adu-mi instrumentele medicale, îi ceru ea lui Lady Lettice.

— Să-ţi aduc instrumentele? Care instrumente? Nimic din ce e aici nu-ţi aparţine. Nimic! ţipă Lady Lettice, atât de tare că Michael îşi închipui că toţi câinii din jur începură să chelălăie.

Emma îngenunche pe podeaua acoperită de cenuşă, îl luă pe băiat de după umeri şi îi spuse ceva încet la ureche. Reuşi să-l facă să o privească şi, după ce îl calmă puţin, îi

cercetă antebraţul. Îşi plimbă cu grijă degetele pe deasupra încheieturii, apoi clătină din cap şi murmură:

— E rupt.

Michael nu-şi putea lua ochii de la ea. De unde ştia? Unde învăţase atâtea lucruri? Se întoarse spre Lady Lettice, intenţionând să-i ceară lucrurile Emmei.

Înainte să apuce însă, Emma sări în picioare şi se întoarse spre Lady Lettice ca o scorpie.

— Dă-mi trusa medicală. Acum.

Sânii şi bărbia lui Lady Lettice tremurară de indignare.

— Nu voi face aşa ceva. M-ai făcut de râs. M-ai umilit.

— Lady Lettice, n-ai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de râs, spuse Emma, vorbind repede, acum că barajul se rupsese. Eşti o femeie bătrână care se dă la bărbaţi mult mai tineri. Nu ai moravuri şi nici bune-maniere. Lumea râde de tine fiindcă o meriţi. Deci, Madame, dă-mi lucrurile şi-ţi voi permite să pleci din Moricadia fără să-i spun nimănui de obiceiurile tale dezgustătoare.

Lady Lettice se trase înapoi şi îşi ridică palma, gata să lovească, dar Michael o prinse de braţ.

— Nu, spuse el apăsat.

Lady Lettice îl privi, apoi o privi pe Emma, ai cărei ochi străluceau, şi se prăbuşi.

— Trusa ta medicală? Am pierdut-o. Am dat-o de pomană. Am aruncat-o într-un morman de gunoi de pe străzile din oraşul ăsta nenorocit.

Emma o ocoli, trecu pe lângă cameriste şi intră în dormitor. Lady Lettice se întoarse spre Michael, care încă o mai ţinea de încheietură, implorându-l din priviri.

— Trebuie să mă înţelegi, am fost bună cu ea, dar ea e o târfă nerecunoscătoare, s-a culcat cu tot felul de gentlemeni pe ascuns, deşi ei veniseră să mă peţească pe mine. E vina ei că nu mă respectă nimeni.

Emma ieşi din dormitor cu un săculeţ în braţe.

Lady Lettice se convinsese singură că spunea

adevărul, fiindcă acum avea lacrimi în ochi.

Dar Emmei nu-i păsa. Atenţia ei era concentrată asupra copilului.

— Michael, voi avea nevoie de ajutor, spuse ea.

Michael se gândi că Emma ar fi fost şocată să-şi dea seama că îi folosise numele mic pe un ton imperativ.

Lady Lettice era cu siguranţă mirată că Michael se supuse şi merse să îngenuncheze lângă ea în cenuşă. Michael îl luă pe băiat de după umeri.

— Cum te cheamă? îl întrebă Emma.

Băiatul nu răspunse, iar coşarul se înroşi de furie şi urlă:

— Răspunde-i doamnei, gunoi mizerabil ce eşti!

Emma îşi ridică privirea spre bărbat.

— Ieşi, spuse pe acelaşi ton.

Dar coşarul era genul de bărbat care credea că este o slăbiciune să i te supui unei femei, aşa că mârâi:

— Am plătit pentru copilul ăsta şi n-am de gând să-l las singur cu cine ştie ce nebună care vrea să-l dădăcească pentru că s-a împiedicat ca o toantă.

Emma îl privi fix pe coşar. Punctele aurii din privire îi dispăruseră. Ochii ei erau acum verzi şi duri, ca un cristal.

— E *fată?*

— Fetele sunt mai mici şi mai slabe şi mereu îşi fac griji pentru cei rămaşi acasă, aşa că lucrează cu mai multă tragere de inimă.

Adică sunt motivate, aş putea spune.

Coşarul vorbea plin de mândrie pentru cât de deştept fusese. Nici prin gând nu-i trecu să se ferească până când pumnul lui Michael nu ajunse la un centimetru de faţa lui.

Şi atunci era deja prea târziu.

Lady Lettice ţipă.

Coşarul se împletici înapoi şi se lovi de perete, lăsând un semn întunecat de parcă un ţânţar uriaş fusese strivit acolo. Dând din mâini, răsturnă măsuţa Chippendale cu

vaza chinezească, florile proaspăt culese şi şalul din dantelă. Impactul făcu tabloul în ramă aurită de deasupra să se clatine, apoi să-i cadă în creştetul capului. Coşarul alunecă la podea, leşinat.

Fata de care avea grijă Emma chicoti gros; apoi şopti, într-o engleză stricată:

— Elixabete. Mă cheamă Elixabete.

— Elixabete, ai căzut pe horn în jos? întrebă Emma, privind-o iarăşi în ochi.

Fata încuviinţă.

— Ai braţul rupt. Te spăl puţin, apoi eu şi acest domn ţi-l vom îndrepta. Îţi spun sincer: te va durea foarte, foarte tare. Dar apoi te vei simţi mai bine, îţi promit. Ai înţeles?

Elixabete încuviinţă. Ochii ei erau surprinzător de albaştri pe pielea înnegrită. Îi aruncă Emmei o privire plină de speranţă. Emma arătă spre una din cameriste.

— Adu-mi apă şi un prosop. Michael, ţine-o aşa de după umeri. Emma întinse o pânză curată pe jos, apoi scoase un borcan din sacul ei, două beţe şi fâşii de pânză.

Elixabete nu se mişcă, dar urmărea cu atenţie tot ce se întâmplă.

Cu mişcări calme şi eficiente, Emma îi spălă braţul fetei, şoptindu-i cuvinte de încurajare. Apoi, cu ochii pe jumătate închişi, îi pipăi osul cu grijă. Îl avertiză pe Michael din priviri, respiră adânc; apoi, dintr-o singură mişcare hotărâtă, puse braţul la loc.

Elixabete scoase un ţipăt. Din ochii ei curgeau şuvoaie de lacrimi, lăsându-i dâre pe obrajii acoperiţi de cenuşă.

Lady Lettice respiră sacadat, apoi leşină şi se prăbuşi pe podea fără pic de graţie.

Bernhard intră în cameră, văzu dintr-o privire coşarul leşinat, pe Lady Lettice inconştientă, şi covorul şi tapetul pătate de cenuşă. Începu să vorbească precipitat în germană, condamnând moravurile părinţilor tuturor celor prezenţi în cameră, dar mai ales ai lui Michael.

Emma nici nu-l auzea însă. Pipăi din nou osul rupt, apoi, cu un zâmbet mulţumit, acoperi braţul cu un material alb şi poros, îl puse în aţele, legă atelele cu fâşii de pânză şi privi în jur. Şalul lung de dantelă care căzuse de pe masă părea potrivit. Îl prinse de un colţ.

Bernhard apucă de celălalt colţ şi ţipă ca o fetiţă:

— Nu. Nu, n-ai voie!

Traseră amândoi de şal până când Emma îl privi rece şi întrebă, arătând cu bărbia spre Lady Lettice şi coşar:

— Vrei să ajungi şi tu ca ceilalţi doi?

Michael se ridică.

Bernhard văzu pumnii strânşi ai lui Michael şi dădu drumul şalului, ameninţând:

— Plec să chem oamenii prinţului chiar acum!

— Chiar aşa ar trebui, spuse cordial Emma. Dar înainte de asta, doamna pe care o ai în gazdă e leşinată pe podea. Ar trebui să ai grijă de ea înainte să se trezească şi să vadă că ai ignorat-o cu desăvârşire. Îţi promit că altfel Lady Lettice îşi va face publică nemulţumirea.

Bernhard ezită, apoi fugi să îngenuncheze lângă Lady Lettice, o luă în braţe şi o ridică cu un oftat puternic.

Lady Lettice mormăi, se mişcă şi îl cuprinse cu braţele de după gât.

Văzându-i expresia îngrozită, Michael zâmbi. „Da, prietene, acum chiar ai probleme.” Vorbi cu una dintre cameristele care rămăseseră în dormitorul lui Lady Lettice, apoi se rezemă de perete şi o urmări pe Emma cum lucrează. Din câte se părea, o subestimase pe domnişoara Chegwidden. Nu era pe cât de prostuţă o crezuse – sau se credea ea însăşi.

Emma îi imobiliză braţul fetei cu şalul de dantelă.

— Chiar mă simt mai bine! spuse surprinsă Elixabete după ce Emma termină.

— Bine, îi zâmbi blând Emma. Apoi, ridicându-şi privirea, îi spuse lui Michael cu o privire hotărâtă: Trebuie

să o ducem acasă.

— Cum spui tu, răspunse serios Michael, ştiind că Emma nu e pregătită pentru lucrurile pe care avea să le vadă.

Capitolul 12

Pe măsură ce trăsura cobora înspre vechiul oraş, străzile începură să se îngusteze tot mai mult, casele să se înalţe şi umbrele să se adâncească. Vechiul oraş mirosea a gunoi, iar în loc de canalizare erau şanţuri neacoperite. Indivizi murdari şi ostili se opriră să-i privească pe Emma, Durant şi Elixabete când trecură pe lângă ei.

Emma o strânse mai aproape pe fată, şoptindu-i din nou vorbe de încurajare şi întrebându-se dacă cineva îi va ataca să le fure pantofii, trusa cu medicamente sau panglicile din coama calului.

Însă Durant părea să ştie încotro se îndreaptă şi îndruma şareta cu o mână sigură pe străduţele întortocheate. Într-un târziu ajunseră într-o curte cenuşie şi goală, înconjurată de clădiri înalte. Sărind de pe capră, strigă:

— Damacia!

Imediat, obloanele de la etajul trei se deschiseră şi se ivi o femeie tânără, dar cu faţa îmbătrânită. Văzând-o pe fată, chipul îi păli.

— Mama! strigă încet Elixabete.

Durant începu să spună ceva, dar Emma interveni:

— Va fi bine. Şi-a rupt braţul, dar i l-am pus la loc.

O clipă, Damacia îşi acoperi ochii cu mâna, apoi dispăru înăuntru. În câteva minute reapăru jos şi veni în fugă până la şaretă.

Elixabete se aplecă în faţă, implorând fără cuvinte să

fie luată în braţe.

Damacia o ridică cu grijă, ajutată de Durant şi de Emma.

— Fetiţă proastă, ţi-am spus să rămâi acasă sau o să păţeşti lucruri rele, spuse ea, deşi o ţinea strâns la piept.

— Bebeluşul plânge tot timpul. Îi e foame, zise Elixabete, cu ochii plini de lacrimi. Aveam nevoie de banii pe care îi primeam, dar acum… acum ce-o să se întâmple?

Emma nu mai auzise niciodată cuvinte rostite cu atâta disperare, mai ales din gura unui copil.

— Sst, spuse Damacia, ridicându-i bărbia. O să ne descurcăm cumva.

Privirea lui Durant o întâlni pe a Emmei şi bărbatul clătină din cap scurt, imperativ. Nu voia să o vadă oferindu-le… nimic.

Era vorba de mândrie. Oamenii din Moricadia erau prea mândri ca să accepte ajutor, dar nevoia lor era atât de disperată! La ferestrele din jur apăruseră alte capete. Două femei merseră să scoată apă din fântâna din mijlocul curţii, privind atente, observând.

— Vă mulţumesc că aţi adus-o acasă pe Elixabete, spuse Damacia. Vă mulţumesc amândurora. De când Rickie de Guignard a fost ucis n-am mai ieşit aproape deloc din casă de teamă că oamenii prinţului vor veni să ne ia la întrebări. Dacă eşti arestat, n-ai decât să mori de ruşine.

Una din femeile de la fântână îşi trânti găleata pe pietrele de jos.

— Taci, Damacia. De dragul copiilor tăi.

Damacia clătină ferm din cap.

— El e *Englezul.*

Amândouă femeile suspinară adânc. Păreau să-l fi recunoscut pe Durant după acel titlu. Una din ele făcu o reverenţă. Cealaltă, cea care îşi avertizase prietena mai devreme, se trase înapoi.

Emma urmărea ce se petrece, încercând să înţeleagă

şi gândindu-se: „Societatea de aici e divizată de teamă”.

— S-au răzbunat pe voi? întrebă Durant, coborându-şi vocea.

— Nu prea rău. *Ei* nu cred că a fost unul dintre noi. *Ei* cred că n-avem destulă minte pentru un plan aşa de complex. *Ei* ştiu că nu ne-am permite niciodată un cal rapid, şi mai ştiu şi că mulţi dintre noi n-au călărit niciodată. *Ei* cred că suntem prea laşi ca să ucidem un ticălos ca Rickie de Guignard, spuse Damacia, cu vocea plină de venin. Poate chiar suntem, dar eu, una, mă bucur că este mort.

— Damacia. Taci! rosti imperativ femeia de la fântână.

Durant şi Damacia nu-i dădură atenţie.

— Am auzit că Moartea a început să-i sperie pe turiştii care vin să-şi cheltuie banii în cazinourile prinţului Sandre, spuse Durant.

— Bine, râse Damacia. Am auzit că prinţul Sandre este furios fiindcă soldaţii lui nu sunt în stare să prindă Moartea şi se teme că va ajunge să fie batjocorit de toţi oamenii din Moricadia. Prinţului nostru nu-i place să fie luat în batjocură.

— Atunci n-ar trebui să încerce să prindă Moartea. Moartea e fantoma regelui Reynaldo, şi nimeni nu poate să prindă fantomele, afirmă Durant cu o expresie serioasă, de parcă ar fi crezut într-adevăr în fantome.

Emma nu credea în fantome… sau cel puţin nu crezuse, până să vină în Moricadia. Acum însă, chipul scheletic pe care abia dacă şi-l mai amintea o făcea să scape farfurii şi să leşine de frică. Se întrebă din nou dacă nu cumva îşi închipuise acea faţă.

— Şi eu am auzit zvonurile. Poate chiar aşa e. Nu-mi pasă. Rickie de Guignard mi-a ucis bărbatul, îi spuse Damacia Emmei, de parcă Emma ar fi putut să o înţeleagă.

— Îmi pare rău, spuse Emma.

— Rickie l-a lăsat pe Tiago spânzurat la o răscruce,

să-l ciugulească corbii. Mă bucur că şi el a avut aceeaşi soartă. Sper că l-au ciugulit păsările până să-i dea jos trupul.

Emma era şocată s-o audă pe Damacia vorbind cu atâta înverşunare, dar în acelaşi timp… dacă ar fi iubit pe cineva, iar acel cineva i-ar fi fost răpit atât de nedrept… Avea şi ea o inimă. Ar fi fost furioasă, desigur. Poate chiar nemiloasă. Nu ştia. Trecuse atâta vreme de când îşi permisese să simtă şi altceva, nu doar o resemnare temă, că nu ştia ce-ar fi făcut într-o astfel de situaţie.

Durant spuse din nou, aproape în şoaptă:

— Am auzit şi că fantoma lui Reynaldo prevesteşte întoarcerea adevăratului rege.

Cele două femei se furişară mai aproape, cu urechile ciulite. Damacia rămase cu ochii holbaţi.

— Chiar aşa e? întrebă ea, cu respiraţia întretăiată.

— Bineînţeles, dacă cineva te-ar auzi spunând asta, viaţa ta s-ar sfârşi pe loc, spuse Durant, cu ochii sclipind.

Damacia încuviinţă fără să-şi ia privirea de la el.

— Da. Ar fi foarte periculos. N-o să mai spun nimănui.

Dar cele două femei de la fântână rămăseseră transfigurate, iar Emma îşi dădu seama că, dacă Durant încerca să stârnească un zvon, tocmai reuşise.

— Elixabete pare o domnişoară inteligentă, continuă el pe un ton normal. După ce-şi revine câteva zile, trimite-o la Lady Fanchere. Doamna îşi caută o cameristă şi ştiu că şi domnişoara Chegwidden ar fi bucuroasă să o recomande pe Elixabete.

— Chiar aşa, zâmbi cald Emma. Ai nevoie de ajutor să o conduci pe Elixabete în camera ei?

— Nu, mulţumesc. Prietenele mele mă vor ajuta, spuse Damacia, începând să se îndepărteze de trăsură. Elixabete, mulţumeşte-i domnişoarei Chegwidden.

— Mulţumesc, spuse Elixabete, încercând să zâmbească, dar durerea o făcu să se strâmbe.

— Ah, stai puţin.

Emma deschise trusa cu medicamente şi căută printre borcănaşele pe care Lady Lettice le amestecase în neglijenţa ei. Îl găsi pe cel de care avea nevoie şi i-l întinse.

— Fierbe o lingură de scoarţă de salcie albă în apă, las-o să se răcească jumătate de oră, apoi dă-i-o lui Elixabete. Se va simţi mult mai bine mâine.

Durant se urcă în trăsură şi plesni din frâie. Emma se întoarse şi strigă:

— Să nu-ţi mişti braţul!

Aşteptă până când ieşiră din cartierele sărace ale Tonagrei, apoi izbucni:

— De ce e aşa acolo?

Durant începu să răspundă, însă Emma continuă:

— Ţara asta e aşa de bogată. Străinii vin şi-şi cheltuie toţi banii. Dar moricadienii trăiesc în halul ăsta? De ce?

— Pentru că familia de Guignard şi prinţul Sandre au puterea şi-şi păstrează toate bogăţiile pentru ei.

— Asta a spus şi Brimley. Dar e o ţară atât de mică. Familia de Guignard ar putea să-şi împartă o mică parte din avere şi ar fi destul. E o crimă să-şi lase supuşii să trăiască într-o asemenea mizerie! spuse ea, arătând înapoi spre cartierul de unde veniseră.

— Da.

— Şi nu poate face nimeni nimic?

— Eu am fost închis doi ani fiindcă Sandre credea că ştiu ceva despre o conspiraţie. Deci nu. Nimeni nu poate face nimic, spuse Michael, cu privirea aţintită înainte şi cu o expresie stoică, nobilă. Domnişoară Chegwidden, n-ai ce căuta să te amesteci în problemele din Moricadia.

Emma fu la un pas să se ridice în picioare, atât de scandalizată era. Da, Michael stătuse doi ani în închisoare. Era ceva oribil, şi ştia prea bine că n-ar fi putut să-şi imagineze niciodată pe deplin calvarul lui. Dar asta nu-i dădea dreptul să vorbească cu atâta nepăsare de traiul

moricadienilor sau să spună că nimeni nu poate face nimic, mai ales că lui nu-i lipsea nimic!

— Domnişoară Chegwidden. Nu te vei amesteca în problemele din Moricadia, repetă Michael, iar din tonul lui Emma înţelese că tocmai i se dăduse un ordin. N-are rost. Sunt prea mulţi oameni amărâţi aici. Nu eşti un cruciat, aşa că n-ai de ce să te comporţi ca unul.

Emma privi în jur. Pământurile Moricadiei se întindeau cât vedeai cu ochii, frumoase şi sălbatice... dar şi reci, crude şi nemiloase. Dacă Lady Fanchere o dădea afară, atunci ar fi ajuns din nou pe acel drum din pădure şi n-avea decât să moară de foame.

Indignarea ei se stinse. Michael avea dreptate. Nu-şi putea permite să fie curajoasă, şi oricum n-ar fi fost în stare. Întrebă în şoaptă:

— Lady Fanchere chiar îşi caută o nouă cameristă?

— Lady Fanchere este o femeie foarte generoasă, aşa că da, în curând îşi va da seama că are nevoie de încă o fată care să-i cureţe şemineele.

Michael nu era un om chiar aşa de rău, până la urmă. Era generos în felul lui nonşalant şi o ajutase să-i reaşeze braţul lui Elixabete fără să se plângă. Emma n-avea de ce să-l judece atât de aspru. Până la urmă, nu era mai laş decât ea... deşi ar fi putut să se bucure de sprijinul şi de averea unei familii, dacă ar fi vrut. Emma nu-şi putea da seama de ce Durant nu alesese să se întoarcă la traiul lui uşor din Anglia. Michael Durant era o mică enigmă.

Pentru prima oară de când păşiseră în camera lui Lady Lettice, Emma îl privi pe Durant, cercetându-l în sfârşit cu atenţie, şi văzu că era acoperit de praf de cărbune din cap până-n picioare.

— Ai hainele murdare! spuse ea.

— Draga mea. Vorbeşti precum un ceainic care râde de tigaie că s-a mânjit de funingine. Literalmente.

Michael îi şterse obrazul cu două degete, apoi îi arătă

şi ei cenuşa.

Îngrozită, Emma văzu că şi rochia ei, rochia ei frumoasă pe care o primise în acea dimineaţă, era pătată cu negru la genunchi. Corsetul era plin de cenuşă, la fel şi mâneca dreaptă, şi reuşise cumva să-şi rupă manşeta albă cu totul.

— E a doua rochie pe care o stric în două zile, spuse ea. Crezi că Lady Fanchere îşi va da seama?

Michael îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs; apoi, după ce se opri, se rezemă de capră şi o privi. Rămase aşa, fără să spună nimic, dar ceva în ochii lui se schimbase. Părea interesat, sau curios, sau… altceva.

— Cred că da. Şi asta foarte curând.

Zâmbind încă, Michael mână iapa prin poarta de la intrare a proprietăţii Fanchere.

— Poţi să mă duci la uşa din spate, ca să nu mă vadă nimeni intrând? întrebă Emma, răsfirându-şi degetele în poală; avea cenuşă sub unghii şi reuşise să-şi uite şi mănuşile pe undeva.

— Desigur. Castelul are o groază de intrări şi pasaje secrete.

Michael conduse şareta până la o uşiţă ascunsă într-un colţ, apoi trase de frâie, făcând calul să se oprească.

— Înainte ca soţii Fanchere să mute bucătăria, servitorii intrau pe aici. Vei ajunge în camera ta cel mai repede.

Emma se pregăti să coboare, dar Michael îi puse o mână pe braţ, oprind-o. Îl privi precaută. Oare ce avea de gând?

— Ascultă-mă cu atenţie şi o să-ţi spun cum să ajungi la camerele servitorilor, spuse el.

— Mulţumesc, zise Emma, liniştindu-se.

Şi ce dacă Michael o privise cu o expresie ciudată? Fusese un gentleman fără cusur. Era prostesc din partea ei să-şi închipuie cine ştie ce.

Ascultă cu atenţie cât timp Michael îi descrise pe care scări să urce şi la care colţuri să se întoarcă. Îl asigură că-şi putea găsi camera, deşi ea însăşi nu era prea sigură, apoi îi permise să o ajute să coboare. Porni în fugă spre castel, dar vocea lui o opri:

— Domnişoară Chegwidden.

Emma se opri, încordată din nou. Michael deschise coşul din spatele trăsurii şi scoase trusa ei de medicamente.

— Mulţumesc! spuse Emma; aproape că uitase de ea.

Se întoarse din nou să plece, dar Michael o strigă iarăşi:

— Domnişoară Chegwidden.

Emma se răsuci şi-l văzu ţinând încă un sac, sacul ei de călătorie, plin cu…

— Hainele mele! Cum de le-ai luat?

— Le-am spus servitoarelor să ţi le strângă cât timp te-ai ocupat de Elixabete.

— Mulţumesc, mi-ai salvat viaţa!

— Nu, domnişoară Chegwidden, nu ţi-am salvat viaţa, şi hai să sperăm amândoi că nu va fi niciodată nevoie de asta.

— Într-adevăr. Nici mie nu mi-ar plăcea să se întâmple aşa ceva.

Fiindcă Emma nu-l credea în stare.

Uitându-se înăuntru, Emma îşi descoperi o altă rochie decentă înghesuită înăuntru. Era şifonată, fără îndoială, dar cel puţin era curată. Sub ea era şalul de lână pe care i-l făcuseră cadou doamnele din satul ei, miniatura cu tatăl ei şi volumul din *Mândrie şi prejudecată* al mamei ei.

— Mi-ai făcut multe favoruri astăzi, îi spuse ea lui Durant. Voi ţine minte şi îţi promit că mă voi revanşa cumva.

— Atunci îmi voi aştepta răsplata.

Când Emma îi aruncă o privire plină de îngrijorare şi

uimire, Michael zâmbi din nou cu nonşalanţa lui tipică şi se rezemă de trăsură.

— Mai ţii minte cum să ajungi în camera ta?

— Da. Mulţumesc încă o dată!

Emma îi făcu semn cu mâna, apoi intră în fugă în castel. Michael o văzu închizând uşa în urma ei.

Înainte să fie arestat, Michael se lăsase condus prin viaţă de plăcere, de furie şi de pasiunea pentru aventură. Sentimentele lui îl purtaseră fără nicio împotrivire, iar prudenţa şi precauţia îi fuseseră cu totul necunoscute. Fratele lui se plânsese de extravaganţele sale, avertizându-l că mai devreme sau mai târziu urma să aibă probleme.

Jude avusese dreptate. Într-o bună zi, Michael intenţiona să-i spună asta. Dar deocamdată… După ce fusese eliberat, Michael descoperise că singurătatea temniţei îi răpise bucuria oricărei plăceri.

Era fascinant că, după atâta amar de vreme, o fată sperioasă ca un pisoi fusese în stare să-l facă să simtă din nou ceva. Domnişoara Chegwidden îl făcea să râdă. Un râs care îi părea cunoscut, de parcă ceva dinăuntrul lui îşi amintea de o vreme în care râsese astfel zi de zi. În acelaşi timp însă, sentimentul îi era cu totul nou, de parcă n-ar fi simţit căldura soarelui, de parcă n-ar fi mirosit iarba proaspăt tăiată şi n-ar fi cunoscut plăcerea de a vorbi cu o fată drăguţă.

Domnişoara Chegwidden avea toate motivele să fie precaută. Michael avea o misiune de îndeplinit, iar apoi… iar apoi, Emma urma să afle pe pielea ei ce fel de om devenise Michael Durant.

Capitolul 13

Emma îşi repetă în memorie instrucţiunile lui Michael,

strecurându-se printre cameriste şi uşieri, şi ajunse în sfârşit la apartamentele servitorilor fără să fie văzută.

Apoi însă norocul îi dispăru.

Lordul Fanchere se plimba în sus şi în jos pe culoar. Părea îngrijorat, îşi trecea mâinile pe deasupra creştetului chel, îşi ciufulea smocurile de păr din jurul urechilor şi Emma crezu – deşi nu era sigură – că lordul aşteaptă la uşa ei.

Grăbi pasul. Oare Lady Fanchere păţise ceva?

Când o văzu, lordul spuse imediat:

— Slavă Domnului că te-ai întors! Unde-ai fost?

Înainte ca Emma să încerce măcar să-i răspundă, lordul făcu un semn că nu era nevoie.

— Nu contează. Vino cu mine imediat. Vreau s-o duci pe soţia mea şi pe verişoara ei la băi.

— Soţia şi verişoara ei… Emma nu se aşteptase să audă asta. Lady Fanchere e bine?

— Foarte bine, dar trebuie să meargă imediat la Aguas de Dioses.

— Dar… nu înţeleg. Dacă totul e în regulă, de ce trebuie…

— Aimée plânge fiindcă soţul ei a murit, putrezească în pace. Zice că Moartea l-a omorât şi că prinţul Sandre o va ucide fiindcă a spus asta.

Emma încuviinţă de parcă ar fi înţeles ce i se spunea, încercând în acelaşi timp să pună cap la cap toate indiciile… Moartea îl ucisese pe Rickie de Guignard, deci această Aimée era Lady de Guignard, soţia lui Rickie. Sau văduva, mai degrabă.

— Dar de ce e prinţul Sandre atât de tulburat de ce spune Lady de Guignard? Credeam că Moartea chiar *l-a omorât* pe Rickie de Guignard.

— Să nu te aud *şi pe tine* spunând aşa ceva. Dacă povestea oficială a lui Sandre este că Moartea nu există şi nici nu l-a ucis pe Rickie, atunci oricine spune altceva ar

putea să dispară subit. M-ai înţeles?

— Da. Da, mă tem că da.

Oare nu i se mai spusese asta o dată mai devreme?

— Eleonore te place. S-a ataşat de tine. Dacă ar fi să dispari, ai supăra-o şi pe ea. Lordul Fanchere o pironi cu un deget. Nu vreau să o supere nimic. Aimée spune lucruri care îl vor provoca pe Sandre şi o vor tulbura pe Eleonore. Vreau pe cineva sau ceva care să-i distragă atenţia lui Aimée. Deci…

— La băi. Dar… nu cumva Lady de Guignard poartă doliu? Dacă ar ieşi în public într-un asemenea moment ar provoca un scandal.

— Da, Aimée poartă negru. Dar te asigur că nu ţine doliu, iar Aguas de Dioses este un loc special pentru doamnele care vor să înoate, să se îmbăieze şi să treacă peste momentele dificile din viaţă. Nimeni nu va bârfi, spuse lordul; părea foarte sigur de asta.

Dar Emma încă avea îndoielile ei. Un asemenea plan ar fi fost de neconceput în Anglia. Însă, nu pentru prima oară de când sosise, îşi reaminti că nu se afla în Anglia, ci în Moricadia.

— Am înţeles. Atunci daţi-mi voie să mă spăl şi să-mi schimb rochia…

— Nu e timp, spuse lordul, apucând-o de încheietură şi trăgând-o după el. Vino!

Îngrozită, Emma se trase înapoi.

— Milord, nu pot merge la soţia dumneavoastră în halul ăsta.

Lordul o privi atent şi îi observă în sfârşit petele de pe haine.

— Ce-ai făcut? Ai căzut în şemineu?

— Cam aşa ceva.

— Perfect, mormăi lordul, începând din nou să o tragă în urma lui. Doamnele vor fi îngrozite să te vadă aşa.

Lordul Fanchere părea un om foarte ciudat. Era

limpede însă că-şi face griji pentru soţia lui, iar pentru asta Emma îl plăcea. Dar să se prezinte într-un asemenea hal în faţa doamnelor Fanchere şi de Guignard…

— Nu se cuvine aşa ceva.

— Suntem în Moricadia. Bunele moravuri nu contează atunci când e vorba de profit, de rapiditate şi mai ales de supravieţuire. Lordul îi aruncă o privire plină de milă. Ştiu că e greu de crezut văzând în ce lux trăim, dar suntem mereu pe muchie de cuţit. Orice mişcare greşită ne poate fi fatală. În ţara asta nu mai contează ce e bine şi ce nu, aşa că te rog, domnişoară Chegwidden, vorbeşte cât mai puţin şi nu-ţi face mustrări de conştiinţă.

— E a treia oară când primesc acelaşi avertisment astăzi.

— Atunci ia-o ca pe un semn.

Lordul se opri în faţa unei uşi duble, masive. Emma auzi o femeie plângând înăuntru.

— Ţine minte, spuse lordul, cu o mână pe clanţă. Treaba ta este să le duci la Aguas de Dioses. Deci… distrage-le atenţia. Distrage-le. Distrage-le! Apoi, lordul deschise uşa şi strigă: Eleonore, domnişoara Chegwidden pare să fi avut din nou probleme. Puteţi să o ajutaţi tu şi Aimée?

*

Călătoria până la Aguas de Dioses nu întâmpină niciun obstacol remarcabil. În timp ce Lady Fanchere şi Aimée examinau rochia distrusă a Emmei, servitoarele le făceau bagajele. Până ca Emma să facă o baie şi să se schimbe, trăsura era deja la uşă. Lordul Fanchere le urcă pe doamne şi pe Emma în trăsură şi le sfătui să se relaxeze şi să se simtă bine. Drumul era bun, trăsura avea arcurile unse şi, când ajunseră la băi odată cu lăsarea serii, Emma nu-şi putu stăpâni un mic strigăt de surpriză şi de bucurie.

La Aguas de Dioses nu erau doar băi termale. Staţiunea era un mic orăşel care fusese construit într-o vale îngustă şi verde. În centrul lui era un izvor cu apă caldă, bogată în sulf şi fier, iar dinspre gheţarii de deasupra venea un şuvoi de apă rece direcţionat cu măiestrie. Băile erau pavate cu marmură albă şi roz adusă din Italia şi erau sufletul întregii staţiuni.

În jurul băilor fuseseră construite două hoteluri înalte şi luxoase, iar de-a lungul străzilor late erau brutării, magazine de brânzeturi şi buticuri unde se vindeau pălării, mănuşi şi dantele fine… lucruri pe care şi le-ar fi putut dori aristocraţii care se plictiseau. În josul văii, dincolo de băi, începeau străzile înguste care duceau la locuinţele cameristelor şi ale servitorilor care lucrau în prăvălii, hoteluri şi băi.

Lordul Fanchere le trimisese pe doamne la hotelul cel mai mic, care era cel mai exclusivist. Sosirea lor fu întâmpinată de o mici adunare: directorul, valetul, menajera, bucătarul, portarul şi cina cameriste, două pentru fiecare doamnă şi una pentru Emma.

Călătorind alături de Lady Lettice, Emma vizitase multe hoteluri, dar niciodată nu avusese o cameristă care să i se îngrijească de toate nevoile.

— Sunt impresionată, spuse ea, în timp ce camerista îi ducea mica valiză în sus pe scări, spre camera ei de la etajul trei.

— Este un oraş frumos, unul dintre locurile mele preferate, râse Lady Fanchere. Apoi, luând-o de braţ pe Aimée, îi făcu semn Emmei să le urmeze. Aici ne putem relaxa, nu-i aşa, Aimée? întrebă ea.

— Ah, da. Prinţul Sandre e departe şi sunt sigură că nici Moartea nu mă poate găsi, spuse Lady de Guignard, cu vocea tremurându-i. Nu-i aşa?

— Nu începe din nou, zise Lady Fanchere pe un ton plin de reproş.

Prima dată când Emma o auzise pe Lady de Guignard vorbind de Moarte îi venise să leşine din nou. Dar îşi revenise repede, fiindcă Aimée îşi repetase povestea aproape tot drumul.

Dar Emmei nu-i displăcea Aimée de Guignard. Lady de Guignard era o femeie minionă, cu păr roşcat şi des, o faţă rotundă şi ochi albaştri şi trişti după atâta amar de vreme trăită alături de un bărbat nepotrivit. Părea să nu aibă deloc simţul discreţiei, dar când văzuse halul în care arăta Emma şi îi auzise povestea devenise întruchiparea bunătăţii. Insistase ca Emma să poarte una dintre rochiile ei de zi, apoi i-o dăruise, fiindcă: „Până să ies din doliu se va schimba şi moda, şi oricum culoarea asta nu-mi vine bine deloc, dar violetul îţi face ochii să strălucească ca două nestemate!”

Emma îşi trecu mâna pe deasupra bumbacului fin. Îşi îndreptă dantela albă care era cusută de la corset până în talie şi apoi cădea într-o fâşie lungă până jos, apoi îşi promise în sinea ei că nu va strica şi rochia asta aşa cum le stricase pe celelalte.

Lady de Guignard pălăvrăgea în continuare, fără să-i pese că servitorul care îi ducea bagajele şi camerista care aranja florile în vază auzeau fiecare cuvânt.

— Moartea e fantoma regelui Reynaldo. Dacă n-are corp, poate să meargă oriunde pofteşte? Sau e legat de pământul din jurul castelului, unde l-a spânzurat familia de Guignard?

— Moartea nu e o fantomă, spuse Lady Fanchere.

Lady de Guignard se apucă de dantela încreţită de la guler.

— L-am văzut. M-a văzut şi el. N-avea ochi.

— Nu e o fantomă, repetă răbdătoare Lady Fanchere. E un bărbat deghizat în fantomă.

— Aşa a zis şi Sandre şi s-a supărat pe mine când l-am contrazis, suspină Lady de Guignard. Nu ştiu cum voi

muri, dar ştiu că va fi curând. Fie mă va găsi Moartea, fie Sandre va trimite un ucigaş după mine.

— Sandre nu i-ar face niciodată rău unei lady, mai ales dacă e vorba de o rudă de-a lui, spuse Lady Fanchere, începând să-şi piardă răbdarea.

Lady de Guignard se opri.

— Tu n-ai auzit ce mi-a spus.

— Dar îl cunosc pe Sandre, replică ferm Lady Fanchere.

— Crezi că e acelaşi băiat cu care te jucai în copilărie, iar el are grijă să nu-i vezi adevărata faţă. Aimée începu să ridice tonul. S-a schimbat mult. Ai ştiut de la început cum era Rickie, iar ce făceau Sandre şi Rickie în temniţe e ceva de coşmar. Sandre vrea să-mi închidă gura. Dar nu pot minţi. Rickie a murit aşa cum am spus. L-am văzut. I-am văzut trupul atârnat în ştreang şi am văzut Moartea pe dealul din spatele lui, aşteptând să-i ducă sufletul în iad…

— Sst.

Lady Fanchere o bătu uşor pe braţ pe Aimée, implorând-o în tăcere pe Emma să-i vină în ajutor.

Emma îşi aminti ce-i spusese lordul Fanchere – distrage-le, distrage-le, distrage-le – şi se grăbi să meargă alături de Lady de Guignard.

— Văd că sala de mese este pe-aici. Servitorii au pus deja masa pentru cină. Ştiu că e încă devreme, dar draga noastră doamnă Fanchere e palidă şi are nevoie de hrană. Lady de Guignard, puteţi să mă ajutaţi, vă rog, să o aşez la masă?

Lady Fanchere se poticni uşor.

Lady de Guignard îşi trase nasul, o privi pe Lady Fanchere şi fu imediat de acord că prietena ei avea nevoie de îngrijiri fiindcă – Aimée spuse asta într-o şoaptă care se auzi în tot holul – începuse să i se vadă burta.

Lady Fanchere părea să-şi fi împărtăşit secretul doamnei de Guignard şi, din expresia ei exasperată, se

vedea limpede că sarcina ei nu va mai fi un secret multă vreme. Până să termine cu cele două doamne – adică să se asigure că au luat cina, apoi să le conducă la apartamentele lor de la etajul al doi, să le îmbrace în cămăşile de noapte şi să le culce în paturile lor – Emma ajunsese să fie recunoscătoare la gândul că se putea odihni în mica ei cămăruţă, una din cele trei duzini de camere din pod unde dormeau servitoarele şi însoţitoarele care veneau în staţiune împreună cu doamnele bogate. Directorul hotelului se gândise la toate şi, din câte se părea, ştia că servitorii care erau găzduiţi în condiţii bune erau mai înclinaţi să-şi îndemne stăpânii să mai rămână.

Sub streşinile acoperişului, căldura din timpul zilei nu se risipise încă. Emma deschise fereastra şi se lăsă învăluită de aerul răcoros al nopţii. Camera era la etajul trei, iar acoperişul înclinat acoperit cu ţiglă netedă era întrerupt ici-colo de câte o lucarnă. Cerul era de un albastru atât de închis că părea să se întindă la nesfârşit, iar stelele străluceau. Luminile oraşului licăreau din mijlocul unei păduri dese, primordiale, care le înconjura din toate părţile.

Emma simţi că inima începe să-i bată mai tare. Începu să transpire. Plecase pe jos prin pădure. Se întâlnise cu un lup. Şi o salvase cineva… cineva… nu ştia cine. Sau ce. Nu îşi amintea nimic încă, dar ştia că atunci când va reuşi va însemna… ceva.

Începu să ameţească. Îşi trase capul înapoi şi îşi acoperi faţa cu mâinile. În mintea ei se ascundea o amintire pe care nu voia să o înfrunte, ceva de care se temea atât de mult…

Emma respiră adânc aerul proaspăt al nopţii şi îşi readuse sentimentele sub control. Camerista îi desfăcuse bagajul, îi atârnase rochia pe umeraş şi îi pusese lenjeria în sertarele din scrinul micuţ. Emma nu mai avea decât să-şi pieptene părul lung, să-l împletească şi să se schimbe într-o cămaşă de noapte din bumbac alb, cu mâneci care îi

acopereau braţele de la umeri la palme şi lungă de la gât până în pământ. Şi totuşi, deşi era atât de lungă, cămaşa ei de noapte era veche şi subţire ca o foiţă de mătase. Emma se înveli în şalul ei de lână şi, ţinând în mână o lumânare, dădu la o parte aşternuturile şi studie cearşafurile. Erau albe, curate. Şi plapuma era albă, groasă şi plină de pene. Emma se întinse în pat şi se cufundă în salteaua adâncă, umplută cu pene şi învelită în pluş. Îşi aşeză mai bine pernele de sub cap şi oftă uşurată.

Fusese o zi foarte, foarte lungă.

Lângă lumânarea de pe noptieră se găsea volumul din *Mândrie şi prejudecată* care fusese al mamei ei; Emma deschise cartea, cu gândul să citească câteva pagini.

Cinci capitole mai târziu sosi miezul nopţii, dar Emma se pierduse în poveste cu totul. Dinspre fereastră veni o adiere care făcu paginile cărţii să fluture. Emma îşi ridică dezorientată privirea şi auzi un tunet care o readuse în prezent. Apoi, deşi mai visa încă la domnul Darcy, auzi cum cineva răsuceşte clanţa. Uşa se deschise cu scârţâit de balamale, iar în cadrul ei îşi făcu apariţia… Moartea.

Emma sări din pat şi se pregăti să ţipe… apoi simţi cum i se taie respiraţia.

Capitolul 14

Emma recunoscu silueta palidă şi scheletică… Şi-l amintea! Moartea traversă camera în fugă şi îi astupă gura cu o mână înmănuşată, apoi o ţinu strâns şi clătină din cap; era un avertisment tăcut.

Emma privi cu ochi mari acea siluetă care inspirase teamă şi ură unei ţări întregi.

Moartea era o siluetă înaltă, de peste un metru

optzeci, şi purta un giulgiu alb şi haine zdrenţuite pe dedesubt. Pe cap avea o glugă albă şi zdrenţăroasă, iar jumătatea de sus a feţei era ascunsă sub o mască palidă. Partea de jos a feţei era pudrată cu alb, la fel şi buzele lui pline şi obrajii. Câteva linii trasate cu grijă cu cărbune dădeau impresia unui cap de mort. Era o apariţie terifiantă în lumina tremurătoare a lumânării, cu tunetele furtunii care stătea să se dezlănţuie.

Dar prinţul Sandre avusese dreptate: Moartea nu era o stafie, ci un om.

Mintea Emmei începu să umple golurile din amintire. Ştiu brusc ce se întâmplase, de fapt, în acea noapte, în pădure.

Moartea îi salvase viaţa.

Emma fusese înnebunită de groază, de frig şi de foame şi fugise de lup direct în braţele Morţii, apoi se întorsese şi fugise din nou. Căzuse şi, gata-gata să-şi piardă cunoştinţa, fusese luată pe sus de Moarte, ridicată în şa şi dusă la conacul lui Lady Fanchere, unde fusese lăsată în prag ca un bebeluş abandonat.

Moartea nu-i spusese niciun cuvânt, dar o acoperise cu pelerina lui, o ţinuse în braţe şi avusese grijă de ea cum nu o mai făcuse nimeni de când murise mama ei. Fusese mai mult decât atent. Fusese plin de bunătate.

Încet, nevenindu-i să creadă, Emma îi dădu mâna la o parte.

Pielea de sub mască fusese înnegrită pentru a da impresia unor găuri acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Asta o speriase pe Lady de Guignard. Dar Moartea o privea precaut, cu ochii sclipind, ştiind că existenţa lui atârna de un fir de păr.

Emma începu să spună ceva.

Moartea îi duse un deget la buze.

Emma îi făcu semn că înţelegea, apoi aşteptă până când Moartea merse şi închise uşa cu grijă, apoi îşi lipi

urechea de panoul de lemn şi clătină din cap. Sub masca şi chipul lui pudrat, Emma îi simţi hotărârea, dar şi teama.

Apoi, Moartea merse cu paşi uşori spre fereastră şi privi afară. Emma ştia ce vede: trei etaje şi un acoperiş abrupt şi alunecos.

Putea să fugă pe fereastră… sau să cadă şi să moară. Ea însăşi n-ar fi încercat să iasă pe acolo sub nicio formă.

Undeva, departe, un fulger brăzdă cerul şi se auzi tunetul.

Emma auzi voci afară şi tropăitul unei duzini de cizme venind în sus pe scări.

Îi datora viaţa ei acestui bărbat.

— Te urmăresc, spuse încet.

Moartea încuviinţă şi se pregăti să iasă pe geam.

— Vei aluneca, mai ales dacă plouă. Încă un tunet. Şi se pare că furtuna va izbucni dintr-o clipă în alta. Lasă-mă să te ascund.

Emma nu vorbea doar din recunoştinţă. Fusese în cartierele sărace din Tonagra mai devreme şi văzuse cum trăiesc oamenii. Auzise cu câtă satisfacţie spusese Damacia că Moartea vrea să se răzbune. Deşi Moartea o speria, Emma ştia că are în faţă un cruciat – care avea nevoie de ajutorul ei.

Moartea privi în jur, apoi o privi pe ea. Dincolo de găurile măştii, ochii înconjuraţi de dâre negre îi străluceau. Emma îi simţea scepticismul în fiecare mişcare.

— Nu te voi trăda. Vino.

Emma ridică plapuma şi arătă spre adâncitura pe care trupul ei o lăsase în saltea.

— Întinde-te. Mă voi întinde lângă tine şi te voi acoperi cu păturile. Dacă intră cineva, promit că te voi salva.

Afară, pe culoar, se deschideau şi se închideau uşi. Vocile se apropiau.

— Acum! rosti frenetic Emma.

Moartea sări în pat, înghesuindu-se cât mai aproape de perete.

Întinsă, Moartea ajungea de la un capăt la celălalt al patului. Aşa cum se gândise Emma însă, trupul lui se scufundase deja în salteaua moale umplută cu pene.

— Stai pe-o parte, îi spuse ea.

Moartea se întoarse pe partea stângă, cu faţa spre ea. În mâna dreaptă avea un cuţit lung, cu vârful ascuţit.

Bine. Era în pericol. Emma ştia că se implicase într-un joc periculos, dar acum că văzu cuţitul îşi dădu seama exact ce risca.

După toate avertismentele pe care le auzise – Brimley, Michael şi lordul Fanchere îi spuseseră cu toţii să nu se amestece –, acum era pe cale să ajute un criminal să scape. Dar nimic nu putea schimba faptul că îi datora viaţa.

Privi în jur ca să se asigure că paşii lui nu lăsaseră nicio urmă, că nimic din cameră nu i-ar fi trădat prezenţa, apoi se întinse lângă el în pat. Trase plapuma peste amândoi, înghesui un capăt ei peste el pentru a-l ascunde dedesubt, puse o pernă peste faţa lui şi se rezemă cu spatele de cealaltă. Se asigură că nasturii ei erau închişi până sus, apoi îşi aranjă părul împletit peste umăr, pe piept. Luă cartea şi, prefăcându-se liniştită, începu să citească.

Afară, pe hol, încă se mai deschideau şi se închideau uşi. Emma ştia că majoritatea camerelor erau goale şi deci uşor de percheziţionat, aşa că bărbaţii se mişcau repede. Inima ei începu să bată şi mau tare pe măsură ce paşii lor se apropiau. Simţea trupul lui cald lipit de ea, de la degetele de la picioare până la şira spinării.

— Rămâi nemişcat şi nu spune nimic, îi zise ea în şoaptă, şi totul va fi bine.

Chiar atunci, trei bărbaţi dădură buzna înăuntru. Purtau haine de călărie. Doi aveau pistoale. Emma îl recunoscu pe unul dintre ei: prinţul Sandre, cu părul negru,

ochi albaştri şi o siluetă atletică. Avea o sabie lungă în mâna stângă şi un cuţit în cea dreaptă.

Emma ţipă ca o fetiţă, scăpă cartea din mâini şi se ridică în capul oaselor. Plapuma îi căzu până la talie; ştia foarte bine ce dăduse la iveală.

Cămaşa ei de noapte acoperea totul, dar materialul era atât de subţire că sânii ei se vedeau limpede. O briză neaşteptată bătu dinspre fereastră, făcându-i sfârcurile să se întărească. Emma se înroşi, dar bărbaţii nu observară. Se holbau la sânii ei, iar Emma îşi dădu seama după expresiile lor că nici nu-i observaseră faţa.

— Ce căutaţi aici? De ce-aţi intrat peste mine?

Emma îl privi pe prinţul Sandre, implorându-l din priviri, şi îşi acoperi pieptul cu braţele, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu sfârcurile ei.

Ochii lui se întunecară, plini de dorinţă. Respiră adânc şi arătă spre uşă.

— Afară! ţipă la oamenii lui.

Cei doi soldaţi se traseră cu spatele spre uşă, holbându-se încă la sânii ei. Asta intenţionase şi Emma, dar acum că era singură cu prinţul Sandre… îşi dădu seama prea târziu că s-ar putea să aibă probleme mult mai mari decât se aşteptase. Şi pentru ea, şi pentru Moarte. Soldaţii prinţului ieşiră afară, pe coridor. Înainte ca uşa să se închidă, Emma auzi cum unul din ei râde gros.

Sandre făcu un pas spre ea.

Emma suspină speriată şi îşi trase plapuma până la bărbie.

— Aşa ceva nu se cuvine!

Prinţul se opri cu un picior în aer. O privi confuz.

— Nu?

— Ştii bine că nu! Te rog să pleci. Sunt însoţitoarea lui Lady Fanchere, părinţii mei sunt oameni respectabili şi nu îndrăznesc să-mi risc astfel reputaţia.

— Lady Fanchere! Eşti însoţitoarea lui Lady Fanchere?

Asta schimbă lucrurile. Însoţitoarea lui Lady Fanchere trebuie să aibă o reputaţie imaculată. Prinţul se grăbi să-şi pună armele în teacă şi făcu o plecăciune. Să nu-ţi fie frică. Sunt prinţul Sandre al Moricadiei, spuse el, pronunţându-şi elaborat numele.

— Alteţă, spuse Emma, înclinând din cap.

Prinţul se îndepărtă, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Lady Fanchere este verişoara mea. Nu ştiam că a venit la Aguas de Dioses.

— Am ajuns astăzi.

— Şi totuşi, am pretenţia să mi se spună când călătoreşte.

— A venit aici pentru băi, şi te rog, domnule, pleacă acum!

— Trebuie să-ţi spun ce caut mai întâi. Sunt în urmărirea unui renegat care îşi spune Moartea.

Ochii prinţului deveniră reci ca gheţarii din munţi când rosti numele. Emma privi în jur, apoi se uită în ochii lui şi ridică din sprâncene ca şi când l-ar fi întrebat unde anume se ascunde Moartea… deşi îl simţea lipit de şoldul ei în tot acest timp.

Deşi ideea i se păruse strălucită cu cinci minute în urmă, acum era foarte probabil că va muri din cauza ei.

Dar prinţul Sandre nu observase forma străină din patul ei. Îi privea chipul şi corpul şi nu mai avea ochi pentru altceva.

— Deci nu l-ai văzut? E un om foarte periculos, un criminal şi un trădător. Nu s-ar da în lături să te rănească. Să-şi… facă de cap cu tine.

Moartea se încordă lângă ea. Emma aproape că îl simţea proiectându-şi reproşul spre prinţul Sandre şi încercând să o liniştească.

— Nu l-am văzut, spuse ea.

— Îmi risc viaţa ca să-mi apăr supuşii de acest om.

— E foarte generos din partea dumitale, spuse Emma,

iar tremurai din vocea ei nu era prefăcut. Dar, Alteţă, bărbaţii nu au voie aici. Teama îi umplu ochii de lacrimi. Te rog, Alteţă. Trebuie să pleci chiar acum!

— Voi pleca, zâmbi Sandre. Dar spune-mi întâi cum te cheamă,

— Domnişoara Emma Chegwidden din Anglia.

Încă un fulger. Încă un tunet. Emma tresări speriată.

— Domnişoară Emma Chegwidden din Anglia, ţi-e teamă de furtună?

Sandre părea amuzat de idee şi, mai rău, părea interesat să afle ce gândeşte.

— Da.

Emma se temea de furtună şi de el.

Ploaia se apropia. Fulgerele erau din ce în ce mai dese, tunetele bubuiau şi vântul făcea perdelele să fluture neliniştite. Flacăra lumânării de pe noptieră tremură şi fu pe cale să se stingă, dar Emma nu îndrăzni să întindă mâna ca să o apere. Dacă se mişca prea mult, prinţul Sandre avea să observe forma nemişcată de lângă ea, pe care ea o simţea atât de pregnant.

Prinţul Sandre merse la fereastră, de parcă rafala de aer proaspăt îi dăduse o idee. Privi afară, dintr-o parte în alta, apoi în sus, în lumina capricioasă a fulgerelor, care… nu dădeau la iveală absolut nimic.

Deci n-o crezuse când îi spusese că nu văzuse Moartea, chiar dacă se arătase atât de cavaler. Dacă Sandre nu pleca în curând, Emma simţea că avea să leşine de încordare.

Prinţul făcu încă o plecăciune şi spuse, pe un ton romantic:

— Domnişoară Chegwidden, ne vom vedea… din nou.

Apoi ieşi cu spatele şi închise încet uşa în urma lui. Emma îl auzi apoi strigând:

— Căutaţi în continuare, ticăloşilor, căutaţi!

Auzi zgomotul uşilor deschise şi închise pe hol şi

cizmele care se îndepărtau. Aşteptă câteva minute ca să se asigure că plecaseră într-adevăr, apoi sări din pat, merse pe vârfuri până la uşă şi răsuci cheia.

Când auzi încuietoarea, Moartea dădu la o parte plapuma şi se ridică, băgându-şi cuţitul în teacă. Merse la fereastră, o deschise din nou şi privi afară, cum făcuse şi prinţul Sandre mai devreme, începuse o ploaie torenţială, rece şi umedă, purtată de rafalele de vânt.

Dedesubt, Emma auzi bărbaţi care strigau unii la alţii să se adăpostească de ploaie.

Desigur. Prinţul Sandre postase gărzi şi jos. Acum îşi abandonau posturile, strecurându-se sub streşini sau chiar pe hol. Dacă Moartea ar fi reuşit să fugă din camera ei, să coboare scările şi să iasă pe o fereastră fără să fie văzut, ar fi putut scăpa.

Moartea se întoarse.

Emma îi zâmbi.

Bărbatul o privi fix, studiind-o de parcă nu o înţelegea deloc… iar în spatele măştii, văzându-se limpede din postura lui, Emma zări altceva: dorinţă.

— Sunt bine.

Inima ei îi bătea cu repeziciune… fiindcă realizase din nou că purta o cămaşă subţire de noapte şi era singură cu un bărbat… un bărbat care era extrem de atras de ea.

Emma nu cunoscuse până acum dorinţa. Nu tânjise după vreun bărbat şi niciun bărbat nu o dorise. Dar logica îi spuse că apariţia lui nu era o coincidenţă, iar instinctul îi spuse că Moartea nu o căutase ca să-i pună viaţa în pericol, ci ca să o avertizeze.

Deci nu era nici îngrijorată, nici jignită. Şi în ciuda avertismentului ameninţător al prinţului Sandre, Emma ştia că putea avea încredere în Moarte. El îşi dovedise bunătatea.

Bărbatul îi luă mâna într-a lui, se aplecă şi o sărută uşor.

— Pleci?

Moartea încuviinţă şi merse la uşă, ascultând cu urechea lipită de tăblie. Arătă în sus.

Cizmele tropăiau acum în podul îngust care se întindea de la un capăt al hotelului la celălalt. Emma îi auzea deasupra.

Moartea începu să răsucească cheia…

Şi Emma îşi dădu seama că, dacă îl lăsa să plece acum, avea să o regrete toată viaţa.

Capitolul 15

— Stai! strigă Emma.

Moartea se întoarse spre ea, în postura şi mişcările lui citindu-se nedumerirea. Emma se apropie el.

— M-ai găsit în pădure. Mi-ai salvat viaţa. Vreau să-ţi mulţumesc… mulţumesc…

Adunându-şi curajul, Emma îi luă faţa în mâini, se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui.

Nu avea niciun pic de experienţă, dar îşi puse toată recunoştinţa în acel sărut. Buzele lui erau calde şi surprinse, apoi calde şi… nerăbdătoare. Simţi cum el respiră mai repede şi ea îşi ridică faţa spre el. Dar Moartea nu îi atinse trupul, aşteptând ca ea să facă prima mişcare.

Emma nu ştia ce mişcare să facă. Aşa că îşi ascultă acel instinct care se ascunsese într-un loc mic şi întunecat, ruşinos şi plin de teamă. Îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi de el. Nu cu tot corpul, nu cu partea de jos – nu avea curajul să facă asta. Ci doar cu umerii şi cu sânii. Se simţea… foarte bine.

Trupul lui radia căldură şi forţă, mirosea a cai şi a galop, era uriaş. Emma inspiră o dată, încântată de diferenţa dintre ei, apoi îl sărută şi mai avid, strivindu-şi

buzele de ale lui.

Tocmai se gândea că nu erau chiar atât de interesant să săruţi pe cineva, când totul se schimbă. Ceva... poate nerăbdarea ei?... Îl făcu să-şi piardă controlul.

O luă în braţe, ţinând-o de după mijloc cu un braţ şi sprijinindu-i spatele cu celălalt. O lăsă pe spate. Şi o *sărută.*

De data asta nu era doar o primă încercare timidă.

Era un sărut aventuros, plin de pasiune. Sărutul lor alerga printr-o junglă exotică, înota printr-o mare caldă şi învolburată, ieşea afară în furtună şi se lăsa lovit de trăsnet şi aprins de focurile pasiunii.

Rafalele care intrau prin fereastra deschisă învolburau aerul din jurul lor, ude şi reci, îi ridicau poalele cămăşii de noapte şi le răsuceau în jurul cizmelor lui.

Emma se lipi de el, absorbindu-i dragostea pentru aventură, dreptate şi... pentru ea? Buzele lui i le despărţiră pe ale ei; limba lui îi cuceri gura. O gustă şi o invită fără cuvinte să-l guste şi ea, să-i guste sufletul, fiinţa. Nu-şi mai dorea decât ca ea să-i permită acel privilegiu.

Pentru prima oară în viaţă, Emma *tânjea,* cu sfârcurile lipite de pieptul lui, tari şi încreţite, cu inima bătându-i într-un ritm feroce. Dorinţa îi răpi judecată. Îşi plimbă mâinile în sus pe braţele lui, apoi pe piept. Îi simţi muşchii puternici şi, cu palma deschisă, inima care îi bătea la fel de puternic ca a ei.

Murmurând încet, fără cuvinte, bărbatul se trase înapoi.

Emma rămase în braţele lui, respirând greu, revenindu-şi după furtuna care îi cucerise simţurile. Deschise ochii şi îl privi stânjenită, nevenindu-i să creadă.

— Vai, Doamne. Vai, Dumnezeule. Noi tocmai... eu tocmai...

Ochii lui o priveau, nu critic, ci de parcă ar fi vrut să o încurajeze. Încuviinţă şi îi mângâie obrazul, apoi scoase o batistă curată din buzunar. Îi tamponă buzele cu blândeţe şi

îi arătă materialul împăturit.

Pudra albă de pe faţa lui se lipise de pielea ei când o sărutase. Acum, pielea lui bronzată se vedea de sub deghizare, dându-i de înţeles încă o dată că avea de-a face într-adevăr cu un om în carne şi oase.

Bărbatul se trase înapoi, gata să o prindă dacă ar fi leşinat. Când se convinse că Emma stă ferm în picioare, se înclină cu o expresie solemnă, se întoarse şi deschise uşa de parcă ar fi fost sigur că poate să evadeze fără nicio opreliște.

Oare chiar aşa era? Emma încă mai auzea cizmele urmăritorilor tropăind în podul de deasupra. Dar poate că prinţul Sandre lăsase o santinelă…

— Ai grijă, şopti ea.

Bărbatul se întoarse, cu giulgiul fluturându-i în spate ca o pelerină, îşi duse o mână la piept şi se înclină din nou.

Emma făcu o reverenţă ca o tânără prostuţă la primul ei bal.

Bărbatul îi aruncă o privire caldă. Închise uşa. Şi nu mai reapăru.

Nu scosese niciun cuvânt, niciun sunet.

Emma rămase privind în gol, cu ochii mari şi mâinile tremurându-i, respirând sacadat. Nu era în stare să se gândească la nimic altceva; dorinţa ei era încă prea puternică. Apoi un fulger se dezlănţui afară, şi Emma îşi dădu seama că el alerga prin hotel, ferindu-se de soldaţii prinţului. Fugi la uşă şi începu să asculte, apoi merse la fereastră, o deschise larg şi îşi scoase capul afară.

Simţi o rafală de ploaie pe faţă. Vântul îi flutura sălbatic părul. Fulgeră din nou, iar Emma zări curtea de jos.

Nimic nu se mişca.

Nimic nu se mişca. Apoi… uite-l, alergând prin curtea pietruită, purtând o pelerină neagră peste costum. Emma îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să audă un strigăt de alarmă.

Nu se auzi nimic.

Bărbatul ajunse la primii copaci fără să fie văzut. În ultima clipă se întoarse spre hotel, iar Emma crezu că-l văzuse ridicând o mână spre ea.

Îi făcu şi ea frenetic cu mâna, ştiind că n-o putea vedea, dar fără să se poată abţine.

Apoi, Moartea dispăru.

Emma se trase înapoi, călcându-şi pe inimă. Închise de tot fereastra. Apoi, simţindu-se prinsă în capcană, o deschise câţiva centimetri. Luă un prosop alb de bumbac, îşi şterse faţa şi începu să-şi usuce părul. Apoi se privi şi râse puţin, stânjenită. Cămaşa ei de noapte era udă şi lăsa să se vadă absolut totul. Era bine că Moartea n-o văzuse *aşa.*

Era şi mai bine că prinţul Sandre n-o văzuse aşa.

Emma merse la uşă, o încuie din nou, apoi se afundă în salteaua moale de pe pat.

Abia ieri-dimineaţă îi promisese solemn lui Brimley că nu se va implica în revoluţia din Moricadia. Iar ceva mai devreme ascunsese Moartea chiar în patul ei! Prinţul Sandre însuşi se interesase de ea! Cine era Emma Chegwidden? O însoţitoare timidă sau o eroină nesăbuită?

Şi ce era mai rău, oare? Faptul că era în pericol – sau felul cu totul nepotrivit în care se purtase?

*

Michael privea răsăritul de soare printre gratiile de la fereastră, încordat şi neliniştit. Fusese cât pe ce în seara aceea, mai periculos ca niciodată. De când Rickie fusese ucis, Sandre îşi aruncase toţi pionii în joc ca să prindă Moartea.

Însă Moartea nu se va opri. Trebuia să se răzbune întâi. Trebuia să-şi facă dreptate.

Michael acceptase deja faptul că Moartea va fi

probabil prinsă şi va muri oribil, în agonie. Înainte nu contase, dar acum… după atâta suferinţă în întunecimea umedă a temniţei, Moartea găsise în sfârşit un motiv să trăiască.

Iar numele ei era domnişoara Emma Chegwidden.

Michael se întoarse spre Rubio şi spuse:

— Trimite-i un mesaj lui Raul Lawrence. Invită-l pe la mine astăzi.

— Şi dacă e ocupat? întrebă Rubio.

— Atunci spune-i că este vorba despre o favoare pentru un vechi prieten.

Capitolul 16

— Eşti foarte îmbujorată astăzi, Emma, zâmbi Lady Fanchere în dimineaţa următoare, când ieşiră la plimbare amândouă. Moricadia îţi prieşte.

Emma se înroşi. Încă se gândea la pericolul pe care îl înfruntase în noaptea trecută şi la sărutul care îi urmase.

— Da, Lady Fanchere. Sunt fericită aici.

Şi abia aşteptase să afle, întrebând cu mult tact camerista care îi adusese apa fierbinte de dimineaţă, că Moartea evadase.

— Peisajul e superb, nu-i aşa?

Emma studie interiorul spaţios al clădirii nobile, cu coloanele de marmură care susţineau tavanul arcuit şi pictat, ferestrele largi care se deschideau înspre vale şi fântânile de piatră – una cu apă fierbinte din străfundurile pământului, cealaltă cu apă rece ca gheaţa care venea de sus, de la gheţari. Amândouă izvoarele aveau proprietăţi vindecătoare şi, pe măsură ce orele înaintau, bogătaşii se adunau să bea din cupe de marmură, să se plimbe încet sau să se aşeze în posturi elegante pentru a fi văzuţi în

mijlocul acestui peisaj însorit şi pitoresc.

— Nu peisajul mă face fericită, Lady Fanchere, ci faptul că mă aflu în serviciul dumitale.

Lady Fanchere râse, un sunet muzical.

— Aş spune că mi-ai făcut un compliment, dar mi-am amintit pentru cine lucrai înainte.

Şi Emma zâmbi. Se simţea bine în compania lui Lady Fanchere şi ştia că era o dojană prietenească.

— Dar jur că am dreptate, insistă Lady Fanchere. Te-ai înroşit toată. Ce-ai păţit?

— Altitudinea, poate?

— După furtuna de azi-noapte, aerul e foarte curat, fu de acord Lady Fanchere.

Emma simţi cum obrajii i se înfierbântă şi mai tare. Ar fi trebuit să-i spună lui Lady Fanchere că prinţul Sandre intrase peste ea noaptea trecută. Dacă nu, Lady Fanchere avea să afle de altundeva, şi reputaţia Emmei urma să aibă de suferit. Dar prinţul Sandre era legat în mintea ei de Moarte, de curajul ei uimitor şi de acel sărut. Spuse aproape fără să-şi dea seama:

— Poate am făcut insolaţie.

— Ţi-ai scos boneta când ai plecat cu Michael? întrebă sever Lady Fanchere. Cu pielea ta albă ar trebui să ai mare grijă.

— Aşa e. *Ar trebui* să am mare grijă.

În toate privinţele. Emma nu mai trebuia să le dea voie soldaţilor şi prinţilor să-i intre în cameră, şi nici să mai sărute vreodată vreo fantomă.

Amintindu-şi noaptea de dinainte însă, cu toţi fiorii acelui sărut, nu simţea niciun regret în suflet… ci doar altceva, în alte locuri.

— Eleonore. Eleonore!

Aimée se apropie în grabă de ele, părând din nou peste măsură de agitată.

Un servitor ducând o tavă cu trei cupe venea în urma

ei.

O diversiune pentru Lady Fanchere. „Doamne, mulţumesc.”

— Aimée e atât de drăguţă şi de bine intenţionată, spuse Lady Fanchere, frecându-şi tâmpla cu o mână înmănuşată. Dar aş vrea să se oprească din vorbit măcar o clipă, mai ales despre...

Aimée ajunse lângă ele, gâfâind. Le întinse câte o cupă cu apă fierbinte, apoi goni servitorul şi spuse:

— Aţi auzit? Moartea a fost văzută ieri-noapte. Aici! În Aguas de Dioses!

Emma îngheţă, ţinându-şi respiraţia.

— Vai, nu, oftă Lady Fanchere.

— Ba da, spuse Aimée, ducându-şi mâinile la gât. A venit să mă ia!

— Aimée, e imposibil, spuse Lady Fanchere.

Aimée o ignoră cu o încăpăţânare impresionantă.

— Bea-ţi apa, Eleonore, zise ea. Îi face bine copilului.

Lady Fanchere îşi duse cupa la buze.

— Emma, ar trebui să bei şi tu. Te-ai înroşit toată. Aimée îi studie chipul Emmei. Doar nu te-ai îmbolnăvit de ciumă, nu-i aşa?

— Nu cred, Lady de Guignard. Sunt cât se poate de sănătoasă.

— Bine, spuse Aimée; apoi reveni pe nerăsuflate la subiectul ei favorit. Moartea a fost aici, chiar în acest hotel. Domnul Gillespie Cogsair cel chipeş, irlandezul, spune că a auzit zgomot. Aimée se aplecă spre ele şi îşi făcu palma căuş lângă gură, apoi continuă în şoaptă: Se spune că şi contesa Martin e aici şi că cei doi îşi fac vizite noapte de noapte.

— Moartea şi contesa Martin? exclamă deznădăjduită Emma.

Aimée scoase un ţâţâit.

— Nu, draga mea! Domnul Cogsair şi contesa Martin.

Ea e o târfă renumită, dar nu cred că s-ar culca vreodată cu vreo fantomă!

— Dar Moartea nu e… Lady Fanchere respiră adânc. Aimée, dacă singura ta dovadă e că un străin a auzit o ceartă, atunci ceea ce spui e un zvon, nu adevărul. Deşi era calmă de obicei, începea să-şi piardă cu totul răbdarea. Trebuie să nu mai repeţi aceste bârfe, mai ales dacă au de-a face cu Moartea.

Aimée îşi îndreptă spatele, deşi era încă puţin mai scundă decât Lady Fanchere, şi spuse:

— Nu ştiu dacă domnul Cogsair şi contesa Martin chiar au o aventură, dar ce ţi-am spus despre Moarte nu e o bârfă, Eleonore.

— De unde ştii *tu* asta?

— Pentru că prinţul Sandre, care îl urmăreşte, a venit şi el aici.

Lady Fanchere întrebă încântată:

— Sandre a fost aici? Mai e aici?

— Da! Da! spuse Aimée, ţopăind entuziasmată.

Vai, nu. Emma ar fi vrut să se scurgă prin podea. Dacă prinţul Sandre era în apropiere, dacă nu plecase încă din Aguas de Dioses, atunci Emma trebuia să povestească incidentul din noaptea trecută.

— Lady Fanchere, trebuie să vă mărturisesc ceva, începu ea.

Aimée nu se opri însă.

— Crede-mă, Eleonore, Sandre urmărea Moartea, dar Moartea a chemat furtuna şi a dispărut într-un fulger!

— Vai, Aimée, spuse Lady Fanchere pe un ton disperat.

— Sunt blestemată să mor fie de mâna lui Sandre, fie de a Morţii. Amândoi mă urmăresc!

— Lady Fanchere, cel mai bine ar fi să mă ascultaţi o clipă, spuse Emma.

Dar Lady Fanchere era atentă doar la Aimée.

— N-ai făcut nimic! De ce să vrea vreunul din ei să te omoare?

Emma oftă şi duse cupa la buze. Simţi imediat un miros respingător şi îndepărtă cupa cu o strâmbătură.

— Miroase oribil! exclamă ea.

Cele două doamne se opriră din discuţie, uimite.

— Da, ciripi Aimée. Nu ştiai?

Emma ţinea cupa la distanţă, cu braţul întins.

— De ce-ar vrea cineva să bea asta?

— Îţi face bine! spuse Aimée.

Lady Fanchere zâmbi, strânse cupele şi i le dădu unui servitor în trecere.

— Deci, nu apa din Aguas de Dioses ţi-a înroşit obrajii? o întrebă Lady Fanchere pe Emma.

— Categoric nu apa, milady, spuse Emma; simţea nevoia să-şi frece limba cu o perie.

— Dar domnişoara Chegwidden arată minunat în dimineaţa asta, spuse prinţul Sandre din spatele lor.

Cele trei femei se întoarseră grăbite şi făcură reverenţe.

Emma îşi ţinu privirea plecată, dorindu-şi cu disperare să fie undeva, oriunde altundeva, dar nu aici. Cu coada ochiului, văzu că şi Aimée părea să gândească acelaşi lucru.

— Haide, verişoara mea dragă, spuse Sandre, îmbrăţişând-o pe Lady Fanchere şi sărutând-o pe amândoi obrajii. Nu trebuie să fii aşa de oficială. Suntem rude!

Lady Fanchere îl îmbrăţişă, evident încântată.

— Mă bucur să te văd, Sandre. Nu ne-am văzut de prea mult timp.

— Ai stat mereu ascunsă, răspunse Sandre, ţinând-o încă de mână. De ce?

— Pentru că e însărcinată, interveni Aimée.

Prinţul Sandre tresări şi făcu ochi mari, surprins, apoi zâmbi larg.

— Aşa e?

— *Era* un secret, spuse apăsat Lady Fanchere.

— Dar e o veste minunată. Felicitări lordului Fanchere, în sfârşit. Sandre o sărută din nou pe obraji, apoi se întoarse spre Aimée şi o îmbrăţişă şi pe ea. Iar tu, micuţa mea verişoară… tot mai vorbeşti prea mult despre lucruri care ar trebui trecute sub tăcere. Dacă eşti aşa de indiscretă s-ar putea să mori.

Părea sincer, dar vocea lui era rece. Aimée se trase înapoi de parcă fusese plesnită.

Şi Emma se trase înapoi, nu doar din cauza reproşului atât de public, ci şi fiindcă îşi amintea de vizita lui din noaptea trecută şi de felul în care privirea lui îngheţase când vorbise de Moarte. Cu cât îl auzea vorbind mai mult, cu atât îşi dădea seama că Sandre era un bărbat înfricoşător.

Lady Fanchere o luă pe Aimée pe după umeri.

— Pe mine nu mă deranjează, Sandre. Adevărul va ieşi la iveală în curând, iar draga de Aimée m-a ajutat mult de când a venit la noi, chiar dacă îşi jeleşte încă soţul.

Buzele prinţului Sandre se strânseră.

— Da, moartea lui Rickie a fost o tragedie care promit că nu se va mai repeta. A fost cât pe ce să prindem Moartea ieri-noapte. Laţul se strânge.

— Deci e adevărat? A fost aici?

Lady Fanchere arătă brusc peste măsură de obosită, de parcă vestea era deja prea mult. Emma o luă de braţ.

— Milady, dacă vreţi… Aţi mers destul, şi în hol sunt scaune pe care te poţi odihni. Hai să mergem acolo şi vă voi aduce şi o cupă cu apă, apă rece, din munţi.

— Mi-ar face plăcere asta, recunoscu Lady Fanchere.

— Daţi-mi voie să vă fac loc.

Prinţul Sandre se îndreptă cu paşi repezi spre un grup de moricadieni care stăteau aşezaţi pe scaune într-un alcov. Vorbi cu ei şi moricadienii dispărură. În doar câteva

clipe, Emma o aşeză pe Lady Fanchere într-un scaun moale, cu vedere spre peretele de gheaţă şi apa rece care curgea de sub el.

— Mulţumesc, Sandre. A fost foarte drăguţ din partea ta, spuse Lady Fanchere, frecându-şi şalele.

Aimée începu să-i maseze o mână. Emma îi puse un şal în jurul umerilor.

— Nu sunt o invalidă, să ştiţi, protestă Lady Fanchere.

— Nu, dar eşti iubită, spuse Aimée, cu obrajii ei plini şi îmbujoraţi care nu se potriveau deloc cu rochia neagră de doliu.

— Eşti o scumpă, spuse Lady Fanchere, atingându-i uşor braţul, în regulă. Se întoarse spre prinţul Sandre cu o privire neaşteptat de severă. Emma a încercat să-mi spună ceva mai devreme, dar n-am fost atentă. Însă tu pari să o cunoşti de undeva. Mă întreb de unde.

Emma se crispa şi spuse:

— Ar fi trebuit să spun imediat, dar…

— L-am întrebat pe prinţul Sandre, o întrerupse Lady Fanchere.

Emma nu mai spuse nimic. Era atât de ruşinată că i se făcuse observaţie şi că Sandre avea să-şi spună povestea că rămase nemişcată, cu mâinile în poală.

Prinţului Sandre, pe de altă parte, îi făcu mare plăcere să răspundă, cu o mână pe şold şi o postură dramatică:

— Aşa e. Moartea s-a ascuns printre cei mai slabi şi mai miloşi oameni din Moricadia ieri-noapte, ca un laş ce e. A fugit în sus pe scări, la etajul servitorilor…

— Acolo unde eşti şi tu găzduită, Emma? întrebă Lady Fanchere.

— Da, milady, răspunse încet Emma.

Prinţul Sandre continuă, aproape fără nicio pauză:

— Am fugit după el, cu soldaţii mei pe urme. Moartea s-a ascuns…

— Dar nu la tine în cameră, Emma? îl întrerupse din

nou Lady Fanchere.

— Am auzit zgomot de paşi când soldaţii au început să-l caute, spuse Emma.

— Deşi am căutat prin toate camerele, continuă prinţul Sandre, nu l-am găsit. A scăpat, iar acum trebuie să-l găsim iarăşi.

— Nu poţi prinde o fantomă! spuse Aimée. E efemer.

Prinţul Sandre se întoarse spre ea cu o expresie nerăbdătoare, sălbatică.

— Am un plan.

Emma îşi ridică privirea, cercetându-i chipul cu ochii mijiţi. Un plan? Avea un plan?

— Draga mea Aimée, nu fi prostuţă, spuse Lady Fanchere, apăsându-i braţul lui Aimée şi aruncându-i în acelaşi timp o privire plină de reproş lui Sandre.

Prinţul îşi asumă din nou expresia unui nobil războinic.

— Aimée cea prostuţă. Parcă ai fi un copil mic, de parcă te-ai fi născut şi tu în Moricadia.

Aimée încercă să mai spună ceva, dar Lady Fanchere o opri.

Emma respiră adânc. Apoi respiră încă o dată. Apoi interveni:

— Alteţă, nu vreţi să ne spuneţi la ce plan v-aţi gândit ca să prindeţi Moartea cea infamă?

Spre surprinderea ei, vocea ei era calmă, interesată şi atât de… de… stăpânită, de parcă ar fi stat de vorbă în fiecare zi cu regi şi prinţi şi doamne de la curte. De parcă nu trecuseră abia trei zile de când îi masa picioarele lui Lady Lettice.

Dar Lady Fanchere îi aruncă o privire recunoscătoare, de parcă Emma ar fi plănuit să o salveze pe Aimée de la alte reproşuri. Iar prinţul Sandre îi zâmbi, ca un bărbat mândru de planul lui, dar şi de faptul că o femeie tocmai îl invitase să-l descrie.

— O întrebare foarte bună, domnişoară Chegwidden.

Începând din această noapte, soldaţii mei vor aştepta la toate răscrucile dintre castel şi vechiul oraş până când îl vor prinde. Vor întinde o funie de-a latul drumului şi o vor ridica atunci când Moartea va trece pe deasupra ei. Calul va cădea, criminalul va fi aruncat din şa şi noi îl vom prinde. Şi îl vom spânzura, desigur.

Sandre se opri, aşteptând să fie lăudat.

Aimée clătină din cap.

Emma nu reuşi să spună nimic, atât de deznădăjduită era. Oare planul lui Sandre avea să meargă? Oare Moartea avea să-şi găsească sfârşitul? Oare moricadienii aveau să-şi piardă salvatorul?

— E un plan solid, Sandre, spuse Lady Fanchere. Sper că vei reuşi să pui capăt spectrului care ne terorizează de atâta vreme.

Prinţul Sandre o privi nemulţumit să audă un asemenea cuvânt.

— Moartea nu terorizează pe nimeni. E un laş şi un imbecil căruia am să-i tai capul cu mâna mea.

Aimée întrebă pe un ton rece, limpede:

— Dacă el este un laş şi un imbecil, atunci tu, care nu l-ai prins de atâta amar de vreme, ce eşti?

Chipul lui Sandre se înroşi de la lavaliera albă, scrobită, până în vârful frunţii.

Emma simţi nevoia să scoată un geamăt. Cum putea Lady de Guignard să fie atât de înţeleaptă şi de prostuţă în acelaşi timp?

— Aimée, cred că ar fi cel mai bine să mergi să te odihneşti puţin, spuse Lady Fanchere pe un ton furios şi rece. Cred că ai o migrenă.

Aimée tresări uimită auzindu-i tonul. Îl privi pe prinţul Sandre şi şopti:

— Ah. Da. Mă doare capul.

Se ridică, făcu o plecăciune, se întoarse şi se îndepărtă grăbită.

— Nu ştiu cum o poţi suporta pe femeia asta, spuse prinţul Sandre.

— Ai fost în camera Emmei noaptea trecută? atacă Lady Fanchere fără să-i dea răgaz.

Prinţul oftă teatral.

— Mă tem că da, dar dă-mi voie să te asigur că însoţitoarea ta n-a avut nicio clipă de ce să se teamă.

— Emma n-a fost singură cu tine, nu-i aşa? spuse Lady Fanchere. Ai spus că erau şi soldaţi cu tine.

Emma rămase cu ochii închişi pe jumătate, întrebându-se dacă prinţul Sandre avea să mintă şi sperând că da.

— Nu se cuvenea ca soldaţii mei să intre în camera unei domnişoare, aşa că i-am trimis altundeva.

Lady Fanchere se ridică brusc.

— Sandre, vreau să stăm de vorbă o clipă, dacă nu te superi.

Prinţul Sandre încuviinţă de parcă se aşteptase la aşa ceva. Făcu o plecăciune în faţa Emmei, apoi o luă pe Lady Fanchere de braţ şi o conduse deoparte.

Capitolul 17

Emma îi urmări pe Lady Fanchere şi pe prinţul Sandre, ştiind prea bine că vorbeau despre ea şi întrebându-se ce-i va spune Lady Fanchere… dar, deşi viitorul ei depindea de acea conversaţie, gândurile ei erau altundeva. Se întreba cum ar fi putut să-l avertizeze pe misteriosul bărbat care o vizitase în noaptea trecută.

— Domnişoară Chegwidden?

Vocea era străină. Emma se întoarse, cu ochi mari. Străinul vorbea o engleză fără cusur. Era chipeş, dar într-un fel intens, gânditor, care o făcu să creadă că nu era un

companion prea plăcut. Purta un costum negru şi o cămaşă de bumbac alb, care arăta de parcă venise din cele mai scumpe magazine din Londra – şi îi era cu totul necunoscut.

— Eu sunt domnişoara Chegwidden, recunoscu Emma.

— Mă bucur să vă revăd.

Bărbatul se înclină din nou, cu eleganţa lejeră a unui gentleman. Deci se cunoscuseră. Dar unde?

— Mă tem că nu-mi mai amintesc…

— Nu mă mai ţineţi minte. Bineînţeles, de ce aţi face-o?

Străinul îi zâmbi de parcă s-ar fi aşteptat la asta, deşi Emma nu-şi dădea seama ce l-ar fi putut face să se considere un om atât de modest.

— Eu sunt Raul Lawrence, fiul vicontelui de Grimsborough. Ne-am cunoscut la o serată în St. Ashley. Eraţi foarte tânără atunci, dar am avut ocazia să stăm de vorbă. O cunoşteaţi pe o soră de-a mea – cred că mergeaţi la aceeaşi şcoală.

— Desigur.

Dar Emma nu şi-l amintea nici pe el, şi nici pe sora lui. Deşi luase parte la serate în St. Ashley, de Crăciun şi de Festivalul Primăverii. Iar la internat cunoscuse multe domnişoare de viţă nobilă care nu-i dăduseră prea mare atenţie. Unele erau binevoitoare cu fiica vicarului, altele nu. Sora lui fusese una dintre cele binevoitoare, din câte se părea, aşa că Emma se prefăcu a-şi aminti.

— Cât mă bucur să vă văd din nou, spuse ea. Aţi venit să vizitaţi Moricadia?

— Locuiesc aici.

— Aici?

Emma privi în jur. Prinţul Sandre şi Lady Fanchere încă mai vorbeau, şi din nou Emma se întrebă ce îşi spuneau ca Lady Fanchere să arate atât de solemn şi prinţul Sandre să vorbească atât de pasional.

— Nu *aici.* Dar în Moricadia. Am o casă nu departe de Agua de Dioses. E destul de modestă, mă tem, fiindcă e în mijlocul pădurii şi extrem de izolată, dar mă descurc. Raul arătă spre promenadă. Mergem?

Emma nu-l cunoştea pe acest bărbat, dar erau într-un loc public, iar Raul era englez. Nu făcea nimic necuvenit, şi doar pentru că se simţea oarecum neliniştită nu avea de ce să-i refuze invitaţia. Se ridică şi începu să meargă alături de el şi de alţi nobili moricadieni care se plimbau şi beau acea apă mizeră.

— Ce v-a făcut să vă stabiliţi aici? întrebă ea.

Domnul Lawrence îi făcu semn unui servitor care îi întinse o tavă încărcată cu cupe că nu era nevoie.

— Sunt în exil, de fapt. Tatăl meu e un tiran şi nu-mi place să fiu strunit. Deşi a reuşit să le impună tuturor să mă accepte, încă nu sunt bine văzut în înalta societate.

Părea un om care nu-şi găsise încă locul în viaţă, la fel ca ea. Şi ca Moartea.

— De ce, domnule Lawrence?

— Pentru că sunt un bastard, spuse sincer Raul, captivându-i din nou atenţia cu totul. Îmi pare rău; v-am lăsat fără cuvinte. Dar e adevărat. Aşa că am ales să trăiesc aici, într-o societate care e puţin mai tolerantă cu jucătorii şi proscrişii.

— Deci asta sunteţi? întrebă solemn Emma.

— Da. De fapt sunt chiar rebel pe undeva.

Raul făcu o pauză plină de înţelesuri.

Când Emma îşi dădu seama ce voia să spună, îl privi descumpănită. *Rebel?* Oare spusese *rebel?* Deci voia să spună ce credea ea că înţelesese?

Raul zâmbi şi înclină din cap.

— Da, cred că amândoi suntem rebeli.

Emma îngheţă pe loc. Raul o luă de braţ şi o trase uşor.

— Nu te opri, domnişoară Chegwidden, şi asumă-ţi o

expresie plăcută şi *puţin* interesată.

Emma îl urmă tulburată, încercând să potrivească toate piesele din acest puzzle. Domnul Lawrence era oare prieten cu Moartea?

Dar nu. Raul era chipeş, dar crud; fermecător, dar întunecat. Deborda de o senzualitate necruţătoare; Emma se simţea neliniştită mergând alături de el. Nu era un om bun, asta era sigur.

Deci era un spion al familiei de Guignard? Oare cineva văzuse Moartea ieşind afară din camera ei şi o raportase cuiva? Oare domnul Lawrence voia informaţii pe care doar Emma i le putea oferi?

Dar nu, fiindcă Raul spuse la fel de suav şi de zâmbitor:

— Noaptea trecută ai avut ceva în saltea, din câte am auzit.

— De unde ştii? întrebă Emma într-o şoaptă furioasă.

— Poate că eu sunt Moartea.

— Nu, nu eşti.

Emma nu ştia de ce era atât de sigură, dar nici nu încăpea îndoială. Raul Lawrence râse adânc.

— Atunci poate că sunt prieten cu Moartea. Fiindcă doar el şi prietenii lui ştiu unde l-ai ascuns.

— Aşa e.

Deci Emma îl judecase greşit? Se gândi din nou, fiindcă trebuia să ia decizia potrivită. Viaţa unui bărbat – şi viaţa *ei* – atârnau în balanţă.

— Sau poate că lucrezi pentru prinţul Sandre, aţi prins deja Moartea şi l-aţi torturat ca să vă spună tot ce voiaţi să ştiţi.

— Dacă prinţul Sandre l-ar fi prins deja, ai fi deja închisă în temniţa de sub palat, replică sec domnul Lawrence.

Emma aflase deja destule despre familia de Guignard ca să-l creadă. Privi încă o dată spre prinţul Sandre şi Lady

Fanchere şi văzu că discuţia lor se apropia de sfârşit. Era limpede că prinţul Sandre observase că Emma era în compania unui alt bărbat şi nu era încântat de asta. Îi urmărea încruntat, deşi Lady Fanchere vorbea încă.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj Morţii? întrebă Emma într-o şoaptă imperioasă.

— Nu te opri, domnişoară Chegwidden.

Emma îşi forţă picioarele să se mişte.

— Zâmbeşte de parcă am fi doi vechi prieteni împărtăşind nişte amintiri.

Emma îşi fixă un zâmbet pe faţă.

— Şi… da, pot.

— Prinţul Sandre are un plan să-l prindă data viitoare când călăreşte undeva.

Emma îi povesti apoi pe scurt planul prinţului.

— Mulţumesc, domnişoară Chegwidden. Ne-ai fost de mare ajutor. Îţi promit că mesajul dumitale va ajunge la el. Iar acum… (domnul Lawrence îşi ridică vocea)… domnişoara Andersen spunea că n-are de ce să se mai codească.

Apoi râse.

Emma râse şi ea, cu vocea tremurând, dar râse oricum. Prinţul Sandre vorbi din spatele ei, aşa cum se aşteptase:

— Ce surpriză plăcută să aflu că vă cunoaşteţi.

— Alteţă, spuse domnul Lawrence, prefăcându-se surprins. Da, chiar ne cunoaştem. Una dintre proprietăţile tatălui meu se învecinează cu proprietatea unde tatăl domnişoarei Chegwidden era vicar.

Prinţul Sandre avea un zâmbet de gheaţă.

— Deci sunteţi vechi prieteni.

— Cunoştinţe, mai degrabă. Domnişoara Chegwidden e mult prea cuminte pentru cineva ca mine.

— Aşa e, spuse prinţul Sandre, căruia părea să-i placă ideea.

— Dar mă bucur să aud pe cineva vorbind engleza în această ţară străină, rosti domnul Lawrence cu o plecăciune. Locuiesc destul de aproape şi vin des pe la Aguas de Dioses. Deci sper să ne vedem din nou, domnişoară Chegwidden.

— Şi eu la fel, domnule Lawrence.

Emma zâmbi şi înclină din cap, jucându-şi rolul de emigrantă singuratică de parcă s-ar fi născut actriţă.

După ce domnul Lawrence plecă, prinţul Sandre îi luă locul cu o mişcare firească şi începură să se plimbe din nou, de parcă ar fi fost doi oameni de rând; o întrebă:

— Ţi-e dor de casă?

Dar Emma privi în jur şi văzu că ceilalţi se holbau la ei. Lady Fanchere se aşezase din nou şi îi urmărea zâmbind. Nobilimea din Moricadia îi urmărea şi bârfea deja despre prinţ şi străina care o servea pe Lady Fanchere. Emma nu voia să-şi imagineze ce fel de lucruri se speculau aici… sau altundeva.

— Da, mi-e dor de Anglia, spuse ea. Dar Moricadia este o ţară de o frumuseţe rară. Mă simt bine aici.

Sandre zâmbi de parcă Emma trecuse un test secret. Spuse, pe acelaşi ton prietenos:

— Un răspuns cât se poate de diplomat. Am uitat să te întreb ieri-seară – ţi-a plăcut mica ta excursie prin vechiul oraş?

— Excursie prin vechiul oraş? repetă Emma, oprindu-se şi întorcându-se să-l privească.

Nobilimea din jur începu să îi ocolească, de parcă ar fi fost două pietre într-un râu.

— A fost foarte frumos din partea ta să-i repari braţul acelei fete. Cum o chema? Elixabete? Păcat că tatăl ei a murit aşa tragic.

Emma era îngrozită să vadă cât de multe ştia prinţul şi se temea că Sandre aflase şi ce spusese Damacia despre el. Nu voia să o vadă pe Damacia suferind.

Dar prinţul râse amabil.

— Haide, domnişoară Chegwidden. Ştii prea bine că *eu* sunt prinţul aici. E treaba mea să ştiu tot *ce se* petrece în ţara mea.

„Ba nu, chiar deloc.”

Cine era spionul lui în acea curte? Care dintre femeile de la fântână îşi vânduse sufletul pentru ca fiii şi fiicele ei să aibă de mâncare?

Emma privi în jur, simţindu-se pentru prima oară neliniştită.

Cine erau spionii lui Sandre aici? Cine privea, asculta şi raporta orice activitate neobişnuită prinţului şi soldaţilor lui? Simţi furnicături pe ceafă.

— Alteţă, pur şi simplu nu m-am gândit că aţi fi dispus să vă pierdeţi timpul cu ceva atât de nesemnificativ. Acum vă rog să mă scuzaţi…

Emma îşi dădu seama că îi vorbise răstit, dar prinţul nu o cunoştea. Poate că îşi închipuia că e mereu atât de lipsită de tact.

Se desprinse de prinţul Sandre, ţinând piept oamenilor care veneau din partea cealaltă, împiedicându-se de doamne şi de servitoarele lor şi de gentlemeni atât de surprinşi că îşi scăpau monoclurile.

Era doar vina ei că se ajunsese aici. Ea alesese să ajute Moartea. Ea se ridicase în pat în cămaşa ei de noapte, ştiind prea bine că trupul ei se vedea cu totul, iar acum cel mai puternic bărbat din Moricadia se arăta interesat de ea.

Trebuia să plătească pentru ce făcuse. Şi era gata să o facă bucuroasă, ştiind că prinţul Sandre se va simţi tentat să-i facă confidenţe – şi să se *laude* în faţa ei –, iar ea se va putea folosi de ce aflase ca să ajute Moartea.

Prinţul Sandre o urmă până lângă Lady Fanchere.

— Iei asta prea în serios. Dacă n-aş şti ce spun şi ce fac supuşii mei, ar însemna că îi neglijez.

— Nu sunt unul dintre supuşii dumneavoastră, spuse

Emma.

— Aş vrea ca asta să se schimbe, răspunse prinţul.

„Vai, Doamne.” Emma nu era pregătită ca lucrurile să avanseze aşa de repede.

Prinţul o luă de mână.

— Te simţi dezgustată de mine?

— Nu! Chiar deloc. Dar dumneavoastră sunteţi prinţ, iar eu o biată servitoare.

Sandre o trase mai aproape.

— Sunt doar un bărbat, iar tu eşti o femeie.

O femeie care nu era obişnuită cu astfel de atenţii, dar îşi dădea totuşi seama că Sandre vorbea de parcă ar fi recitat o replică dintr-o piesă pe care o repetase de nenumărate ori. Îşi trase mâna.

— Alteţă, nu se cuvine să-mi vorbiţi aşa. Ştiind bine că prinţul Sandre o priveşte insistent, Emma se întoarse totuşi spre Lady Fanchere. Milady, spuneai că vreţi să vă plimbaţi afară. Ar trebui să o găsim pe Lady de Guignard şi să pornim chiar acum. Puteţi lua o gustare în oraş, iar apoi vă puteţi odihni după-amiază.

Lady Fanchere zâmbi auzind planul.

— Eşti o însoţitoare perfectă, Emma, ca întotdeauna.

— Aş putea veni şi eu la plimbare, sugeră prinţul Sandre.

— Poţi veni mâine, spuse ferm Lady Fanchere. Azi e prima zi pe care o petrecem aici de dimineaţă până seara. Vrem să fim singure.

Ochii prinţului sclipiră de nerăbdare, dar când vorbi avea un ton destul de plăcut:

— Atunci vă urez o zi plăcută, şi abia aştept ziua de mâine.

Capitolul 18

Lady Fanchere îl urmări pe prinţul Sandre îndepărtându-se, apoi o luă de braţ pe Emma şi porni spre intrare.

— Vino. Trebuie să o găsim pe Aimée.

Pentru că Aimée ştia de ce e în stare prinţul Sandre, iar Lady Fanchere avea o sclipire bătăioasă în ochi.

Ieşiră pe poartă, traversară piaţa şi ajunseră înapoi la hotel. O găsiră pe Aimée aşezată în hol, cu o expresie tristă şi îngrijorată. Lady Fanchere însă nu păru să observe, ceea ce era neobişnuit pentru ea.

— Haide. Mergem la magazinul lui Madame Mercier.

Ochii lui Aimée se luminară imediat.

— La cumpărături?

— Da. Haide, Aimée! Ştii că pun mare preţ pe sfaturile tale când vine vorba de asta.

Lady Fanchere se întoarse spre uşă, mai veselă decât o văzuse Emma vreodată.

— Ce căutăm? întrebă Aimée.

— Haine pentru Emma, spuse Lady Fanchere, conducându-le spre partea de sus a oraşului.

— Ce? De ce? întrebă Aimée, grăbind pasul.

Emma îşi trecu mâinile peste poalele rochiei, rochia la care ţinea atât de mult şi pe care o purtase două zile fără să o rupă sau să o păteze cu cenuşă.

— De ce să-mi trebuiască şi mai multe haine? întrebă ea.

— Pentru că nu poţi merge la palat îmbrăcată aşa! spuse Lady Fanchere.

Aimée suspină.

— Eleonore, de ce-ar conta ce poartă Emma când merge la palat? E doar însoţitoarea ta, spuse ea, cerându-şi scuze Emmei din priviri.

Emma încuviinţă. Nu se simţea deloc jignită; ceea ce spusese Aimée trebuia spus.

Lady Fanchere se întoarse spre amândouă, oprindu-le în mijlocul străzii.

— Nu e adevărat. Emma, bănuiesc că ştii că am discutat cu Sandre despre tine.

— M-am gândit la asta, spuse Emma, apoi îşi muşcă buza de jos. Milady, prinţul a intrat peste mine în cameră şi l-am implorat să plece. I-am spus că nu se cuvine aşa ceva. N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

— Te cred, Emma; dar uneori, atunci când un bărbat este bogat şi a fost răsfăţat toată viaţa, o femeie nu trebuie să facă nimic ca să-i atragă atenţia. În cazul tău, Sandre te-a văzut în cămaşa de noapte…

— Îmi doresc să nu mă fi văzut! spuse apăsat Emma.

— … şi frumuseţea şi modestia ta l-au fermecat, încheie Lady Fanchere. I-am spus că eşti o domnişoară cu un caracter ireproşabil şi că nu vreau să-l văd încercând să te seducă. Iar Sandre m-a asigurat că intenţiile lui sunt onorabile.

— Onorabile? întrebă Emma, simţind un gol în stomac şi întrebându-se cât de gravă era situaţia în care se pusese singură. Ce vrei să spui?

— Dacă eşti de acord, spuse franc Lady Fanchere, prinţul Sandre ar vrea să petreceţi timp împreună pentru a descoperi dacă aţi face o partidă bună.

Aimée făcu ochi mari, îngrozită, şi îşi duse o mână la piept.

— O partidă! ţipă ea.

— O partidă. Adică… o căsnicie?

Emma nu intenţionase aşa ceva atunci când ajutase Moartea şi nici când îl descususe pe Sandre despre planurile lui. Situaţia era extrem de gravă.

Lady Fanchere zâmbi cu o privire încântată.

— Pari uimită.

— Sunt. Vă daţi seama că sunt. Emma era gata-gata să se înece. Sunt… sunt doar o servitoare!

— Eleonore, ai înnebunit? Aimée aproape ţipă. Emma nu se poate mărita cu prinţul!

Oamenii de pe stradă începeau să întoarcă brusc capul.

Emma îşi ascunse bărbia în piept, dorindu-şi cu ardoare să fie altundeva.

— Sst, Aimée. Taci.

Lady Fanchere le luă de braţ şi le conduse mai departe, până într-un magazin micuţ şi elegant.

O doamnă bine îmbrăcată, între două vârste, purtând negru din cap până în picioare, se ridică dintre sulurile de mătase, bumbac şi satin. Zâmbi larg şi se grăbi să le întâmpine.

— Lady Fanchere, Lady de Guignard, bine aţi venit. Bine aţi venit! Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Madame Mercier, ea e domnişoara Chegwidden, spuse Lady Fanchere, arătând spre Emma.

Madame Mercier o privi pe Emma o clipă şi îşi pierdu imediat interesul.

— Hmm. Da?

— Vreau să-i creezi o garderobă nouă.

Madame Mercier se uită spre Aimée, parcă cerându-i ajutorul.

— Pentru ce, Eleonore? întrebă Aimée cu o fermitate cu totul neobişnuită pentru ea.

— Nu. Lady Fanchere, vă rog.

Emma se simţea atât de vinovată şi de stânjenită că nu-şi dorea decât să dispară undeva, departe de o situaţie atât de penibilă.

Lady Fanchere o luă pe Emma de după talie cu un braţ şi îi zâmbi lui Madame Mercier. Era genul de zâmbet prin care o aristocrată se impunea în faţa unei femei de rând.

— Nu fi prostuţă. Consider-o pe domnişoara Chegwidden ca pe fiica mea. Vreau să o pregătesc pentru

primul ei Sezon.

— Dar nu sunteţi aşa de în vârstă încât să-mi fiţi… obiectă Emma.

— Ba da, sunt, se răsti Lady Fanchere. Apoi o privi în ochi şi continuă, pe un ton ceva mai calm: Ba da, sunt, şi vreau să fac asta. Va fi distractiv. Îmi doresc asta de-o viaţă. Înţelege-mă.

Ce ar mai fi putut spune Emma?

— Vă apreciez generozitatea. Nu voi uita niciodată câte aţi făcut pentru mine, Lady Fanchere, dar…

Lady Fanchere nu voia să audă niciun *dar.* Spuse:

— Bine! Madame Mercier, arată-ne ce poţi.

Madame Mercier schimbă încă o privire plină de înţelesuri cu Aimée, apoi începu să-i dea târcoale Emmei, lovindu-se gânditoare cu degetul peste bărbie, de parcă ar fi studiat un manechin.

— Da. Da. E tânără. Păr frumos. Siluetă superbă. Ochii… hmm. Ochi de vrăjitoare. Imprevizibili. Ca o furtună. Culoarea se schimbă în funcţie de ce simte. Ar fi fost arsă pe rug în Evul Mediu. Lady Fanchere, o voi transforma pe domnişoara Chegwidden cu totul. Dar… cât să…?

— Nu contează cât de mult va costa, spuse Lady Fanchere.

Madame Mercier făcu încă o plecăciune, apoi încă una, iar Emma îi văzu licărirea din ochi. Tocmai descoperise o mină de aur. Porni grăbită spre camera din spate.

— Ce faci, Eleonore? întrebă răstit Aimée. Vrei să i-o oferi pe domnişoara Chegwidden – o tânără nevinovată! — lui Sandre?

— Sandre nu e aşa de rău cum îl crezi, Aimée, şi chiar dacă ar fi, a ajuns la vârsta căsătoriei – la treizeci şi cinci de ani. Trebuie să-şi găsească o soţie. Şi eu i-am sugerat asta de atâtea ori. În plus, e într-o poziţie demnă de invidiat: nu trebuie să-i pese dacă femeia pe care a ales-o e bogată sau de viţă nobilă.

— Nu sunt nici bogată, nici de viţă nobilă. Ar fi o onoare mult prea mare pentru mine, spuse Emma, şi nu mai fusese niciodată atât de sinceră în viaţa ei.

— Vii dintr-o familie respectabilă şi ţi-ai dovedit blândeţea, rezistenţa şi inteligenţa. O prinţesă are nevoie de toate aceste lucruri, spuse Lady Fanchere.

— Nu o zăpăci pe Emma. Merită mai mult de-atât! Aimée se întoarse spre Emma, cu ochii strălucind de indignare. Sandre nu-şi poate găsi o mireasă bogată şi de viţă nobilă fiindcă familiile aristocrate din Europa nu îl vor. E ca Henric al VIII-lea al Angliei – după ce omori atâţia oameni, nimeni nu vrea să-şi rişte viaţa. Se ştie că Sandre e în cârdăşie cu criminali şi renegaţi dacă e vorba să scoată un profit. Nu e ceva neobişnuit pentru un aristocrat, dar de regulă criminalii şi renegaţii sunt cei care fac temenele şi imploră favoruri. Sandre s-ar pleca în faţa oricui ca să-şi păstreze cazinourile. În plus, nobilii din alte ţări şi-au învăţat lecţia după revoluţia din Franţa şi au început să se prefacă măcar că le pasă de oamenii de rând. Aici, moricadienii suferă atât de mult. Politicile lui Sandre sunt o pată pe onoarea noastră, a tuturor.

— Aimée, moartea lui Rickie te-a făcut să-ţi pierzi minţile.

Lady Fanchere avea ochii plini de lacrimi. Arăta ca o femeie prinsă între două loialităţi… exact aşa cum şi era.

— Nu sunt nebună; sunt… Aimée respiră adânc. Uite, Eleonore, Madame Mercier ţi-a adus nişte mătase. Cred că vrea să ştie ce crezi.

Lady Fanchere o privi pe Aimée.

— Hai, du-te, o îndemnă Aimée. Îţi faci prea multe griji.

Lady Fanchere îşi iubea prietena şi verişoara şi avea încredere în ea. Merse la Madame Mercier şi începu o discuţie înfierbântată despre modă.

— Nu face asta, Emma, spuse Aimée, vorbind rapid, în

şoaptă. Te implor. Eleonore vrea asta pentru Sandre. A auzit zvonurile, dar nu vrea să le creadă. Vrea să îl creadă în continuare un bărbat decent, dar a început să accepte că s-ar putea să nu fie aşa. L-a implorat să se căsătorească şi crede că iubirea unei femei bune îl va readuce pe calea cea bună.

Emma îşi ţinu privirea plecată şi mâinile prinse în poală.

— E un rol foarte important pentru o singură femeie, spuse ea la fel de încet.

— Exact. Acum, Sandre te vrea pe tine. *Tu* eşti o femeie bună, exact aşa cum şi-a dorit Eleonore. Draga mea, nu mă înţelege greşit. Vreau să fiu sinceră cu tine. Îl cunosc pe Sandre. Ştiu bărbaţii ca el. Ştiu ce le poate mintea.

Emma îşi dădu seama că Aimée vorbea despre Rickie.

— Da, Sandre este atras de tine fiindcă eşti drăguţă şi ai maniere frumoase. Dar pe lângă asta, Sandre îţi vrea virtutea, fiindcă nu te-ai culcat cu nimeni până acum şi nu va trebui să încerce să te satisfacă. Te vrea fiindcă n-ai nici titluri, nici averi, şi vei fi recunoscătoare că ai fost ridicată la un asemenea rang. Te vrea fiindcă n-ai nicio familie şi doar câţiva prieteni aici. El îţi va controla viaţa cu totul, Emma… Aimée îi luă mâinile într-ale ei şi o privi în ochi… şi îţi e mult mai bine singură şi săracă decât ţi-ar fi măritată cu un asemenea bărbat.

Vocea lui Aimée era serioasă, disperată; fără îndoială că învăţase aceste lucruri din cine ştie ce experienţă oribilă din trecut. Emma simţea nevoia să plângă. Dar situaţia nu se schimbase; trebuia să rămână aici şi să joace jocul până la sfârşit. Viaţa Morţii depindea de asta – şi cine ar fi putut spune câte alte vieţi depindeau de Moarte? Emma îi spuse lui Aimée:

— Milady, pun mare preţ pe sfaturile dumitale şi cred ce mi-aţi spus. Voi face tot posibilul ca să nu am o asemenea soartă, dar trebuie şi rămân aici deocamdată. Nu

am de ales.

— Ai nevoie de bani? întrebă repede Aimée. Pot să-ţi dau bani ca să te întorci în Anglia.

— Nu e vorba de asta.

Emma privi spre Lady Fanchere, care încă mai discuta cu modista. Ochii lui Aimée se umplură de lacrimi.

— Ah, desigur. E vorba de draga mea Eleonore. Mi-a spus că n-a adus pe lume niciun copil până acum şi că se teme că nu va putea duce această sarcină la bun sfârşit. Simţi că e responsabilitatea ta. Eşti o fată aşa de generoasă!

Ce-ar fi putut spune Emma? *Nu, nu e vorba de asta?* Fiindcă *era* vorba de asta. Dar şi de Moarte, şi mai erau şi Darnada, şi Elixabete... şi după ce fusese fiica vicarului o viaţă întreagă, iar apoi o servitoare oprimată şi batjocorită, acum avea în sfârşit şansa de a-şi trăi viaţa în adevăratul sens al cuvântului!

În cele din urmă nu mai spuse nimic, dar încercă să-şi asume o mină modestă şi îngrijorată şi reuşi, probabil, fiindcă Aimée oftă şi îşi tamponă ochii cu o batistă.

— Emma, vino aici. Madame Mercier e gata să-ţi ia măsurile, o chemă Lady Fanchere.

Iar Emma simţi că îi vine să moară de ruşine.

Inima îi bătea cu putere ascultând-o pe Madame Mercier şi vorbind cu Lady Fanchere. Nu avea decât un singur gând însă: oare... *el* o va vizita şi în noaptea asta?

Capitolul 19

Emma stătea în pat în camera ei, rezemată de perne, cu o carte deschisă în braţe.

Totul era la fel ca în noaptea trecută. Cămaşa ei de noapte era albă, curată şi subţire, iar nasturii erau închişi

până sus. Îşi împletise părul şi îl aranjase cu grijă peste umăr. O furtună se auzea de undeva din depărtare, apropiindu-se tot mai mult, iar rafalele de vânt se învolburau prin fereastra deschisă.

Emma se prefăcea doar că citea. De fapt, asculta. Aştepta să audă paşii unui bărbat afară, pe hol. În hotel era linişte. Toată lumea dormea.

N-ar fi trebuit să-l aştepte să vină. Făcuse atâtea lucruri prosteşti astăzi. Da, într-adevăr, îi fusese datoare Morţii pentru că o salvase atunci, în pădure.

Dar noaptea trecută îşi plătise datoria.

Atunci de ce îl ascultase cu atâta atenţie pe prinţul Sandre povestindu-i cum intenţiona să prindă Moartea? De ce ţinuse neapărat ca mesajul ei să ajungă la Moarte?

Emma îşi spuse că era poate din cauza condiţiilor mizere în care trăiau oamenii din vechiul oraş. Voia să îi ajute, ce-i drept. Dar nerăbdarea ei de acum nu avea nimic de-a face cu asta.

Voia să întâlnească din nou Moartea. Voia ca el să-i fie recunoscător. Voia să fie ţinută în braţe şi sărutată ca ieri-noapte, fiindcă atunci îşi descoperise o nouă faţetă a personalităţii, pe care nu şi-ar fi bănuit-o niciodată. Se lăsase dusă de val, purtată pe aripile pasiunii… ea, fiica unui vicar!

Emma râse încet.

Lumânarea tremură într-o adiere de vânt.

Emma o privi şi descoperi o umbră nemişcată, purtând un giulgiu, care aştepta. Ar fi trebuit să fie pregătită, dar totuşi tresări şi scoase un mic ţipăt:

— Tu eşti. Îşi duse o mână la inimă, simţindu-i bătăile nebuneşti. Tu eşti. M-ai speriat!

Moartea nu răspunse.

— Cum ai intrat?

Din nou, niciun răspuns, desigur… dar Moartea păşi în cercul de lumină.

Se mişca fără niciun zgomot, de parcă ar fi fost cu adevărat un spectru, dar Emma ştia prea bine că nu e aşa. Noaptea trecută avusese ocazia să se convingă de asta.

— Ai primit mesajul meu? întrebă Emma.

Bărbatul zâmbi uşor, dar se stăpâni imediat. Îşi scoase mănuşile albe şi le strecură prin centură. Apoi îşi duse o mână la inimă şi se înclină.

Emma se rezemă cu spatele de tăblia patului şi zâmbi şi ea, mulţumită că îl ajutase.

— Bine. Domnul Lawrence ţi-e prieten? Tu l-ai trimis la mine?

Bărbatul se înclină încă o dată.

Mâinile lui aveau degete lungi, palme late şi pielea arsă de soare. Văzându-le, Emma se simţi mişcată, de parcă Moartea şi-ar fi dat la iveală un secret păzit cu străşnicie arătându-i o bucăţică din cine era el de fapt.

— Voi fi spionul tău, îi spuse Emma.

Bărbatul clătină din cap cu putere: *nu.*

— Dar vreau asta. Serios, îmi va fi uşor. Nu trebuie decât să-l flatez pe prinţul Sandre, să fac ochi mari şi să-l rog să mă apere de Moartea cea rea şi urâtă… Emma îşi ţuguie buzele într-un sărut seducător, deşi nu se crezuse în stare de asta… şi îmi va spune totul.

Bărbatul se încruntă şi clătină din nou din cap.

— De ce nu? Are spioni peste tot. Am vizitat vechiul oraş, şi Sandre ştia. Ştia cu cine am vorbit şi de ce. Cineva i-a spus. Nu-i corect. Trebuie să ştii cine îi sunt spionii.

„Îi voi descoperi eu singur.”

Emma îl înţelegea atât de bine, chiar şi fără cuvinte.

— Vreau să te ajut.

Nu trebuia să-i spună şi că prinţul Sandre dorea să o curteze, şi nici cât de mult se temea de el. Era mai bine ca Moartea să creadă că sarcina era uşoară pentru ea.

— *Te-am ajutat* deja, nu-i aşa?

Afară se auzi un tunet, apropiindu-se, şi lumânarea

tremură încă o dată în bătaia vântului.

Bărbatul încuviinţă. Îşi muşcă buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi îşi duse mâna la eşarfa din jurul gâtului. Pentru prima oară de când Emma îl cunoştea, făcu ceva stângaci: se râsuri pe călcâie şi se împletici spre uşă.

— Stai! spuse Emma, ridicându-se din pat.

Bărbatul se întoarse, iar Emma îi simţi nerăbdarea. Se opri la un metru de el.

— Nu vrei să mă săruţi? bolborosi ea.

Bărbatul îngheţă.

Emma închise ochii, ruşinată. *Oare chiar spusese aşa ceva?*

Cizmele lui răsunară pe podea. Parfumul lui – de piele, şi cai, şi bărbat – îi răpi simţurile.

Deschise ochii.

Bărbatul stătea chiar în faţa ei, cu o mână întinsă. Îi atinse uşor părul, de parcă nu s-ar mai fi putut stăpâni. Îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul cozii ei împletite, urmând-o pe deasupra umărului, până în locul unde se sprijinea de sânul ei.

Emma îşi puse o talpă goală peste cealaltă.

Bărbatul îi privea faţa, captivat. O privea intens, pasional. De parcă ar fi avut în faţă cea mai fermecătoare femeie din lume, de parcă nu-şi dorea decât ca momentul lor să se prelungească la infinit.

Emma trase adânc aer în piept.

Privirea lui alunecă spre sânii ei, care se vedeau limpede în spatele materialului mult prea subţire.

Mâna lui era aproape, atât de aproape, mângâindu-i părul. Respiră încet, în ritmul ei. O dorea, Emma ştia că o doreşte…

Dar bărbatul păru să se trezească la realitate, clătină ferm din cap şi începu să se tragă înapoi.

Emma îi luă mâna şi i-o lipi de sânul ei.

Palma lui se deschise.

Căldura din adâncul fiinţei ei se trezi la viaţă. Materialul dintre ei păru să se dizolve ca prin minune, iar Emma rămase goală şi tremurând de dorinţă în faţa lui. Voia ca mâna lui să coboare, să-i apuce sânul, să-i frece sfârcul, să-i uşureze acea senzaţie pe care nu şi-o mai putea stăpâni… sau să o facă să simtă *şi mai mult.*

Palma lui lată se mişcă, o ridică şi îi mângâie carnea care tânjea. Îi luă sfârcul între degetul mare şi arătător şi îl strânse uşor,

Emma simţi cum i se taie picioarele.

Bărbatul o prinse cu un braţ în jurul taliei şi o ridică din nou, obligând-o să stea locului. Îi strânse sfârcul încă o dată, apoi începu să-l ciupească ritmic.

Nu o durea, senzaţia o făcea să înnebunească. Îl dorea atât de tare. Sânii ei tânjeau după mângâierile lui, la fel şi miezul ei. Inima îi bătea şi mai repede; o simţea în gât, în piept. Atingerea lui, mirosul lui o marca să fie doar a lui… îi privi chipul, dorindu-şi să-l vadă, să-l vadă cu adevărat, dar masca îi acoperea partea de sus a feţei şi îi cădea peste obraji; la fel ca în noaptea trecută, deghizarea lui în alb şi negru îl făcea să arate ca un strigoi, iar părul lui era acoperit de o glugă.

Dacă l-ar fi întâlnit în lumina zilei, Emma nu l-ar fi recunoscut.

Şi totuşi îl lăsase să o atingă, să-i stârnească pasiunea.

— Te rog, şopti ea.

Bărbatul se aplecă şi o sărută uşor pe buze, o promisiune tăcută.

Buzele ei se deschiseră într-un oftat.

Iar promisiunea lui se adeveri. Îşi lipi buzele de ale ei, simţind-o cu fiecare mişcare, cu fiecare respiraţie. Emma închise ochii şi scoase un suspin plin de dorinţă.

Un fulger trecu prin pleoapele ei închise. Tunetul se auzi afară, o singură explozie glorioasă.

Bărbatul o ţinea încă în braţe, aproape, dar nu prea aproape.

Emma se apropie de el. El se trase înapoi.

Se juca cu ea, mângâindu-i sânul la nesfârşit, făcându-i pasiunea să ardă ca o flacără aprinsă, mai strălucitoare, tot mai strălucitoare, ca fulgerele care brăzdau cerul de afară.

În cele din urmă, Emma nu mai suportă joaca şi îi prinse giulgiul pe care îl purta pe umeri în mâini. Apoi se trase aproape de el.

Bărbatul râse fără niciun sunet, cu buzele lipite de ale ei. Mâna lui părăsi sânul cu care se jucase şi începu să-i desfacă încet nasturii micuţi ai cămăşii de noapte, începând de sub bărbie.

Veşmântul subţire nu avea decolteu şi nu lăsa să se întrevadă mai nimic. Dar erau singuri, în camera ei, noaptea, iar Emma nu purta nimic pe sub materialul diafan. Degetele lui se strecurară în deschizătură, mângâindu-i oasele fragile de la baza gâtului, iar Emma se simţi goală.

— Te rog, spuse din nou, însă nu ca să-l implore, ci pentru că se simţea ruşinată... deşi era mult prea târziu pentru asta.

Bărbatul o lipi de perete, îi dădu capul pe spate şi o sărută pe gât. Buzele lui îi alunecară înspre ceafă; Emma îi simţea fiecare răsuflare. Trupul lui era lipit de al ei, iar sfârcurile ei se frecau de costumul pe care el îl purta. Senzaţia era copleşitoare.

Simţurile i se acutizară. Îl simţi jucându-se cu ea, simţi o dorinţă tot mai mare şi lacrimi în ochi aşteptându-l.

Bărbatul îşi strecură genunchiul între coapsele ei, ridicând-o, făcând-o să-l călărească.

Şocul o făcu să-şi arcuiască spatele, să tremure şi să-şi înfigă unghiile în umerii lui. Era indecent să-i permită unui bărbat, acestui bărbat, să-i cunoască trupul într-un fel atât de intim şi să-i exploateze dorinţa, dar în acelaşi

timp... Dumnezeule, mişcarea îi aţâţa toate simţurile, îi înteţea focul din sâni, din degete, din adâncul fiinţei. Ardea. Începu să gâfâie. Dorinţa şi ruşinea se contopiră. Era gata-gata să leşine. Era prea mult, prea mult.

Părea că aşteptase de atâta vreme acest moment, însă... nu se aşteptase să se piardă într-o astfel de mare de senzaţii.

El îi muşcă lobul urechii, încet... iar acea mică durere fu scânteia de care Emma avea nevoie ca să se dezlănţuie. Plăcerea o copleşi cu totul. Tremură, frecându-se de şoldurile lui, mai aproape de el ca niciodată, gemând de plăcere, prinsă în furtuna pasiunii, împlinită cum nu mai fusese niciodată, agăţându-se de el din toate puterile, mai aproape decât fusese vreodată de o altă fiinţă.

Plăcerea începu să pălească în sfârşit, şi Emma rămase moale în braţele lui.

Începu să respire încet, măsurat. Simţurile îi reveneau la normal. Îşi dădu seama că rafale de vânt şi de ploaie intrau prin fereastra deschisă, iar ea şi el erau singuri într-o cameră micuţă... Buzele lui nu-i mai mângâiau pielea. O ajută să se îndrepte şi să revină din nou cu picioarele pe pământ, dar Emma se agăţă de el. Nu voia să se termine, nu încă. Strânsoarea lui slăbi însă. Îi mângâie spatele, ţinând-o în braţe până îşi reveni – şi aşteptând să-şi revină şi el.

Emma privi spre pat.

Bărbatul clătină din cap, dar zâmbi uşor. Nu o refuzase din cruzime. Dimpotrivă, regreta deja că o făcuse.

— Vii şi mâine-seară? îl întrebă.

Oare mai avea vreun pic de mândrie? Delicateţe, oare? Sau decenţa îi arsese cu totul în focurile pasiunii?

Bărbatul ridică neajutorat din umeri.

— Ştiu. Ai alte lucruri de făcut. Trebuie să-i ajuţi şi pe alţii. Trebuie să faci dreptate. Eu mă voi întâlni cu prinţul Sandre mâine.

Moartea clătină din cap.

— N-am de ales. E vărul lui Lady Fanchere.

„Vrea să mă curteze, iar Lady de Guignard a spus că n-o să iasă nimic bun din asta.”

— Deci trebuie oricum să-l ascult. Dacă ne întâlnim, îţi pot spune ce am aflat. Un gând îngrozitor îi trecu dintr-odată prin gând şi se grăbi să adauge: Dar dacă e prea periculos, să nu vii. Pot să vorbesc cu domnul Lawrence.

Moartea încuviinţă.

Emma zâmbi, încercând să-i dea de înţeles că nu conta prea mult.

— În regulă. Te rog să ai grijă de tine.

Gestul lui însemna: *Şi tu.*

— Aşa voi face.

Moartea deschise uşa şi se strecură afară atât de încet că Emma nici măcar nu auzi clanţa.

O nouă rafală de vânt îi flutură poalele cămăşii de noapte în jurul gleznelor. Afară, în jurul hotelului, se dezlănţuise furtuna. Cerul era brăzdat de fulgere.

Emma îşi reveni din stupoare.

Ce făcuse?

Păcătuise. Se lăsase ademenită de pasiune. Se comportase scandalos şi, mai rău, îi plăcuse să facă asta.

În plus… voia să o facă din nou. Cu el. Cu bărbatul al cărui chip nu-l văzuse niciodată, a cărui voce nu o auzise niciodată, dar căruia îi admira curajul şi îi venera trupul.

Oare se va întoarce mâine-noapte?

Sau va muri în acea noapte?

Capitolul 20

Când Emma se trezi, soarele lumina afară şi cineva ciocănea cu putere în uşă. Se ridică, cu inima bătându-i

nebuneşte, îl omorâseră. Omorâseră Moartea.

— Emma? se auzi vocea lui Lady Fanchere de partea cealaltă a uşii. Te simţi bine? E foarte târziu. Ne aşteptam să te vedem mai devreme.

Lady Fanchere vorbea pe un ton firesc.

Emma privi în jur. Observă că soarele era sus pe cer şi îşi dădu seama că dormise prea mult şi că Lady Fanchere n-ar fi fost persoana ideală care să-i aducă veştile proaste. Deci n-avea de ce să intre în panică. Respiră adânc ca să se liniştească şi îşi drese glasul.

— Îmi pare rău, cred că… Dădu la o parte aşternuturile şi se ridică din pat. Milady, s-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Eu şi Aimée am venit să te ajutăm să te îmbraci.

Emma se holbă la uşă de parcă ar fi auzit o limbă pe care nu o înţelegea. Veniseră să o ajute să se îmbrace?

— Pot să mă îmbrac şi singură.

— Ţi-am adus câteva rochii.

Emma îşi îmbrăcă halatul. Ar fi trebuit să se culce mai devreme, dar îşi făcuse griji pentru Moarte şi fusese neliniştită pentru că… ei bine, neliniştită. Acum trăgea ponoasele.

— Ţi-am spus că o să i se pară ciudat, şopti Aimée.

— E doar obosită, spuse ferm Lady Fanchere. Va învăţa să aprecieze asta mai târziu, când se întâlneşte cu prinţul.

Emma privi prin cameră, căutând vreun indiciu că Moartea fusese acolo, apoi deschise larg uşa.

Cele două doamne se opriră din dispută şi zâmbiră larg.

— Intraţi, spuse Emma.

Lady Fanchere trecu pe lângă ea. Lady de Guignard ridică o valijoară.

— Am adus câteva lucruri din bagajele noastre, spuse

ea, apoi trecu şi ea pe lângă Emma.

Emma privi afară, cercetând holul. Era gol. Aşa că se trase înapoi în cameră şi închise uşa, apoi se rezemă de ea şi le cercetă pe cele două doamne.

Amândouă despachetau hainele aduse, întinzându-le pe pat şi pălăvrăgind între ele. Era limpede că le făcea plăcere să o îmbrace de parcă ar fi fost o păpuşă. Şi Emmei i-ar fi făcut plăcere, dacă n-ar fi ştiut că o fac pentru prinţul Sandre.

— Ce-aţi adus? întrebă ea.

— După ce te-am dus să ţi se ia măsurile ieri, spuse Lady Fanchere, am întrebat-o pe Madame Mercier dacă are vreo rochie care să ţi se potrivească şi care nu i-a venit bine unei alte cliente.

— Dar rochia pe care mi-a dat-o Lady de Guignard e mai mult decât suficientă!

Lady Fanchere se prefăcu că nu auzise.

— Nu avea nimic, dar a găsit asta în schimb! Ridică un sul de dantelă de pe pat. E un şal din dantelă belgiană cu căptuşeală din mătase indiană.

— E superb, dar nu se cade ca o servitoare să poarte aşa ceva, spuse Emma, la fel de fermă ca şi Lady Fanchere.

— Ai dreptate, desigur, capitulă doamna. Ai simţul decenţei, iar asta i-ar prinde bine lui Sandre.

Văzând că Emma se trage înapoi, Lady Fanchere adăugă:

— Desigur, numai tu poţi decide ce se întâmplă mai departe. Aşa că vom pune deoparte acest şal şi nu-l vom scoate decât diseară. Ţi-am găsit un guler şi nişte manşete. Îţi vor transforma rochia ştearsă pe care ai purtat-o zilele astea într-o ţinută superbă.

Emma se răsti, plină de indignare:

— Îmi place rochia şi apreciez că Lady de Guignard mi-a dat-o!

— Şi mie mi-a plăcut, Eleonore, spuse jignită Aimée.

— Doamnelor, ştim că orice femeie e criticată dacă poartă o rochie de mai multe ori. Trebuie să deghizăm acest fapt până când Madame Mercier poate să-i ofere Emmei o garderobă cum se cuvine.

Lady Fanchere părea atât de entuziasmată, că Emma şi Aimée schimbară o privire, apoi capitulară.

Când terminară, Emma era îmbrăcată în rochia pe care i-o oferise Lady de Guignard, cu manşete şi guler din dantelă albă, purtând şalul ei iubit, o bonetă nouă din catifea violetă, decorată cu flori albastre proaspăt culese, şi pantofi din piele neagră, moale. Când se privi în oglindă, se gândi că arăta ca o domnişoară din înalta societate în anul ei de debut, tânără şi inocentă.

Dar se simţea ca un miel dus la tăiere.

Îşi târî picioarele până jos, pe scări, apoi de-a lungul străzii şi până în sala de marmură. Oamenii se întorceau şi le salutau cu un semn din cap pe doamnele Fanchere şi de Guignard, dar când o vedeau pe Emma îmbrăcată atât de frumos începeau să bârfească în şoaptă. Emma ar fi vrut să intre în pământ de ruşine, în schimb, încercă să meargă cu un pas în spatele doamnelor, aşa cum făcea de obicei.

Dar Lady Fanchere nu o lăsă, o trase între ele şi fiecare o luă de câte un braţ.

— Ai dreptate, Emma, spuse ea. Cu obrajii tăi roşii şi ochii strălucitori, nu mai ai nevoie de nicio bijuterie.

Prinţul Sandre intră în sală, privi în jur şi, imediat ce le văzu, veni direct spre ele.

Da. Ca un miel la tăiere.

— Zâmbeşte-i lui Sandre, o sfătui Lady Fanchere.

Emma nu putea. Şi totuşi o făcu, fiindcă îi promisese Morţii că va spiona pentru el. Dar nu zâmbea; mai degrabă, îşi arăta colţii.

Prinţul Sandre nu observă. Poate că se obişnuise cu astfel de zâmbete. Poate că nu-şi dădea seama de diferenţă. Poate că nu-i păsa.

Se înclină şi zâmbi, suav şi sigur pe sine.

— Bună dimineaţa, Eleonore, domnişoară Chegwidden. O privi o clipă pe Lady de Guignard. Aimée.

Cele trei femei se opriră şi făcură reverenţe. Dar Emma o simţi pe Lady de Guignard lipindu-se de ea, de parcă simpla prezenţă a prinţului o înfricoşa, aşa că o strânse de braţ pe Aimée în semn de încurajare.

— Îmi permiteţi să vă însoţesc la plimbare? întrebă prinţul, deşi era doar o formalitate; porni alături de ele, lângă Lady Fanchere, Domnişoară Chegwidden, arăţi foarte bine astăzi, având în vedere că te-ai culcat aşa târziu.

— Poftim? spuse Emma.

— Lumânarea din camera dumitale a fost aprinsă până târziu azi-noapte.

Prinţul o urmărea cu ochii pe jumătate închişi. Emma îşi strânse buzele şi privi în altă parte. Nu avea de gând să-i dea vreo explicaţie, chiar dacă era o minciună.

— Ai dormit până târziu azi-dimineaţă, spuse Lady Fanchere.

Ce făceai trează atât de târziu?

Emma nu mai avea de ales acum.

— Citeam, milady.

— La fel ca noaptea trecută, îi reaminti intenţionat Sandre. Sper că nu te crezi o femeie savantă. Nu-mi plac domnişoarele prea inteligente.

De parcă ştia că Emma ardea de nerăbdare să-l plesnească, Aimée îi prinse strâns braţul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sandre, vorbeşti ca un barbar! râse Lady Fanchere. Doar nu citeşte literatură de scandal. Jane Austen e foarte respectabilă, deşi e femeie.

— E adevărat. Atâta timp cât o doamnă nu-şi încarcă mintea cu literatură serioasă, nu mă deranjează, încuviinţă Sandre. Apoi oftă şi spuse, coborându-şi vocea: Doamnelor, vă rog să nu vă supăraţi. Domnul Gillespie Cogsair şi

contesa Martin vor veni să ne salute. El e irlandez, bogat, sălbatic şi nonşalant. Mă tem că aţi putea auzi nişte cuvinte care nu se cuvin să fie rostite în prezenţa unor doamne. Iar contesa Martin este şi ea o femeie dificilă.

— Toată lumea ştie de aventurile contesei Martin, murmură Aimée în urechea Emmei. Şi de ce n-ar face-o? Soţul ei se comportă ca un maniac de fiecare dată.

Domnul Cogsair avea pielea albă şi părul închis la culoare, ochi verzi ca iarba de primăvară şi trupul unui zeu grecesc într-un costum modern. Emma nu-şi putea lua ochii de la cizmele lui negre şi lucioase, înalte până la genunchi, şi de la jacheta care i se potrivea ca turnată pe umerii laţi şi talia subţire.

Contesa Martin era la fel de frumoasă şi de modernă, dar culorile ei erau exact invers: avea pielea închisă la culoare, ochi negri şi păr blond. Se vedea limpede că se foloseşte de sexualitatea ei ca de o armă. Şoldurile ei se clătinau ademenitor cu fiecare pas, sânii stăteau să-i iasă din decolteu şi buzele erau date cu roşu. Îl privea fix pe prinţul Sandre, cu bărbia ridicată provocator.

— Se spune despre ea că e un oracol, murmură iarăşi Aimée la urechea Emmei.

Emma o privi pe Aimée, atât de surprinsă că îşi uită bunele maniere.

— Un oracol? Vreţi să spuneţi că face profeţii?

— Nu ca ghicitoarele în palmă care îţi spun că vei pleca într-o lungă călătorie şi îţi vei întâlni iubirea vieţii. Are semne în palme care arată ca nişte… ca nişte ochi, şi are obiceiul să rămână pierdută în transă, apoi să te ia de braţ şi să-ţi spună să nu te urci pe stânci. Aimée tremură, dar apoi turui în continuare de parcă nu se întâmplase nimic. I-a fost amantă lui Sandre şi nu l-a iertat niciodată pentru că a părăsit-o. Şi are obiceiul să spună limpede ce gândeşte.

— Ah, făcu Emma, fiindcă acum înţelegea de ce prinţul Sandre era atât de scorţos.

Lady Fanchere le îmboldi pe amândouă şi le aruncă o privire severă.

— Fiţi cuminţi!

Domnul Cogsair se înclină către prinţ.

Contesa Martin nu făcu asta. Îi mângâie obrazul prinţului Sandre cu degetele ei înmănuşate în negru, îl sărută pe buze şi spuse, cu o voce superbă de *contralto:*

— Bună, dragul meu. Ai auzit? Oamenii tăi au încercat să prindă Moartea în capcană noaptea trecută.

Emma îngheţă. Îşi simţea încordaţi toţi muşchii. Aştepta… aştepta…

— Eu le-am spus să facă asta, răspunse plat prinţul Sandre.

— Ce tragedie, râse încet contesa Martin. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Eu am auzit! interveni domnul Cogsair, fluturând o mână. Oamenii dumitale au întins o frânghie de-a latul drumului, o frânghie care nu se vedea în întuneric. Moartea a venit pe cal, arătând ca un cadavru, sau cel puţin aşa mi s-a spus, iar soldaţii dumitale au tras funia în sus. Iar Moartea a sărit peste ea de parcă ar fi ştiut de la început că e acolo.

— A scăpat? întrebă încordat prinţul Sandre.

— Ah, da, Alteţă. Contesa Martin aproape torcea de plăcere. Când a sărit peste funie a fluturat din mână şi funia s-a rupt în două. O privi pe Emma, iar Emma avu impresia că i se vorbeşte direct. Se pare că Moartea are într-adevăr puteri magice, aşa cum se zvoneşte. Se întoarse din nou spre prinţul Sandre, care era furios. Dragul meu, ai dat greş din nou.

*

Prinţul Sandre călărea pe drumul abrupt care ducea spre palat, lovindu-şi calul până la sânge. Auzi santinelele

strigând de sus:

— Deschideţi poarta pentru prinţ. Deschideţi poarta acum!

Da, îşi dădeau şi ei seama că era furios şi niciunul dintre ei nu voia să fie cel care avea să sufere consecinţele. Când se apropie de poartă, poarta se deschise. Prinţul trase de frâie şi sări din şa chiar înainte ca armăsarul să se oprească.

Se împiedică aterizând, şi îşi imagină că cei care îl priveau chicotesc văzându-l. Asta îl făcu să se înfurie şi mai mult. Uşile palatului se deschiseră înainte să ajungă la ele, iar Sandre dădu buzna înăuntru.

— Unde e? ţipă el către servitorii care îi făceau temenele. Unde e Jean-Pierre?

Valetul spuse, cu vocea tremurând:

— E în camera gărzilor, Alteţă.

Sandre se răsuci şi porni spre partea veche a palatului, unde decorul era neschimbat de sute de ani. Acolo dormeau servitorii, iar gărzile personale ale prinţului mâncau şi beau atunci când nu erau la datorie. Cizmele lui rigide răsunau puternic pe podeaua pietruită, iar pintenii îi zornăiau. Cu fiecare pas se simţea şi mai furios.

Nimeni nu aştepta la intrarea în camera gărzilor. Prinţul ezită o clipă, apoi împinse uşa destul cât să o crape şi să vadă ce se întâmpla înăuntru.

Gărzile lui loiale stăteau pe bănci, se rezemau de mese, beau vin şi râdeau. *Râdeau!*

Cu un gest impunător, Sandre trânti uşa de perete.

Toţi soldaţii îngheţară, se întoarseră. Şi se făcură mici.

Dar Jean-Pierre, trădătorul care ar fi trebuit să fugă, să se ascundă, rămase în faţa căminului de parcă nu înţelegea ce soartă îl aşteaptă. Poate chiar nu ştia. Poate că era aşa de netot că într-adevăr nu-şi dădea seama.

Sandre porni spre el, cu paşi măsuraţi, folosindu-şi simţul înnăscut al dramei.

— Tu. Îndrăzneşti să mă priveşti în ochi?

Brusc, îşi ridică braţul şi îl biciui pe Jean-Pierre.

Lovitura lui îl luă pe vărul său prin surprindere. Pielea de pe nasul, obrazul şi falca lui Jean-Pierre se despică într-o tăietură însângerată. O clipă, Jean-Pierre păru gata-gata să-l ucidă.

Sandre îşi ridică biciul din nou, iar expresia lui Jean-Pierre se schimbă. Făcu ce ar fi trebuit să facă de la început: ridică o mână ca să-i apere faţa.

— Alteţă! Opreşte-te!

— Să mă opresc? Îndrăzneşti să-mi spui ce să fac? După ce m-ai umilit în faţa unei ţări întregi? În faţa unei *lumi întregi?*

Jean-Pierre se trase înapoi.

Soldaţii se împrăştiară ca un cuib de gândaci.

— Ţi-am oferit un plan ca să mă scapi de Moarte. Iar tu ce-ai făcut cu planul meu? L-ai irosit, iar reputaţia blestematului a crescut şi mai mult.

Sandre lovea în continuare cu biciul. Jean-Pierre se ferea.

— Bârfeşte. Toată lumea bârfeşte.

— Cine?

— Toată ţara. Spun că Moartea cea puternică, Moartea cea invincibilă a sărit peste frânghie pe întuneric şi a tăiat-o dintr-o singură mişcare. *Prostule!* Ai verificat frânghia înainte să o întinzi? Ai fost atent să vezi care dintre *soldaţii mei* a sabotat-o ca să ajute Moartea să scape?

Sandre se opri, respirând greu, şi lăsă braţul să-i atârne.

Unul dintre soldaţi îndrăzni să vorbească:

— Nu, Alteţă, nu v-am fi trădat niciodată.

— Crezi că Moartea e fantoma regelui Reynaldo, care a venit să se răzbune pe familia de Guignard. Vreţi ca poporul meu să creadă că Moartea prevesteşte întoarcerea regelui. Şi vreţi să vă creadă şi prostimea.

— Voi afla cine a făcut-o, spuse Jean-Pierre.

— Nu te obosi. Sandre continuă apoi, pe un ton clar şi rece: O duzină de biciuri pentru fiecare. Se întoarse spre Jean-Pierre. Tu îi vei pedepsi. Fă-o acum. Fă-o înainte să-ţi oblojeşti faţa. Poate aşa o să-ţi aminteşti cât te costă să dai greş în faţa mea de fiecare dată când te uiţi în oglindă.

Sandre începu să se îndepărteze, lăsându-şi soldaţii şocaţi şi fără glas în urma lui. Când ajunse la uşă se întoarse din nou.

— Prinde-mi Moartea, Jean-Pierre. Prinde-l cât de curând şi nu da greş a doua oară. Spânzurătoarea e mereu înfometată şi îmi place să văd un spânzurat dansând.

Capitolul 21

Pentru Emma, săptămâna care urmă fu ciudat de plăcută, şi nu se mai gândi la nimic.

Prinţul Sandre le părăsise în acea dimineaţă şi nu se mai întorsese. Contesa Martin le spusese că prinţul se dusese direct la palat pentru a-i conduce pe Jean-Pierre şi soldaţii săi ca să prindă Moartea.

În fiecare zi, Madame Mercier îi trimitea Emmei o nouă rochie pe care să o poartă. Deşi Emma se simţea pe undeva îngrozită la gândul că îi datora atât de mult lui Lady Fanchere, în acelaşi timp o parte, o părticică din sufletul ei de fată care nu mai fusese răsfăţată niciodată se bucura de fiecare dată când purta o nouă rochie de catifea verde sau mătase maronie ca ciocolata.

Lady Fanchere mânca, se odihnea şi se culca devreme, iar Emma credea cu tot mai multă tărie că stăpâna ei va putea să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. După şase luni, Lady Fanchere îi va oferi soţului ei un copil sănătos; Emma era sigură de asta.

Lady Fanchere şi Lady de Guignard nu-i permiseră Emmei să revină la îndatoririle ei de însoţitoare plătită. O tratau ca pe o tânără rudă care se pregătea pentru primul ei sezon şi o prezentau aristocraţilor străini care veneau la Aguas de Dioses. Reuşiseră aşa de bine că Emma era tratată cu politeţe de aproape toată lumea – în afară de bătrâna domnişoară Mortensen, care o invită să-i fie însoţitoare şi pufni nepoliticoasă când Lady Fanchere îi spuse că Emma nu mai lucra ca o femeie de rând.

— Dacă te naşti femeie de rând, aşa o să rămâi, asta spun eu, zisese domnişoara Mortensen. Sângele apă nu se face.

Contesa Martin, care trecea pe lângă ele chiar atunci, spusese:

— Domnişoara Chegwidden e o urmaşă directă a lui William Cuceritorul. Sângele ei este mai pur decât al dumitale, domnişoară Mortensen, cu o mare influenţă daneză.

Apoi trecuse mai departe.

— Hm!

Dar domnişoara Mortensen nu mai spusese nimic altceva.

Contesa Martin repetase o poveste care era foarte preţuită în familia Chegwidden. Emma nu o întrebase de unde o ştie. Nu întrebase fiindcă nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla ziua. Nu contau decât nopţile, când Moartea o vizita în cameră. Nu venea pentru informaţii; acum că prinţul plecase, Emma nu avea ce să-i spună. Venea pentru ea.

Apărea în tăcere, într-o adiere de vânt, iar într-o noapte veni odată cu tunetul care se auzea în depărtare. Emma alerga spre el, i se arunca în braţe şi îl săruta pasional, tânjind după atingerea lui, mângâindu-l cu tot mai mult curaj. El îi dezmierda urechile, umerii, şoldurile şi sfârcurile. O lipea de perete, o pironea acolo cu trupul lui şi

o dorea şi el la fel de mult.

Dar în fiecare seară, în ciuda invitaţiilor ei, Moartea o lăsa singură să viseze la ei doi şi cu pasiunea arzătoare care îi transformase viaţa atât de mult.

Îşi făcea griji pentru el, desigur, dar începuse să-l creadă cu adevărat o fantomă, în stare să se strecoare pe lângă santinele până în braţele ei.

Aşa că atunci când Lady Fanchere şi Aimée îi bătură la uşă în dimineaţa celei de-a opta zile, Emma o deschise nerăbdătoare.

Servitoarea care avea grijă de Emma venise şi ea şi aşteptata spatele celor două doamne.

Lady Fanchere zâmbea. Aimée, nu.

Lady Fanchere îi spuse servitoarei:

— Fă-i bagajele domnişoarei Chegwidden. Grăbeşte-te! Plecăm astăzi!

Buna dispoziţie a Emmei dispăru imediat.

— Poftim? Plecăm de aici? Acum? De ce? Unde mergem?

— Mergem acasă. Ca să ne pregătim.

— Pentru ce, milady?

Lady Fanchere îi înmână o bucată groasă de hârtie, îndoită şi pecetluită cu ceară violet.

Emma rupse pecetea, despături hârtia şi citi: *Domnişoarei Emma Chegwidden: Prinţul Sandre al Moricadiei vă invită la un bal la palatul regal...* îşi ridică privirea.

— Dar asta e mâine-seară!

— Da, nu-i aşa că-i minunat? Credeam că Sandre s-a întors doar ca să prindă Moartea – şi sunt sigură că asta a fost principala lui preocupare; e foarte îngrijorat pentru noi. Dar a aranjat şi un eveniment la care să te cunoască toată Moricadia!

Emma le privi pe cele două doamne, căutând un semn de încurajare şi ştiind prea bine că nu va găsi aşa

ceva. Ar fi trebuit să se bucure că va fi din nou aproape de prinţul Sandre, ca să spioneze pentru Moarte.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse încrezătoare Lady Fanchere.

— Mă îndoiesc, răspunse Emma.

— Dar am vorbit deja cu Madame Mercier, care ţi-a pregătit deja toată garderoba în afară de rochia pe care o vei purta la bal. Se foloseşte de toate resursele ei ca să o termine la timp. O va aduce ea însăşi mâine. Lady Fanchere se întoarse spre Aimée. Te-ai hotărât? Te întorci cu noi?

— Nu vine la bal? întrebă speriată Emma.

Aimée zâmbi crispat:

— Eu n-am primit nicio invitaţie.

— E văduvă de prea puţin timp, nu s-ar cuveni să fie văzută la un eveniment atât de frivol. Lady Fanchere o luă de după umeri pe Aimée, care nu dădea niciun semn că ar fi în doliu. Dar Fanchere va plăti bucuros pentru ea dacă vrea să rămână aici, printre frumuseţile din Aguas de Dioses.

— Cred că aş fi mai în siguranţă dacă aş veni cu voi, spuse Aimée.

— Aimée! rosti plină de reproş Lady Fanchere. Doar nu-ţi mai închipui că Sandre…

— Ba da. Aşa că mă voi întoarce cu tine şi o voi ajuta pe Emma să se pregătească pentru debutul ei în înalta societate din Moricadia.

Aimée avea o voce obosită, ştearsă, în care nu mai era nici urmă din veselia ei obişnuită.

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumitale, Lady de Guignard. Aş aprecia mult asta, răspunse sincer Emma, dorindu-şi să o aibă pe Aimée lângă ea.

Dar Emma nu se gândea la bal sau la speranţele lui Lady Fanchere că Sandre o va curta. Nu se gândea decât la un singur lucru: după ce avea să dispară din Aguas de Dioses, va mai putea Moartea să o regăsească?

Capitolul 22

— V-aţi întors, spuse lordul Fanchere, ajutându-le pe doamne să coboare din trăsură. Pari să înfloreşti, adăugă, sărutându-şi soţia.

Lady Fanchere râse şi îl sărută şi ea.

— A fost o escapadă minunată, spuse ea. Aimée nu se mai simte atât de tristă.

Lordul Fanchere o sărută pe Aimée pe frunte şi încuviinţă, de parcă nu crezuse nicio clipă că asta va fi o problemă.

— Aproape m-am bucurat când am auzit că prinţul a ordonat organizarea unui bal. Ştiam că asta te va aduce înapoi la mine. O privi pe Emma şi încuviinţă brusc. Şi ai un nou proiect.

Lady Fanchere îl luă de braţ.

— Abia aştept să-ţi povestesc ce am de gând, spuse ea.

— Am auzit zvonuri, răspunse lordul, iar apoi o conduse în casă şi în sus pe scări.

Brimley îndruma servitorii care descărcau cuferele.

Emma îi făcu o reverenţă.

Valetul nu păru să observe.

Aimée şi Emma intrară în holul mare. Servitorii se agitau pe lângă ele, ducând valize cu haine şi cutii cu pălării şi toate lucrurile noi pe care Madame Mercier le făcuse pentru Emma.

După ce îşi scoaseră pălăriile şi i le dădură unei servitoare, Aimée se arătă dezamăgită.

— Acum trebuie să mă hotărăsc ce vreau să fac, spuse ea. Contesa Martin mi-a vorbit din nou şi m-a avertizat să nu mă apropii de stânci şi de locuri înalte. Uită-

te în jur! Arătă spre fereastră. Toată ţara asta e o stâncă! Nu sunt în siguranţă nicăieri. Doar aici. Nu vreau să mai plec niciodată. Atâta timp cât Eleonore este cu mine, el nu va îndrăzni să-mi facă rău. Dar nu pot rămâne aici la nesfârşit!

— Vorbiţi de prinţul Sandre?

— Da. Atâta vreme cât rămân în Moricadia, viaţa mea este în pericol. Ştiu că Eleonore nu mă crede, dar e adevărat. Sandre mă va ucide.

Aimée devenise din ce în ce mai posomorâtă pe drumul de întoarcere, iar Emma se gândise cum să o ajute.

— *Eu* vă cred, spuse ea acum. Dacă am înţeles bine, când v-aţi măritat cu Rickie de Guignard aveaţi o avere.

— Pe care o moştenisem.

— A mai rămas ceva din ea?

— Nu mai ştiu. Rickie nu mi-a dat voie să mă interesez de banii mei.

— Poate aţi putea să-l rugaţi pe lordul Fanchere să afle. Şi dacă într-adevăr aveţi o avere, atunci aţi putea să-l rugaţi să vă ajute să trimiteţi bani în străinătate. Aţi putea fugi în Grecia, sau în Anglia, sau oriunde prinţul Sandre nu va mai putea să vă ajungă.

Aimée o privi uluită. Încet, ochii începură să i se lumineze.

— Aş putea să fac asta, nu-i aşa? Dintotdeauna mi-am dorit să merg în Italia.

— Nu aveţi copii care să vă ţină aici. Ce ziceţi, plecaţi să vă petreceţi iarna pe un ţărm însorit?

— Lordul m-ar ajuta, ştiu că m-ar ajuta, şi e soluţia perfectă! exclamă Aimée, îmbrăţişând-o pe Emma. Eşti cea mai deşteaptă şi mai generoasă fată din lumea întreagă! Nici nu-mi mai desfac bagajele. După ce Fanchere va termina să-şi salute soţia… (clipi semnificativ spre Emma)… merg să stau de vorbă cu el!

Emma o privi urcând scările în fugă şi scoase un oftat

de uşurare. Cel puţin făcuse un lucru bun. Aimée avea să ducă o viaţă lungă şi fericită, departe de influenţa prinţului Sandre.

— Domnişoară Chegwidden?

O fată de vreo opt sau nouă ani făcu o mică reverenţă în faţa ei. Era drăguţă, într-un costum de menajeră în miniatură, cu o bonetă albă mult prea mare pentru căpşorul ei mic şi un şorţ mare şi alb, legat de două ori în talie.

Emma nu o recunoscu până nu văzu eşarfa care îi susţinea un braţ.

— Elixabete! Arăţi atât de bine. Şi eşti aşa de curată!

Poate că nu era cel mai inspirat lucru pe care l-ar fi putut spune, dar Elixabete era un copil drăguţ, acum că nu mai era acoperită de murdărie, deşi era încă mult prea slabă.

Elixabete nu se arătă jignită. Zâmbi, dând la iveală două şiruri de dinţi albi şi puternici.

— Deci Lady Fanchere te-a luat în slujbă?

— Da, doamnă, şi domnul Brimley a avut mare grijă cu braţul meu rupt.

Emma îşi aminti de spionul care îi raportase vizita în vechiul oraş şi întrebă:

— Mama ta e bine?

— E foarte bine, mulţumesc, şi mi-a spus să vă spun ceva. Elixabete privi în jur şi îşi coborî vocea. Dacă aveţi nevoie de ajutor vreodată, chemaţi-mă. Voi face orice pentru dumneta. Ne-aţi salvat pe mine, pe mama mea şi pe sora mea, şi nu vom rămâne datoare.

Emma făcu ochi mari. Fetiţa din faţa ei era atât de mică, dar înţelegea de ce era nevoie de subterfugii şi de secrete şi, mai presus de orice, ştia ce înseamnă loialitatea. Emma voia să o asigure că nu va mai avea nevoie de nimic, niciodată, dar totuşi… se implicase până peste cap în problemele acestei ţări. Poate că într-o bună zi va fi nevoie să trimită un mesaj sau să ceară ajutor, şi o va face chiar

dacă va avea mustrări de conştiinţă... ca să salveze Moartea.

— Mulţumesc, Elixabete. Voi ţine minte asta.

— Te-ai întors! spuse Michael Durant din uşa bibliotecii, cu o voce joasă şi răguşită, dar care se auzi în tot holul.

— Milord, cât mă bucur să te văd, spuse Emma, împreunându-şi mâinile în poală ca o domnişoară modestă.

Michael o studie din cap până în picioare. Îi observase noile haine.

— Arăţi bine. Arăţi foarte bine, chiar. Ţi-a priit vizita la Aguas de Dioses.

— Da, mulţumesc.

— Fugi, Elixabete, spuse Durant, arătând spre camerele servitorilor. Înainte să te vadă cineva vorbind cu domnişoara Chegwidden. Ştii că cel mai bine e să nu se ştie că vă cunoaşteţi.

Michael spusese un lucru atât de straniu. Sau poate că nu era chiar straniu; Durant părea să înţeleagă situaţia lui Elixabete mai bine decât oricine altcineva.

— Da, milord.

Elixabete făcu o reverenţă şi dispăru în fugă, ca un spiriduş într-o rochie mare şi maronie.

Michael se apropie de Emma, cercetând-o cu o privire curioasă.

— De ce te-ai întors?

— Lady Fanchere a fost invitată la balul prinţului de mâine-seară, aşa că ne-am întors ca să ne pregătim. Emma ezită; nu voia să-i spună chiar totul, dar ce rost avea să-i ascundă adevărul? Ar fi aflat şi el oricum. De fapt, am primit şi eu o invitaţie.

— Da?

Michael gesticulă scurt spre uşa bibliotecii, iar Emma se trezi că îl urmează din instinct. Michael avea o atitudine imperativă, care îi aminti Emmei că avea de-a face cu fiul

unui duce şi un membru privilegiat al societăţii engleze. Îi făcu semn spre un divan lângă fereastră.

Emma se aşeză la un capăt. Michael se aşeză la celălalt, la niciun metru de ea, şi întrebă pe un ton sever:

— De când invită prinţul Sandre însoţitoarele plătite la balurile lui?

Emma se simţea de parcă avea de-a face cu un frate mai mare şi mai strict.

— Vrea să mă curteze, spuse ea.

— Ai înnebunit? întrebă deznădăjduit Michael.

Emma se aştepta să-l audă spunându-i că e o mare diferenţă între un prinţ şi o servitoare, dar Michael spuse în schimb:

— N-ai auzit cât de crud e? Cât de multe îşi permite? Nu te poţi mărita cu un astfel de bărbat. Ţi-ar face viaţa mizerabilă şi ai muri cu zile sub călcâiul lui. Crede-mă. Mulţi oameni au murit aşa.

Emma îl privi, întrebându-se de ce se apleca spre ea, de ce ochii lui se întunecaseră şi de ce îi vorbea atât de pasional. Voia să-l asigure că ştie deja toate aceste lucruri şi că avea cu totul alte motive.

Dar cum ar fi îmbunătăţit asta relaţia lor? Michael o avertizase să nu se implice în intrigile din Moricadia. N-ar fi înţeles niciodată de ce Emma îl ajuta pe cel mai căutat criminal din ţară. Şi, mai presus de orice, Emma nu îndrăznea să-i dea de înţeles că se întâlnise cu Moartea.

— Lady Fanchere ţine mult la prinţul Sandre, spuse Emma pe un ton neutru pe care îl perfecţionase în serviciul lui Lady Lettice.

— Lady Fanchere e genul de persoană care vede latura bună a fiecăruia, plus că e rudă cu iubitul tău prinţ.

— Ştiu, spuse Emma, privind afară, pe fereastră.

Soarele începuse să coboare dincolo de linia orizontului. Avea nevoie de puţină intimitate, de timp în care să se pregătească în cazul în care Moartea reuşea

cumva, miraculos, să o găsească aici.

— Mă linişteşte gândul că prinţul poate să mă curteze cât pofteşte, dar nu sunt obligată să accept.

— După ce prinţul Sandre îşi va declara intenţiile în faţa unei ţări întregi, chiar crezi că vei putea scăpa de el?

— Până voi fi şi eu de acord…

Durant pufni.

— Draga mea, nici chiar tu nu poţi fi atât de naivă. Dacă îndrăzneşti să îl refuzi, Sandre te va vâna şi te va aduce înapoi, iar apoi vei plăti scump pentru că l-ai umilit.

Reproşul lui era atât de pasional că Emma ezită. Dar îşi aminti din nou: Moartea. Făcea asta ca să ajute Moartea.

— Nu e o situaţie aşa de disperată cum crezi, spuse ea, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec. Vreau să mă culc.

Durant o privi uimit.

— Dar e încă lumină afară!

— Sunt obosită. După drum.

Durant nu zâmbea.

— Presupun că vrei să te odihneşti ca să fii proaspătă la bal, mâine-seară.

— Desigur. Era o scuză bună. Da!

— Ştii, la un moment dat mă gândeam să te curtez eu însumi.

— Nu fi prostuţ, râse Emma.

Michael nu râse.

— Dar un bărbat care va moşteni un ducat într-o zi nu se compară cu prinţul unei ţărişoare, nu-i aşa?

— Nu te cred, spuse Emma, simţind cum buna dispoziţie i se risipeşte. Dar chiar dacă te-aş crede – de ce-ai sugera ceva atât de crud?

— Crud? Ce alt motiv ar avea o femeie ca tine, în afară de avere şi de siguranţă, să se mărite cu un om ca Sandre de Guignard?

Emma era surprinsă de vehemenţa reproşurilor lui,

dar şi de furia care o cuprinse ca un val uriaş pe o mare furtunoasă. Se întinse spre Durant şi spuse:

— Nu ştii ce vrea o femeie *ca mine.* N-ai fost niciodată aşa de sărac încât să rişti să ajungi în stradă şi să te prostituezi dacă nu obţineai o slujbă undeva. Nu i-ai făcut niciodată masaj la picioare unei femei care se credea aristocrată, ştiind prea bine că după ce îţi făceai treaba vei fi dat la o parte. Nu te-ai rătăcit niciodată prin pădure, prin frig şi pustiu, şi n-ai vrut niciodată să te arunci în ghearele morţii. Făcu un gest larg. Da, ai fost doi ani în temniţă, dar e vina ta că ai ajuns acolo. Femeile *ca mine* ajung în temniţa sărăciei şi a disperării, şi nu e vina noastră. Trăim şi murim aşa, fără nicio speranţă de a scăpa vreodată. Aşa că nu mă judeca, milord, pentru că nu ştii ce vreau.

— Emma… începu Michael, ridicând o mână ca şi când ar fi vrut să-i mângâie obrazul şi privind-o în ochii ei furioşi.

O clipă, Emma avu o senzaţie stranie, de parcă îl recunoştea de undeva… şi se temu. De ce o supărase atât de tare dispreţul lui?

Valul furiei se sparse, dar nu-i păsa. Se întoarse şi ieşi în din bibliotecă.

Capitolul 23

Emma fugi în camera ei, ştergându-şi lacrimile de furie de pe obrajii înfierbântaţi.

Cum îndrăznea Durant să o critice în asemenea hal? Ce ştia el despre femeile „ca ea”? Fusese privilegiat toată viaţa. Sau cel puţin până în urmă cu doi ani. Era o prostie să-i pese ce credea Durant, care lenevea în Moricadia şi nu binevoia să-şi anunţe familia că era în viaţă; nu avea nici onoare, nici loialitate.

Dar Emma nu putea uita că Michael fusese generos cu

Damacia şi cu Elixabete şi ştia că într-un alt timp şi alt loc ar fi fost încântată de atenţiile lui.

Ah! Nu-l înţelegea pe acel bărbat. Mai întâi era indolent. Apoi era generos. Apoi o implora să stea departe de prinţul Sandre de dragul ei. Apoi o acuza că se prostituează pentru averea regală.

Porni să urce al doilea şir de trepte spre camera ei din aripa servitorilor, dar se întâlni cu Tia.

— Domnişoară Chegwidden, mă mai ţii minte? Eu sunt camerista care te-a ajutat în prima zi după ce ai venit la noi.

— Eşti Tia.

Camerista se comporta ciudat, nu o privea pe Emma, se prefăcea servilă peste măsură.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi mulţumesc pentru generozitatea dumitale, spuse Tia, făcând o reverenţă. Camera dumitale a fost mutată.

— Mutată? întrebă Emma, frecându-se la ochi cu batista. De ce?

— Aşa mi s-a spus, Madame. Urmează-mă…

Emma privi în sus, apoi se grăbi să o ajungă pe Tia.

— În regulă, spuse ea, dar trebuie să-mi iau lucrurile…

— Ţi-am dus totul în noua dumitale cameră. Au fost aşa de puţine lucruri că n-am avut nevoie de ajutor.

Tia vorbea pe un ton aşa de plat că Emma se strâmbă. Era o critică evidentă.

— Nu, probabil că nu, spuse ea.

Servitoarea o conduse de-a lungul unui coridor larg, cu tablouri în ulei şi oglinzi în rame aurite de o parte şi de alta. Se opriră în faţa unei uşi largi. Tia o deschise şi aşteptă ca Emma să intre.

Emma suspină văzând camera mare, somptuoasă. Podeaua de lemn era acoperită aproape cu totul de un covor mare, oriental, în nuanţe de roşu, maro şi crem. Deasupra măsuţei de toaletă încărcate cu creme şi

parfumuri atârna o oglindă. Un fotoliu roşu, tapisat cu catifea, stătea lângă şemineu.

Tia îngenunche şi aprinse focul sub privirile Emmei.

— E cald afară, nu e nevoie să faci focul, îndrăzni ea.

— Seara se face răcoare, spuse Tia. Vei tânji după căldură după ce-ţi faci baie.

„După ce-mi fac baie?”

Tia trase draperiile din catifea de culoarea chihlimbarului de la ferestre şi desfăcu baldachinul, dând la iveală un pat masiv. Merse la dulapul înalt, îl deschise şi spuse:

— Ţi-am atârnat rochiile aici, iar lenjeria şi hainele de noapte sunt aici. Îi arătă Emmei sertarele. Mi-am permis să-ţi pregătesc o cămaşă de noapte şi un halat, mai spuse ea, arătând spre pat.

Emma rămase cu gura căscată văzând veşmintele tivite cu dantelă.

Cineva bătu încet la uşă.

— Au venit să-ţi aducă apa.

Tia conduse în cameră o procesiune de servitoare care duceau găleţi aburinde. Două femei masive veneau în urmă, ducând o vană imensă.

Brimley stătea la intrare, având în mâini o tavă cu o cină rece. I-o înmână Tiei, care o lăsă pe măsuţa de lângă pat. Apoi, cât timp Tia le instrui pe celelalte unde să pună şi cum să umple cada, Brimley întrebă:

— Domnişoara Chegwidden e mulţumită?

Emma se holbă la el, îngrozită.

Valetul îşi folosise cel mai cuviincios ton de care era în stare şi refuza să o privească.

De aceea nu vorbise cu ea nici când intrase în castel. Îi dădea de înţeles cât se poate de limpede că îşi pierduse orice respect pentru ea. Urcase în camera ei doar ca să-i arate asta.

Dar Emma nu voia aşa ceva. Îi plăcea de Brimley. *Ea* îi

respecta *pe el.* Dar la fel ca Durant, şi Brimley o avertizase să nu se amestece în intrigile din Moricadia Cum ar fi putut să-şi justifice acţiunile astfel încât Brimley să-i înţeleagă isteţimea? Ce făcea ea acum era exact *opusul* isteţimii, după părerea lui.

— Da, mulţumesc, răspunse deci pe un ton slab. Totul este în regulă.

— Eşti mulţumită şi o ai pe Tia ca servitoare?

Emma privi o clipă spre Tia, care stătea cu mâinile împreunate în poală, ca o servitoare docilă – aşa cum făcuse şi Emma de multe ori – şi îşi ţinea privirea în pământ.

— Sunt mulţumită de Tia, da.

— Foarte bine. Madame.

Brimley se înclină, cu capul întors într-o parte, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă

Celelalte servitoare îl urmară. Niciuna dintre ele nu o privi. Emma se simţea respinsă de cei ca ea. Oare era din cauză că o credeau cu nasul pe sus? Sau fiindcă prinţul Sandre cel urât de toţi îi făcea curte?

Tia rămase în urmă şi o ajută pe Emma să se dezbrace şi să intre în vană. Servitoarea îşi făcu de lucru cât timp Emma se îmbăie, înteţind focul din şemineu, încălzind prosoapele şi aşternuturile, turnând vin roşu într-un pahar de cristal. O ajută pe Emma să-şi spele părul şi, după ce termină, o ajută să iasă din vană şi să se şteargă. Apoi ţinu cămaşa de noapte pentru ca Emma să şi-o tragă peste cap şi halatul pentru ca Emma să-şi strecoare braţele în mâneci.

Nu vorbi deloc. Şi nu îşi privi noua stăpână.

Emma fu cea rare rupse tăcerea care devenise de nesuportat.

— Poţi să le chemi să ia vana; apoi lasă-mă să mă bucur de singurătate până dimineaţă.

Tia păru surprinsă, de parcă se aşteptase ca Emma şi

fie zdrobită de criticile ei nerostite. Dar făcu aşa cum i se spusese, lăsă vinul şi tava cu mâncare pe masa din faţa şemineului, şi câteva minute mai târziu Emma era singură.

În depărtare auzi un tunet, care i se păru o nouă critică pentru tot ce gândea şi tot ce avea de gând să facă. Se simţea mică, murdară şi ieftină într-o cameră aşa de mare. Îşi cumpărase acest lux minţind pe toată lumea şi, deşi ştia că face un lucru bun, ştia de asemenea că ceilalţi, în afară de Lady Fanchere cea optimistă, o vedeau altfel acum că acceptase ca prinţul Sandre să o curteze. Într-adevăr, arăta ca o prostituată disperată şi scape dintr-o existenţi fără speranţă. Femeile făceau asta de când lumea, dar prea puţine avuseseră de-a face cu un posibil mire atât de crud şi de degenerat ca prinţul Sandre.

Emma se aşeză pe fotoliul de catifea, îşi puse şalul vechi şi comod pe umeri, luă un pieptene şi începu să-şi descâlcească părul.

*

Jean-Pierre stătea pe calul lui care moţăia, la fel ca în multe alte nopţi, tăcut, nemişcat, ascuns în tufişurile de pe marginea drumului. Era singur; Moartea îi scăpase mult prea multă vreme. Iar prinţul nu avea de gând să aştepte la infinit.

Pentru a câta oară, Jean-Pierre îşi atinse faţa, acolo unde biciul lui Sandre îi despicase pielea până la os. Rana era roşie, infectată şi îi amintea că dăduse greş, aşa cum sperase prinţul.

Aşa că Jean-Pierre se descotorosise de oamenii lui, oamenii care deveneau nerăbdători dacă erau nevoiţi să aştepte prea mult, care bârfeau despre obsesia lui Sandre cu Moartea şi prin ale căror bârfe servitorii aflau unde plecau şi ce aveau de gând să facă.

Acum, Jean-Pierre dormea ziua, iar noaptea stătea la

pândă, cu o flintă încărcată alături.

Trecuse de miezul nopţii. Era întuneric. Pe cer, o jumătate de lună lumina slab. Din depărtare se auzeau inevitabilele tunete, făcându-l să înjure cu sete.

În fiecare noapte se stârnea furtuna, cu rafale de vânt şi ploaie şi trăsnete care aprindeau focuri sălbatice, De parcă umezeala n-ar fi fost destul, ştia că ţăranii spuneau că furtunile sunt dovada că Moartea controla vremea. Doar nu apărea mereu odată cu tunetul? Nu dispărea într-un fulger?

Şerbi superstiţioşi.

Jean-Pierre se încordă. Auzise un tropăit de copite, undeva aproape, venind pe drum.

Îşi scoase flinta din teaca de piele.

Irlandezul cel bogat, domnul Gillespie Cogsair, apăru de după colţ. Aplecat peste gâtul armăsarului şi îmboldindu-l de parcă l-ar fi urmărit zece draci. Părea înfricoşat.

Înfricoşat? Fiindcă era urmărit de Moarte?

Jean-Pierre îşi duse flinta la ochi.

De după colţ apăru încă un cal, urmărindu-l pe primul. Contele Belmont Martin călărea mâncând pământul, cu ochii aţintiţi la spinarea lui Cogsair şi o expresie plină de furie pe chip. Soţia lui Martin îi pusese coarne încă o dată.

Jean-Pierre îşi strecură flinta înapoi la locul ei.

Şi aşteptă.

Capitolul 24

Moartea se strecură în camera Emmei prin uşa care dădea în salonul alăturat şi merse în tăcere până în mijlocul camerei.

Emma stătea în faţa şemineului, înfăşurată în şalul ei

favorit, aplecată în faţă ca să se încălzească la foc. Îşi pieptăna părul lung şi negru. Văzându-i silueta gânditoare, inima lui se topi, deşi focul îi lumina cămaşa subţire de noapte din spate, dându-i la iveală conturul picioarelor lungi şi subţiri.

Emma lăsă jos pieptenele. Sorbi puţin vin şi mâncă un strugure. Şalul îi alunecă de pe un umăr, iar bărbatul observă că purta o cămaşă de noapte nouă, cu bretele din dantelă şi corsaj din acelaşi material.

Dantelă! De parcă nu era deja destul de frumoasă.

Fără să vrea, bărbatul scoase un sunet.

Emma se întoarse şi îl văzu, îmbrăcat în costumul lui din zdrenţe, cu eşarfa jerpelită, cu mască şi pudra albă.

Se îndreptă uşor. În nopţile trecute, apariţia lui o umpluse de bucurie. Dar nu şi de data asta. Părea nesigură şi se grăbi să-i explice:

— A trebuit să plecăm pe neaşteptate N-am îndrăznit să-ţi las un mesaj şi mi-era teamă că nu mă vei mai găsi. N-am vrut să crezi că am… că am fugit de tine.

Bărbatul îşi dori să fi crezut asta. Îşi dori ca Emma să fi fost mai puţin onorabilă, mai puţin hotărâtă să facă ceea ce credea ea că e cel mai bine.

Îşi dori să o dorească mai puţin. Îşi dori… îşi dori ca el sau ea şi poată să se îndepărteze unul de celălalt. În schimb, dorinţa îi reunea iar şi iar, în secret.

Merse în faţa ei. Îi luă pieptenele şi începu să-i pieptene parul lung şi negru, de parcă ar fi ţesut abanos.

Furtuna se apropia tot mai mult afară, cu fulgere luminoase, arzătoare, aprinzând copacii şi biciuind pământul cu grindină.

Emma oftă şi se relaxă, de parcă atenţiile lui îi făceau plăcere.

— Când am plecat din Anglia aveam părul până la şolduri, dar când mi-am dat seama cât de dificilă e Lady Lettice l-am tuns. Acum îl avea doar până peste umeri.

Lady Lettice spunea că nu e o culoare drăguţă.

Bărbatul lăsă pieptenele să cadă pe jos şi îşi rezemă genunchiul de scaun. Îi luă două şuviţe de păr în mâini şi le strânse în pumni, cum făceau avarii cu aurul lor. Apoi o trase pe spate spre el şi o sărută. Îi exploră gura, căutându-şi plăcerea.

Avea gust de vin roşu şi de fructe coapte. Mirosea a săpun de levănţică, un parfum cald. Feminin.

Dumnezeule, cât o dorea. I se părea că o dorise dintotdeauna, că o aştepta de când se născuse, că nu trăise decât pentru clipa în care aveau să se întâlnească şi să se îndrăgostească, iar el o va lua în braţe şi o va face a lui.

Îi mângâie pielea cu vârful degetelor, acolo unde cămaşa de noapte îi alunecase de pe umăr. Apoi îi atinse uşor fiecare sfârc, făcându-i pe amândoi să se întărească în spatele dantelei. Observă că pielea ei începea să se înroşească de la decolteu în sus. Îşi simţi dorinţa şi ştiu că doar voinţa lui îi despărţea acum. Emma se îndrăgostise de el; romantismul aventurilor lui şi întreaga lui mascaradă o dăduseră gata imediat. Dar ceea ce iubea ea era doar o iluzie; nu avea de gând şi o facă a lui înainte să i se arate cu totul.

Emma îşi trase capul pe spate, invitându-l în tăcere să o sărute, să ia ce era al lui.

Trebuia să plece, înainte să cadă în mrejele ei. Se întoarse.

Emma se ridică şi îl prinse de braţ.

Privi înapoi.

Emma clătină din cap ca să-şi dea la o parte şuviţele de pe frunte şi îl privi încruntată, strângându-i braţul cu o mână şi cu cealaltă strânsă într-un pumn.

— Mă săruţi. Mă mângâi. Dar pentru tine e doar un joc. Fugi mereu şi mă laşi neîmplinită. De ce-mi închipuiam oare că în seara asta va fi altfel?

Voia să-i răspundă, dar nu putea ieşi din starea de

muţenie.

— Mâine noapte nu voi mai fi aici, continuă ea, ridicându-şi bărbia într-un gest plin de sfidare.

Se întoarse spre ea şi îşi deschise larg palmele: De ce?

— Merg la balul prinţului, zise Emma, aruncându-şi şalul de pe umeri.

Tăcerea în care se înconjurase îl înnebunea. Dorea să-i vorbească, să o implore să nu meargă, să-i interzică să facă un lucru atât de periculos. Dar nu putea.

Aşa că Emma vorbi în continuare:

— De-asta am plecat din Aguas de Dioses. Merg cu lordul şi Lady Fanchere. Ca oaspete al prinţului.

Bărbatul clătină din cap.

— Ştii de ce merg la bal. Ultima săptămână… fiecare noapte cu tine a fost minunată. Dar în fiecare dimineaţă mă trezeam îngroziră că ai fost împuşcat, închis, ucis. Tu nici măcar… Porţi haine albe. Albe! Ai putea măcar să-ţi pui o pelerină neagră peste costum când călăreşti. Turiştii te-ar vedea oricum, ar auzi de tine. Tot s-ar teme. Tot ar fugi unde văd cu ochii, iar prinţul Sandre n-ar mai profita de averile lor. Dar nu. N-ai de gând să mă asculţi. Ţii neapărat să ieşi cât mai mult în evidenţă, să fii o ţintă cât se poate de vizibilă. Nu mai suport. Îl strânse şi mai tare. Ştiu că nu-ţi place, dar voi continua să-l încurajez pe prinţ – trebuie să ştiu ce plănuieşte. Nu se poate altfel.

El o luă de după umeri şi o scutură. Nu.

— Nu mă poţi opri. Nu exişti decât noaptea.

Emma îl provoca, aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Iar el ştia de ce. O săruta. O mângâia. O înnebunea de dorinţă, dar în fiecare noapte o abandona singură, în suferinţă. Era îndrăgostită de un bărbat care nu exista şi cu care n-ar fi putut avea niciodată o relaţie, nu s-ar fi putut mărita şi nu i-ar fi putut naşte copii… El îi dăduse speranţă şi, în acelaşi timp, i-o răpise.

Aşa că Emma spuse:

— Voi dansa cu prinţul mâine-seară. Îi voi zâmbi; voi bea cu el; dacă îmi cere să iau cina cu el, aşa voi face. Şi o voi face pentru tine – dar şi eu mă voi simţi bine.

Mâinile lui tremurară pe umerii ei; uită să se stăpânească.

— Pentru că unii au impresia că femeile ca mine ar face orice ca să fie în siguranţă. Vocea i se frânse şi râse amar. Poate că mă voi mărita cu prinţul ca să fii în siguranţă.

Nu. Nu, nu poţi face asta.

Probabil că Emma îi văzuse disperarea, chiar şi prin mască, fiindcă îi zâmbi ca o Dalila crudă.

Frustrarea şi dorinţa îl învinseră în sfârşit. Se întoarse spre pat şi trase aşternuturile, apoi le aruncă pe podea. În faţa şemineului, îi trase în jos bretelele din dantelă subţire, dându-i umerii la iveală. Cămaşa ei de noapte alunecă la podea. Emma rămase în faţa lui, învăluită doar în lumina focului şi în sfidare.

Se împlinise puţin de când Lady Fanchere o luase în serviciul ei, dar stomacul ei era încă plat şi musculos după ce muncise din greu atâţia ani. Avea o talie subţire, cu şolduri arcuite, picioare lungi şi zvelte. Dedesubt, calea ei era păzită de o pădure micuţă de păr negru.

O ridică şi o întinse pe podea, pe grămada şifonată de catifea şi cuvertura umplută cu pene de gâscă pe care o luase de pe pat.

Emma se cufundă în aşternuturile moi, cu părul răsfirat în jurul ei. Îl privi sfidător, de parcă el făcuse ceva greşit.

— Iarăşi mă ademeneşti? se răsti ea.

Stai puţin, îi făcu el semn. Apoi scormoni sub costum şi trase de şireturile care îi ţineau haina. Îşi dădu jos giulgiul şi zdrenţele care îi acopereau umerii şi pieptul.

Emma îi privi pielea bronzată de soarele de munte.

— Eşti superb, şopti ea.

Iar el vru să râdă. Avusese parte de multe femei la viaţa lui. Femei versate, femei care îl învăţaseră lucruri, femei care se lăsaseră satisfăcute de lucrurile pe care le învăţase, englezoaice, europene, aristocrate şi femei de rând. Dar niciuna dintre ele nu-i spusese vreodată că era superb.

Privirea ei plină de admiraţie îl făcea să se simtă… superb. Puternic.

Îl făcea să-şi uite coşmarurile.

Deschise şireturile din talie şi îşi dădu jos pantalonii isteţ croiţi. Urmară cizmele şi ciorapii de dedesubt. Era gol acum, în afara de eşarfa de la gât, de glugă, de mască şi de pudra albă care îi acoperea faţa.

Căzu în genunchi lângă ea.

Expresia ei se schimbase. Nu mai era furioasă şi mândră. Părea mai degrabă curioasă, uimită, înfricoşată, nerăbdătoare şi precaută. Arăta ca o fată alături de primul ei iubit, care tocmai descoperea că momentul nu era deloc aşa cum şi-l imaginase.

Dacă ar fi putut să râdă cu voce tare, ar fi făcut-o; privirea ei uimită îl flata, îl făcea să se întărească, să crească… îl făcea să o dorească mai mult ca niciodată.

Îi mângâiase sânii şi înainte, o adusese la orgasm doar mângâindu-i. Le ştia forma şi textura, dar acum îi vedea pentru prima oară. Plini şi fermi, cu sfârcurile tari, împungând aerul spre el…

Frig? Emoţii?

Nu ştia. Nu-i păsa. Nu ştia decât că dorea să-i mângâie, să-i sugă până când o făcea să se zbată disperată şi să-l implore să o posede.

Se aplecă deasupra ei, o luă în braţe şi o sărută. Emma îi cedă ca de fiecare dată, dar umerii lui păreau să fie prea fierbinţi acum, fiindcă degetele ei erau precaute, de parcă ar fi avut de-a face cu un fier înroşit. Iar când îi

găsi simbolul înfierat pe omoplatul din dreapta făcu ochi mari şi începu să-l pipăie cu vârfurile degetelor,

— Ce e? întreba ea.

Iar el întoarse capul.

Emma se ridică şi îi văzu cicatricea roşie în formă de vultur.

— Ah...

Îi sărută locul înfierat, o mângâiere blândă, vindecătoare, iar apoi buzele ei îl însemnară în felul lor.

El o împinse din nou la podea, se aplecă deasupra sânilor ei şi îşi mişcă pieptul înainte şi înapoi. Emma rămase nemişcată, închise ochii şi respiră. Doar respiră.

În ultima săptămâni, bărbatul ajunsese să-i cunoască trupul atât de bine. Era sensibilă şi tresărea uşor, inocentă, ştiind din instinct cum să-l satisfacă... şi cum să o satisfacă şi el.

Ştiind toate astea, bărbatul se puse pe treabă.

Capitolul 25

Bărbatul misterios îşi lăsă palmele să alunece pe talia şi peste şoldurile ei, iar şi iar, mângâind-o de parcă era un dresor, iar ea o leoaică.

Mânia ei se topi sub mângâierile lui, şi atenţia îi fu captivată de el. De chipul lui ascuns încă sub masca pe care nu şi o scosese nici chiar acum De trupul lui magnific, plin de muşchi, bine conturat şi bronzat. De intenţiile lui... Ochii ei se închiseră pe jumătate.

Simţea un nou fel de pasiune, o nebunie care ameninţa să îi răpească stăpânirea de sine cu totul, şi asta doar cu acele mângâieri lungi, încete, liniştitoare. Apoi mâinile lui începură să rătăcească, să-i alunece în sus până la încheieturi, să-i ridice braţele deasupra capului, dându-i

la iveală pielea moale de la subsuoară. Apoi în jos, pe şolduri, unde pielea ei se aprinse sub dezmierdările lui. Simţea răcoarea din aer, lumina, răsuflarea lui când se aplecă deasupra ei să o sărute pe buze.

În sfârşit, în sfârşit, îi provocase într-atât încât era gata să-i ofere ce-şi dorise. În sfârşit. Se întâmpla. Voia să strige de bucurie, să danseze de nerăbdare. Voia se contopească cu el preţ o eternitate, iar dacă asta nu se putea, atunci să devină un singur trup măcar acum. Deşi nu ştia prea multe despre bărbaţi şi femei, ştia asta: Moartea avea felul lui de a merge, de a sta, de a fi, care îi spunea limpede că nu se va opri până când ea nu-i va cădea epuizată şi satisfăcută în braţe.

Momentul nu era deloc aşa cum şi-l imaginase. Credea că a face dragoste era ceva romantic, o feerie între doi iubiţi care îi transporta departe, într-o lume parfumată, sub razele lunii.

În schimb erau goi acum, iar senzaţia cu totul nouă o făcea să se simtă ruşinată şi stângace. Domnişoara Emma Chegwidden, însoţitoarea plătită al cărui singur talent era să facă masaje la picioare – şi nici măcar la asta nu se pricepea, aşa îi spusese Lady Lettice – reveni pe neaşteptate cu picioarele pe pământ. Problema era următoarea: Emma fusese crescută la ţară. Ştia cum se împerecheau animalele de la fermă. Moşise mulţi copii. Înţelegea cum se va întâmpla asta, dar nu se aşteptase ca el să fie atât de... real.

Îl mirosea, simţea parfum de săpun, de lemn de santal şi de dorinţă. Îi simţea căldura şi vedea cum se aprindea şi mai mult văzând-o, atingând-o. Îi auzea respiraţia sacadată, auzea sunetul pe care trupurile lor îl făceau atunci când se frecau unul de altul.

Oare el îi mirosea dorinţa? Se aplecă peste ea şi inspiră adânc, de parcă parfumul ei era singurul lucru care îl mai ţinea în viaţă. Oare el îi simţea căldura? Pielea ei

strălucea, caldă, plină de nevoie. Oare el îi auzea inima bătând nerăbdătoare? Îi auzea respiraţia gâfâită când îşi împletea degetele cu ale ei, iar ea îi săruta mâna, umărul, obrazul?

Emma nu mai avea secrete… iar asta o făcea să fie timidă, precaută.

Da, se îmbrăţişaseră. Se mângâiaseră. El o satisfăcuse în fiecare noapte. Dar fuseseră îmbrăcaţi în tot acest timp.

Acum, buzele lui îi înconjurară un sân, iar ea îl împinse din instinct.

Lui nu-l păsa.

Apoi, simţindu-şi pasiunea cum renaşte, Emma îi îmbrăţişă umerii, studiindu-i muşchii pe care nu-i simţise înainte decât pe sub costum.

El o încurajă în tăcere, lingându-i uşor areola, plimbându-şi limba în jos, apoi înapoi în sus. Când unghiile ei îl zgâriară uşor, răspunse luându-i un sfârc în gură şi sugându-l ritmic, cu putere, iar ea îşi arcui spatele şi picioarele începură să i se zbată cu disperare.

Focul ardea lângă ei, făcându-i pielea şi strălucească. Afară, tunetul sfâşia perdeaua nopţii. Înăuntru, Emma îşi auzea inima zbătându-se, auzea trosnetul lemnelor de pe foc şi foşnetul penelor de gâscă de sub trupurile lor.

Iar el o mângâia în continuare. Îi dezmierdă lobii urechilor şi îi despărţi coapsele; apoi îi ridică picioarele şi le deschise larg ca să o privească acolo, făcând-o să se zbată stânjenită şi… ah, şi să-l dorească, fiindcă îşi simţi umezeala.

— Nu, şopti ea. Te rog,

Ţinându-i încă un picior în aer, bărbatul îşi plimbă degetele în sus şi în jos printre buzele ei de acolo, uşor, aşa cum îi mângâiase şoldurile, braţele.

Dar nu era acelaşi lucru. Înainte, atingerea lui o liniştise. Ce făcea acum nu era liniştitor. O trezea. O făcea

să-l dorească, să tânjească după atingerea lui… să tânjească după… lucruri…

Ah. Dacă ar fi apăsat puţin mai tare, puţin mai adânc…

El îi citi gândurile. Îşi strecură degetul înăuntru într-o mişcare lină, încercuindu-i clitorisul cu degetul mare…

Emma îşi ridică şoldurile, suspinând, gemând, şoptindu-i rugăminţi pe care el le auzea şi le înţelegea, fiindcă îşi strecură cu mare grijă încă un deget lângă primul, lărgind-o până începu să doară, iar apoi, când ea se relaxă puţin, trăgându-şi degetele afară, apoi lăsându-le iarăşi să alunece înăuntru.

O manipula, folosindu-şi talentul pentru a o face să simtă mai mult decât se aşteptase sau îşi dorea. Îşi mişcă şoldurile, încercând să-l facă să-i ofere ce voia, să îi transforme nevoia în ceva şi mai măreţ.

Dar el îşi trase mâna, îşi lipi pieptul de al ei, folosindu-se de greutatea lui ca să o facă să se supună, şi îşi folosi şoldurile ca să-i despartă din nou picioarele. Degetele lui îi mângâiară locul dintre picioare: apoi bărbăţia lui le înlocui, lungă şi groasă, apăsând-o dinăuntru, iar ea descoperi adevărul.

Era mai mare decât degetele lui, şi o durea.

— Aşteaptă!

Însă el nu aşteptă.

Emma se zbătu, împingându-se în el, încercând să-l dea la o parte, dar mişcările ei nu făcură altceva decât să îl atragă şi mai adânc înăuntru. El rămase nemişcat, lăsând-o să se zbată, să se unduiască, iar când terminase era înăuntrul ei până la capăt.

— Mă arde!

Era furioasă. Se simţise atât de bine, aşteptase lucruri atât de măreţe, iar el îi răpise plăcerea fiindcă era prea mare, prea hotărât, prea încăpăţânat.

Furia ei nu păru să-l impresioneze. Nu, îl făcu să

zâmbească, un zâmbet lent şi plin de promisiuni.

Înfiorată, se concentră asupra lui cu totul: chipul lui, trupul lui, mirosul lui, puterea lui... Cum se făcea că o rănise, dar o făcuse în acelaşi timp să-şi dorească ce îi promitea? Cum reuşise să-i răpească minţile?

Bărbatul îşi aşeză mâinile ei pe umerii lui şi începu să se mişte trăgându-se încet înapoi până ajunse pe călcâie, ţinându-i şoldurile pentru ca trupul ei să se mişte în acelaşi timp. O ridică de parcă nu cântărea nimic.

Emma ajunse în poala lui. Erau faţă în faţă, iar ea îi vedea ochii în spatele măştii, îi înconjură talia cu picioarele şi îşi înfipse ferm tălpile pe podea. Era atât de adânc înăuntrul ei că se întrebă dacă se vor mai despărţi vreodată.

Oare acea senzaţie arzătoare îi lipise unul de altul?

Nu. Pentru că încă se mai putea mişca. Se putea ridica acum şi se putea rezema pe tălpi... ceea ce şi făcu.

Iar când ieşise aproape cu totul, el îi apucă şoldurile şi o împinse înapoi. Emma încercă să se ridice iarăşi, iar el o trase înapoi din nou, urmărindu-i reacţia cu un zâmbet provocator.

Emma te opri, gâfâind, furioasă şi plină de durere, şi dorind – dorind ceea ce el jurase în tăcere că-i va oferi. Se ridică cu mai multă fineţe, fără să se lase ajutată, şi se lăsă înapoi, o dată, de două ori, frecându-se de el, călărindu-l ca pe un armăsar.

Zâmbetul lui dispăru. Muşchii lui se încordară. Se lăsă pe spate, rezemându-se în mâini, şi îi oferi trupul lui.

Ruşinea ei se transformă în egoism. Durerea deveni pasiune.

Înainte, el o făcuse să fie conştientă de tot ce era în jurul ei. Acum nu-l mai vedea decât pe el. Nu se mai simţea decât pe ea. De fiecare dată când se atingeau simţea pulsul pasiunii, tânjea după eliberare, iar dorinţa ei creştea cu fiecare mişcare. Îi văzu tensiunea din umeri; şi el se lupta

să-şi păstreze controlul. Transpira, îşi scrâşnea dinţii, tremura, voia să se mişte.

Emma se ridica şi cădea din ce în ce mai repede, neştiind ce face, neştiind încotro se îndreaptă, ci doar că la sfârşit o aşteaptă satisfacţia.

Satisfacţie pentru ea. Şi pentru el.

Când atinse orgasmul în sfârşit, când se lăsă cuprinsă de spasmele unei plăceri irezistibile, simţi că şi el ajunge la final, îi simţi sămânţa.

— Apoi, bărbatul o prinse şi o lăsă pe spate până când umerii ei atinseră podeaua. Îngenunche. Îi lipi şoldurile de ale lui şi se împinse în ea, adânc, însemnând-o pe viaţă, cerându-i să capituleze cu totul.

Iar Emma strigă şi îl strânse cu picioarele, îl invită în adâncul fiinţei ei şi îl însemnă pe viaţă.

Capitolul 26

— A fost foarte greu să aleg ceva pentru rochia de bal. Micuţul tău boboc de trandafir englezesc are pielea deschisă la culoare, părul brunet cu şuviţe roşcate şi ochii cât se poate de neobişnuiţi. Par să fie căprui cu sclipiri de aur… ochi de vrăjitoare.

Cu mâinile crispate pe unul dintre stâlpii baldachinului, Emma o ascultă pe Madame Mercier vorbind şi se agăţă din răsputeri în timp ce Tia îi strângea şireturile corsetului. Ştia că, în spatele ei, croitoresele îi aranjau noile jupe. Iar Lady Fanchere şi Aimée aşteptau lângă şemineu şi o urmăreau pe Madame Mercier despachetând ea însăşi rochia de bal a Emmei.

Venise seara şi era timpul să se pregătească de bal. Iar Emma era neliniştită, precaută, nerăbdătoare şi încântată. Ca şi când şi-ar fi făcut debutul în înalta

societate – ea, Emma Chegwidden din Freyaburn în Yorkshire. Şi, de parcă asta n-ar fi fost destul, în acelaşi timp spiona pentru bărbatul de care se îndrăgostise… al cărui trup îl venera, dar căruia nu-i văzuse niciodată chipul.

Era obosită şi o dureau toate, fericită şi îngrijorată.

— Ochii domnişoarei Chegwidden se schimbă în funcţie de ce haine poartă, continuă Madame Mercier. Dacă poartă bumbac albastru, ochii ei vor fi albaştri precum cerul. Dacă poartă satin verde, ochii ei vor fi şi ei verzi. Aşa că am vrut un material care şi nu-i influenţeze culorile ei neobişnuite. Şi am ales asta.

Emma auzi un foşnet de mătase, iar Aimée şi Lady Fanchere spuseră încântate: *Ahh.* Se întinse să vadă, dar Tia şuieră şi o împinse la loc, iar croitoresele o îmboldiră pe Tia să se grăbească.

— Am trimis curieri la Madrid după mătăsuri. N-am ştiut când va ajunge, iar când prinţul a hotărât să ţină din senin un bal a fost o provocare prea mare chiar şi pentru mine. Nu ştiam dacă voi reuşi să termin totul la timp. Apoi mi-am dat seama – mătasea colorată şi bogată este purtată de obicei de doamne, să zicem, versate. Domnişoara Chegwidden e tânără şi virgină, aşa că rochia trebuia să fie simplă, în contrast cu materialul. Ceea ce am şi reuşit să facem, chiar la ţanc. Spuse mulţumită Madame Mercier, torcând ca o pisică imensă.

— E perfectă, spuse Lady Fanchere.

Tia o întoarse pe Emma spre cameră. Emma văzu o rochie închisă la culoare întinsă pe banchetă; apoi, Tia îi ridică braţele şi croitoresele îi traseră jupele pe deasupra capului. Până să se lupte să iasă din temniţa albă şi scrobită, rochia fusese atârnată undeva în spatele ei, iar doamnele se întrebau ce bijuterii să-i dea să poarte.

Madame Mercier le interzise totul în afara unei perechi simple de cercei şi a unui inel subţire de argint.

— Nu! Nu! Simplu. Aveţi încredere în mine. Veţi

vedea!

În sfârşit, Emma îşi îmbrăcă lenjeria, iar Madame Mercier însişi o ajută să îmbrace rochia.

Emma se privi, încercând să vadă ce le mulţumise atât pe doamne.

Madame Mercier o apucă de coada neagră şi groasă şi îi trase capul înapoi:

— Nu trage cu ochiul, domnişoară! Vei vedea într-o clipă. Fils, închideţi nasturii, apoi mă ocup de părul ei.

Fetele o aşezară pe un scaun jos.

Madame Mercier luă pieptenele de la Tia şi spuse:

— Am fost şi eu servitoare.

„Se prea poate”, se gândi Emma, dar Madame îşi pierduse toată gentileţea de atunci, fiindcă acum îi trase părul aşa de tare că Emma îşi simţi ochii mijiţi şi folosi agrafele cu o asemenea precizie că Emma se simţi ca o perniţă de ace.

— Flori proaspăt culese, poate…? întrebă Lady Fanchere.

— *Non!* răspunse Madame Mercier. Agrafe cu diamante aici… aici şi aici, ca stelele de pe cer.

Toată lumea spuse: *Ooh.*

Emma era plină de curiozitate.

Tia îi încălţă picioarele cu pantofiori de bal şi i se permise şi se ridice.

Croitoresele îi îndreptară mânecile lungi şi înguste şi îi ajustară decolteul generos, scoţând sunete pline de admiraţie.

Lady Fanchere şi Aimée se luară de mână şi o priviră cu lacrimi în ochi.

— Întoarce-te, *mademoiselle.* Întoarce-te! Madame Mercier o făcu pe Emma să se învârtă în cerc şi zâmbi şi ea în sfârşit. *Bon!*

O împinse pe Emma în faţa unei oglinzi în care se putea vedea din cap până în picioare.

Emma se holbă. Şi se holbă,

— Vezi, aveam dreptate E mătase japoneză, proaspăt adusă pe Continent, Nuanţa e maroniu cu fir de argint. Ar arăta cam ţipătoare în lumina zilei, dar în lumina lumânărilor… încheie Madame Mercier, sărutându-şi vârfurile degetelor.

Emma îţi întoarse capul ca să-şi studieze părul strâns la baza gâtului şi agrafele strălucitoare cu diamante prinse printre şuviţe.

— Veţi vedea cum străluceşte mătasea când domnişoara Chegwidden se mişcă. Este ca o nestemată, spuse Madame cu o vece plină, mulţumită, dar Emma nu o mai asculta. Cu părul prins peste cap i se vede linia părului de deasupra frunţii, care se reflectă în decolteul în formă de inimă. Corsetul e simplu, mânecile la fel, iar talia e strânsă. Toţi bărbaţii îi vor admira silueta magnifică.

— Linişte, Madame. Lady Fanchere îşi puse mâna pe braţul Emmei şi i se adresă. Eşti foarte tăcută, draga mea.

— Nu-ţi place rochia? întrebă blând Aimée.

În cameră se făcu linişte.

Emma se apropie de oglindă şi îşi atinse reflecţia chipului.

— M-aţi făcut frumoasă.

Madame Mercier râse tremurat.

— Non. Le bon Dieu te-a făcut frumoasă.

Emma le privi pe femeile care străluceau de mândrie.

— Atunci… eu sunt frumoasă? Se privi în oglindă. Da, sunt frumoasă.

O singură lacrimă îi alunecă pe obraz, dar şi-o şterse repede.

Îşi dorea ca iubitul ei să o vadă aşa… şi ştia ca asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată.

Capitolul 27

Crainicul lovi cu bastonul în podea.

— Lordul şi Lady Fanchere.

Vocea lui sonoră se auzi în toată sala de bal lungă şi opulentă placată cu marmură de sus până jos, cu tavanul înalt. Toţi oaspeţi; care aşteptau în jurul ringului gol de dans îl auziră.

Lady Fanchere îl făcu semn Emmei să rămână unde era şi coborî scările cu soţul ei, luându-şi locui în mulţimea de oaspeţi care discutau şi râdeau.

— Sunt Emma Chegwidden, îi şopti Emma crainicului.

— Ah, ştiu cine sunteţi, răspunse el, lovind încă o dată cu bastonul în podea.

Sunetul i se păru sinistru Emmei.

— Domnişoara Emma Chegwidden, anunţă el.

Emma privi în jos pe scări şi îşi dădu seama… că nimeni nu mai vorbea.

Îşi ridică privirea. Toţi oaspeţii rămăseseră pironiţi locului. Toate privirile erau aţintite asupra ei.

Îşi pierdu curajul. Nu voia decât să fugă de acolo. O văzu pe Lady Fanchere aşteptând-o la capătul scărilor şi făcându-i semn cu mâinile înmănuşate: *Vino aici, jos.*

Emma respiră adânc şi porni din nou. Fiecare pas era o tortură plină de teamă şi de ruşine. Se ruga să nu se împiedice şi să se facă de râs.

De ce o privea toată lumea cu gura căscată?

Nu fiindcă descoperise că putea fi frumoasă, cu hainele şi coafura potrivite. Nu, nu era asta. Se holbau fiindcă prinţul Sandre se arăta interesat de ea.

Emma îşi privi vârful pantofilor, apoi îşi ridică din nou privirea şi îl descoperi pe prinţul Sandre venind spre capitul

scărilor, cu un zâmbet care o speria mai mult decât tăcerea mulţimii.

Auzi din nou replica cinică a lui Durant. „Nici chiar tu nu poţi fi atât de naivă. Dacă îndrăzneşti să îl refuzi, Sandre te va vâna şi te va aduce înapoi. Iar apoi vei plăti scump pentru că l-ai umilit."

Ştia că îşi asumase o misiune periculoasă. Nu-şi dăduse seama însă că se prinsese singură în capcană.

Voia să ajungă la capătul scărilor, să scape de sub privirile tuturor, dar în acelaşi timp gândul că va trebui să-l ia de mână pe Sandre şi să îşi petreacă primul ei bal în compania lui o umplea de repulsie.

Dar nu avea de ales. Scara se sfârşi. Prinţul Sandre făcu o plecăciune şi îi oferi braţul. Emma i-l acceptă, o văzu pe Lady Fanchere strălucind de mândrie şi traversă alături de el ringul gol de dans, lăsându-se purtată spre o destinaţie necunoscută.

— Speram să-mi acorzi onoarea primului dans al serii, spuse el cu un farmec bine exersat.

Emma se zbătu ca un peşte prins în cârlig.

— Ţineţi minte, Alteţă, că nu sunt decât o servitoare. Nu ştiu să dansez prea bine şi se prea poate să vă fac de râs.

— *Tu* să ţii minte că eu sunt un prinţ care a fost învăţat să-şi conducă domnişoarele cu o mână fermă.

Vorbea despre dans. Bineînţeles, dar nu doar despre asta. Probabil că intenţionase să-i dea fiori de emoţie, în schimb, o speriase.

Emma simţi o clipă cum tânjeşte după iubitul ei. Ce bine ar fi fost să fie cu el acum, şi o strângă în braţe, să-i spună că totul va fi bine. „Te rog. Fă cumva să fie totul bine."

Dar nimeni nu-i răspunse la rugăciune, iar prinţul o opri în mijlocul ringului de dans.

Acum? Voia să danseze *acum?* Emma simţi că i se

face greaţă.

Prinţul îţi ridică mâna înmănuşată. Orchestra începu să cânte primele măsuri ale unui vals.

Prinţul se înclină. Emma făcu o reverenţă. Ce altceva ar mai fi putut face?

Prinţul o luă de după talie cu un braţ.

Începură să se învârtă în cercuri care îi sporeau şi mai mult senzaţia de greaţă. Ar fi trebuit să simtă că zboară, dar se simţea mai degrabă ca într-un leagăn agăţat de o creangă ruptă. Vedea chipurile celorlalţi oaspeţi alunecând în jurul lor, oaspeţi care aşteptau la marginea ringului de dans, privind-o cu răutate sau cu uimire sau cu un amuzament acru.

Un chip afabil şi încurajator îi atrase atenţia. De fiecare dată când se roteau, îl privea peste umăr pe Michael Durant, care aştepta pe margine şi îi făcea semn din cap să fie tare.

Acel chip prietenos fu destul ca să o liniştească puţin. Voia să-i spună, cumva, „mulţumesc".

Dar prinţul Sandre o învârtea iar şi iar, şi îi şopti la ureche:

— Zâmbeşte! Arăţi de parcă te torturez.

Emma respiră adânc – pentru prima oară după multă vreme – şi se hotărî că nu trebuia să vomite. Folosindu-se de experienţa de actriţă, reuşi să abordeze o expresie plăcută.

— Sunt doar copleşită de această onoare, Alteţă, spuse ea.

Sandre râse.

— Ai mai fost vreodată la vreun bal?

— Nu, e prima oară. E atât de magnific că nici nu pot să mă gândesc că aş putea participa şi la altele.

Era uşor să se poarte ca o domnişoară amabilă. Descoperi chiar că era uşor să-i faci mici complimente şi să danseze în acelaşi timp.

Valsul continuă, şi alte perechi li se alăturară pe ringul de dans. Era plin de rochii multicolore şi gentlemeni zâmbitori, iar Emma nu se mai simţi atât de stingherită. Valsul se sfârşi: toată lumea aplaudă politicos, apoi prinţul Sandre o luă de braţ şi o conduse înapoi spre lordul şi Lady Fanchere.

Iar Emma o văzu pe Lady Lettice, înconjurată de peţitorii ei, aşteptând la marginea ringului de dans.

Până în acel moment, Emma nu se gândise că urma să o revadă pe Lady Lettice. Fusese prea ocupată cu Moartea, cu grijile din cauza prinţului Sandre, cu ajutorul acordat doamnei Fanchere şi lui Aimée, cu probatul rochiilor şi cu dispreţul celorlalţi servitori.

Dar acum, din senin, soarta îi oferi o şansă să se răzbune, iar Emma profită de ea chiar dacă ştia că era ceva meschin şi înjositor.

Se lipi de braţul prinţului Sandre, îndrumându-l discret în acea direcţie, iar când trecură pe lângă ea exclamă, prefăcându-se surprinsă:

— Lady Lettice, mă mir să te revăd.

Lady Lettice se ridică în picioare, fiindcă nu avea de ales în faţa unui prinţ.

Dar Emma o văzu luptându-se, *luptându-se* cu gândul că trebuia să facă o reverenţă – fiindcă acea reverenţă nu era făcută doar în faţa prinţului Sandre, ci şi în faţa fostei ei însoţitoare plătite.

Prinţul Sandre nu observă răceala dintre cele două femei, dar observă în schimb că Lady Lettice nu îi arăta respectul care i se cuvenea. Aşa că se opri şi o privi rece.

— Deci? spuse el.

Cu un suspin furios, Lady Lettice făcu o reverenţă adâncă. Mulţumit, prinţul Sandre spuse:

— Sper că ţi-a făcut plăcere vizita în ţara noastră.

— Da, Alteţă.

Lady Lettice rămase cu genunchii plecaţi, imaginea

perfectă a servilismului, Desigur, atâta vreme cât Emma şi prinţul rămâneau acolo, nu avea voie şi se ridice.

Aşa că Emma spuse:

— Credeam că aveai de gând şi pleci, Lady Lettice.

— Chiar aşa! spuse Lady Lettice.

— Moricadia îţi va duce dorul, spuse prinţul.

Genunchii lui Lady Lettice începură să tremure, iar tremurul i se urcă până la buclele subţiri,

— Se teme de Moarte, îi spuse Emma prinţului.

Lady Lettice îi arunci o privire plină de ură. Emma zâmbi radios.

— Nu ai de ce, îi spuse prinţul Sandre lui Lady Lettice. Moartea e un om mort.

Lady Lettice făcu o greşeală fatală. Se răsti:

— Bineînţeles că e un om mort. E o stafie!

Prinţul Sandre trecu într-o clipă de la amabilitate la o răceală de gheaţă.

— E un criminal care va fi prins şi judecat.

Apoi merse mai departe. Emma îl urmă, încântată să audă un geamăt în spatele ei şi întrebându-se dacă Lady Lettice reuşise să se ridice singură sau avusese nevoie de ajutorul peţitorilor ei.

— Mi se pare cunoscută de undeva. *Cine e* acea femeie nenorocită? întrebă prinţul Sandre.

— E doamna care şi-a scăpat un peşte în corset, spuse Emma cu o satisfacţie pronunţată.

Prinţul îţi dădu capul pe spate şi râse.

— Acum ţin minte! A fost incredibil de amuzant. Aş vrea s-o mai văd o dată.

— Nu cred că pot să vă ajut cu asta, spuse Emma, dar prinţul Sandre nu simţi aluzia, fiind prea ocupat să le zâmbească turiştilor şi linguşitorilor.

Prinţul o conduse pe Emma până la lordul şi Lady Fanchere.

— Sunteţi un cuplu atât de drăguţ! spuse Lady

Fanchere.

Prinţul se plecă în faţa celor două doamne şi îi strânse mâna lordului Fanchere.

— Sper şi am parte şi de următorul dans al domnişoarei Chegwidden, spuse el.

În Anglia, asta ar fi însemnat o logodnă.

Emma nu-i putea permite aşa ceva.

— Mulţumesc, Alteţă, dar trebuie să lipsesc puţin. Mă voi întoarce repede.

Prinţul îi înţelese aluzia: Emma avea nevoie la toaletă. Chemă o servitoare pentru ea, iar Emma fu condusă din sala de bal în adâncurile palatului. Un coridor lung şi întunecos o conduse într-un salon puternic luminat. Servitoarea făcu o reverenţă şi o lăsă acolo. Iar înăuntru era contesa Martin, uitându-se în oglindă şi dându-şi buzele cu roşu.

Emma făcu o reverenţă şi se grăbi mai departe. Aşteptă în toaletă plecarea Contesei, dar când se întoarse femeia era încă acolo, incredibil de senzuală în rochia de satin roşu şi dantelă neagră. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi pe Emma stropindu-şi mâinile şi faţa cu apă. Apoi îi întinse un prosop de bumbac şi spuse:

— Ţi-e frică de mine.

— Da. Nu. Adică… da.

— Fiindcă Lady de Guignard ţi-a spus că pot vedea viitorul?

— Lady de Guignard e foarte capricioasă, ştiu şi eu asta.

— Dar e adevărat.

Contesa era directă, mult prea directă. O înfricoşa într-un fel anume, iar Emma nu ştia cum să încheie conversaţia. Spuse timid:

— Am înţeles că ai semne pe mâini.

— Aşa e.

Contesa îşi trase mânuşile şi îi arătă Emmei doi ochi

desenaţi cu negru care porneau din palmele ei. Aveau un aer egiptean, exotic.

— Un semn din naştere? întrebă slab Emma.

— Nu ştiu. Am fost abandonată la naştere pe mormântul regelui Reynaldo. M-a găsit un bătrân, dar nu-i trebuia un copil, aşa că m-a lăsat la călugăriţele de la orfelinat. Mi s-a spus că atunci când s-a aflat că am semne în palmă, bătrânul s-a întors după mine, susţinând că e tatăl meu şi că mă vrea înapoi Nu l-au crezut, aşa că nu m-au dat înapoi. Credeau că diavolul m-a însemnat – sau că semnele mele însemnau că fusesem închinată diavolului. N-am înţeles prea bine. Erau hotărâte să scoată diavolul din mine cu bătaia.

Contesa spuse povestea fără să lase impresia că-şi plânge singură de milă. Nici măcar nu părea interesată. Iar lipsa ei de expresie o făcu pe Emma să înţeleagă exact cât de tragică îi era povestea. Îşi trase un scaun şi se aşeză, spunând:

— Îmi pare rău.

Contesa Martin chicoti de parcă ar fi fost obosită.

— Înţeleg că îţi pare rău. Eşti plină de milă, deşi nu ai avut nici tu o viaţă uşoară.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut norocul să cresc şi să ajung o femeie frumoasa. Frumuseţea este un mare atu când încerci să fugi de pe stradă… sau de la mănăstire. I-am atras atenţia contelui Martin mai întâi, iar el s-a plâns că i-am făcut vrăji, dar adevărul este că nu-l deranjează să fie vrăjit. Am pus ochii pe prinţul Sandre acum. Contesa Martin zâmbi, cu dinţii scrâşnind. L-am prins în mreje, dar nu am reuşit să-l păstrez. Cred că, ştiind ce ştiu acum, am avut noroc să evadez.

Emma încuviinţă.

— Caut alţi bărbaţi şi mă folosesc de ei când simt nevoia; apoi, când mă plictisesc, îi spun soţului meu. Dar nu

îi ating fără mănuşi.

— De ce?

— Când ating pe cineva, îi ştiu viitorul. Trist, scurt, tragic, înecat în băutură sau ierburi de dormit, murind de boală sau de bătrâneţe sau de sărăcie. Nu vreau să ştiu, aşa că îi ţin departe şi mi-l păstrez aproape pe contele Martin. E plicticos, dar va trăi multă vreme şi va muri subit în somn. Ticălos plin de noroc, adaugă contesa Martin, plină de furie.

Emma o privi cu ochi mari, dându-şi seama că cei care vedeau viitorul vedeau lucruri tragice.

— Dar ceva mă atrage spre tine. *Vreau* să-ţi ştiu viitorul, sau sunt menită să-ţi spun viitorul. Sau ceva de arest gen. Nu înţeleg niciodată de ce sunt atrasă spre cineva, ci doar că se întâmplă. Vino, spuse ea, oferindu-i mâinile dezgolite. Hai să vedem ce mi se arată.

Emma îşi puse palmele peste cele alea contesei încet, ezitând.

Contesa rămase cu privirea pierdută. Era aici, dar nu mai era aici. Spuse, cu o voce visătoare:

— Călăreşte pentru onoare. Pentru dreptate. Dar nu pentru prietenie. Îi strânse mâinile Emmei. Dacă te laşi dusă de furie, vei avea parte de un dezastru. Doar faptele cele mai curajoase te pot salva de cruzime, de întunericul nesfârşit… sau de un mormânt care îţi va închide sufletul pentru totdeauna…

Emma înghiţi, dorindu-şi şi fie oriunde altundeva, dar nu aici, cu o contesă nebună care spunea prostii despre călărit, deşi Emma abia dacă era în stare să se ţină pe cal.

— Dacă te mulţumeşte asta, îţi promit să nu călăresc niciodată, spuse ea.

Contesa Martin reveni în prezent. O studie pe Emma din cap până-n picioare şi râse:

— Sunt sigură că vorbeşti serios, dar mă tem că nu-ţi vei ţine cuvântul. Foarte bine. Se ridică şi flutură o mână.

Transmite-i salutări lui Sandre.

Emma se ridică şi ea.

Contesa Martin se îndrepta spre uşă, apoi se întoarse. Zâmbi crispat şi spuse:

— Încerc să scap de impresia asta, dar tot îmi fac griji pentru Lady de Guignard. Spune-i… spune-i încă o dată să evite locurile înalte. E mult până jos.

Contesa vorbi atât de insistent că Emma simţi că îi vine rău de frică.

— Îi voi spune, promise ea.

— Eşti o fată bună, spuse contesa Martin, luând-o de bărbie ca pe un copil. Şi ţine minte *ce* ştii deja: prinţul Sandre este un om putred pană în măduva oaselor. Să fugi de el. Râse. Dar desigur… am uitat. Nu poţi. Rămâi, de dragul Morţii.

Apoi ieşi din cameră.

Emma o urmări cu o privire descumpănită. De unde ştia asta contesa? Ce ştia despre Moarte?

Oare îi putea spune Emmei ce se va întâmpla?

— Aşteaptă! strigă Emma, sărind în picioare şi fugind afară, pe culoar.

Dar contesa Martin dispăruse.

Emma scoase un geamăt şi porni înapoi spre sala de bal, cu picioarele grele.

Capitolul 28

Emma se rătăcise. Se rătăcise în castelul regal.

Ieşise din toaletă, se văzuse singură şi, fără să se gândească, pornise spre stânga.

Aparent, ar fi trebuit să o ia la dreapta. Palatul era un muşuroi de pasaje şi scări – iar ea era cârtiţa. Se plimbă pe holurile întunecoase, căutând pe cineva care să o îndrume

în direcţia cea bună. Apoi, când asta dădu greş, căută un coridor luminos care să o ducă spre o zonă publică.

Dar degeaba.

Văzu ceva licărind şi porni spre lumină, apoi îşi dădu seama că ajunsese pe o terasă, iar lumina venea de la luna care strălucea pe cer. Scoase un geamăt şi se sprijini de perete, întrebându-se dacă o căuta cineva sau dacă va fi pierdută pentru totdeauna, într-o parodie oribilă a poveştii Cenuşăresei.

Coridorul pornea spre stânga. Din loc în loc, o singură lumânare ardea într-un locaş în perete. În stânga şi în dreapta erau uşi, iar pe sub ele se vedea lumina lunii. Deci coridorul mergea paralel cu terasa. Emma pomi să-l străbată, privind în treacăt camerele întunecoase. Văzu o uşă care dădea spre balcon, fugi la ea şi ieşi afară. Apoi privi în jur.

Palatul fusese construit în stil medieval. Dedesubt erau bucătăriile, deasupra camerele de locuit. Era la primul etaj, iar dedesubt era o stâncă. Deşi priveliştea era superbă, nu se vedea nicio scară, nicio cale spre etajul de jos, unde erau bucătării şi servitorii care ar fi putut să o îndrume spre sala de bal în sfârşit.

Simţi vântul în păr. La orizont se vedeau fulgere stranii, care nu scoteau niciun zgomot, luminând din spate vârfurile ascuţite ale munţilor.

Emma aşteptă o clipă, întrebându-se unde avea să călărească Moartea în seara asta. Era în siguranţă?

Inima ei începu să bată mai repede.

Când se vor mai lipi din nou unul de altul, inimă la inimă, piept la piept, simţindu-şi unul altuia fiecare mişcare, fiecare răsuflare? Emma îşi duse mâna la gură şi îşi muşcă vârful unui deget, încercând să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă. Era scandalos, dar toată ziua fusese asaltată de amintirea a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Durerea, plăcerea, sentimentul glorios de a-şi împărtăşi

trupul cu altcineva pentru prima oară.

Când o va mai vizita Moartea?

Niciodată, dacă nu ajungea în sala de bal şi nu-l făcea pe prinţul Sandre să-i spună cum plănuia să-şi captureze inamicul.

Hotărâtă, Emma se întoarse şi ajunse înapoi pe coridor. Se gândi o clipă la Michael Durant. Dacă el ar fi fost aici, atunci ar fi îndrumat-o deja înapoi spre sala de bal.

Porni din nou, privind prin uşile deschise. Camerele nu erau luminate decât de luna de pe cer, dar erau luxos mobilate. Văzând cameră după cameră plină de bogăţii, îşi dădu seama că ajunsese la apartamentele regale.

Şi, prin ferestrele care dădeau spre balcon, mai văzu şi silueta unui bărbat alunecând în tăcere în aceeaşi direcţie.

Emma se opri cu ochi mari, dar silueta dispăruse. Aşa că alergă mai departe, privind prin următoarea uşă. Îl zări din nou, cu pelerina neagră fluturându-i pe umeri. Silueta dispăru spre camera următoare.

Emma îşi ridică poalele şi fugi şi ea într-acolo. Îl văzu o clipă; apoi dispăru. Bărbatul alerga în acelaşi ritm cu ea. Nu, nu era un bărbat, era o *fantomă,* fiindcă sub pelerină îi flutura un giulgiu zdrenţuit.

Moartea.

Emma alergă la următoarea uşă şi îl văzu trecând pe la fereastră iar, şi iar. Apoi nu-l mai văzu. Aşteptă. Alergă înainte. Se întoarse.

Moartea dispăruse.

— Nu!

Emma fugi în camera luminată de lună, strecurându-se printre mobile, şi ajunse la fereastră. Îşi lipi obrazul de sticla rece, căutând să-l vadă.

Dispăruse.

— Întoarce-te, şopti ea.

O mână apăru din spatele ei, îi acoperi gura şi îi

înăbuşi suspinul plin de uimire. O clipă, inima ei bătu cu putere, fiindcă era sigură că era Moartea. Apoi se simţi trasă la pieptul unui bărbat masiv şi nerăbdarea i se transformă în teroare.

Cine era acest gentleman care o ţinea lipită de el? Fiindcă era un gentleman. Nu mirosea a piele şi cai, ci a săpun şi haine curate. Emma ţipă înăbuşit şi încercă să se elibereze.

— Sst, îi şuieră încet bărbatul la ureche.

Apoi o întoarse spre el.

Purta o mască. Şi un costum din zdrenţe albe.

Moartea. Venise după ea.

O clipă, Emma nu avu decât un singur gând.

Moartea putea vorbi.

Apoi alte gânduri îi asaltară mintea.

Bărbatul purta o mască, dar nu era cea obişnuită, albă. Era una neagră, iar pudra albă de care se folosea ca să-şi ascundă pielea nu se vedea în lumina slabă şi probabil lipsea.

Arăta altfel. Avea faţa mai slabă, bărbia mai hotărâtă, nasul mai drept. Nu mirosea cum trebuie. Nu arăta cum trebuie.

— Chiar tu eşti? întrebă ea neliniştită.

El râse, un chicotit slab, vesel. Îi luă bărbia între degete, îi ridică faţa şi o sărută.

Ah… Emma se linişti… El era, cu siguranţă. Îi recunoştea gustul, felul în care îi despărţea buzele, felul în care limba lui se juca cu a ei. Îşi strecură mâinile pe după umerii lui şi se lipi de el, apăsându-şi sânii de pieptul lui.

Încă sărutând-o, el o ridică şi o aşeză pe o măsuţă pătrată, lipită de perete. Măsuţa se clătină periculos.

Emma chiţăi ca un şoricel şi se prinse de marginile ei.

— Sst, spuse el din nou.

— Ce faci?

Niciun răspuns.

— Cum m-ai găsit?

Niciun răspuns.

În schimb, îşi plimbă degetele uşor pe fruntea ei, în jos peste un obraz, peste buze, gât, apoi întârzie deasupra sânilor. Atingerea lui era posesivă, de parcă ar fi vrut să-i reamintească cine îi cucerise inima.

Luna era strălucitoare, dar ei erau în umbră. Era linişte în cameră, în afară de un ceas care ticăia. Masa de sub şezutul ei era rece şi tare, iar picioarele ei atârnau fără să atingă podeaua.

— Poţi vorbi, spuse ea. Aşa că spune-mi…

El îşi duse mâna la gât, unde purta ca întotdeauna un fular lung şi alb, şi scoase un sunet răguşit, plin de durere. Da, chiar şi noaptea trecută, când trupurile li se contopiseră, fularul rămăsese acolo.

— Am înţeles, spuse ea. Dar îţi voi auzi vreodată vocea?

El încuviinţă.

— Îţi voi vedea chipul?

El îşi duse mâna la inimă. Aşa spera.

Îi ridică încheieturile mâinilor depărtându-i-le de trup, privind-o de parcă nu-i venea să creadă.

Emma îi ghici gândurile: rochia ei elegantă nu era rochia servitoarei pe care o cunoscuse.

— Dansez şi zâmbesc, şopti ea. Nu înseamnă nimic. O fac doar ca să-i aflu planurile.

El şuieră furios. Şi gelos?

— Nu mă voi opri, spuse ea. El arde de nerăbdare să te prindă şi să-i dovedească ţării întregi că o conduce cu o mână de fier. Nu mai e vorba doar de mândria lui. Dacă dă greş, va trăi cu ruşinea asta toată viaţa.

Ochii lui o priveau din spatele măştii, iar mâinile lui se plimbau pe umerii ei goi, apoi în jos pe braţe. Îi duse degetele la buze şi le sărută pe rând.

Emma îşi lipi capul de perete şi îl privi cum îi săruta

palmele. De fiecare dată când buzele lui o atingeau, de fiecare dată când îi şoptea, şi ea respira mai repede.

— Nu putem face dragoste aici, spuse ea, luându-i obrajii în mâini şi bucurându-se să-i simtă pielea dezgolită. E prea periculos.

El arătă spre ea fi spre el.

— Da, spuse ea. Pentru amândoi.

El zâmbi… şi îi ridică poalele rochiei.

— Nu, spuse ea, încercând să le coboare la loc. E imposibil.

Bărbatul îi luă degetele într-ale lui, apoi le prinse de marginea măsuţei fragile şi îi făcu semn să stea nemişcată. Îngenunche în faţa ei şi îi ridică din nou fusta. Mătasea şi jupele scrobite de dedesubt foşniră. Emma ţipă slab când îl simţi alunecând sub ele şi încercă să-şi strângă picioarele.

— Nu, spuse ea, confuză şi stânjenită. Nu.

Bărbatul îi mângâie gleznele, moi şi calde în ciorapii ei de mătase. Se jucă cu şiretul de sub genunchii ei, cel care îi ţinea întinşi. Mâna lui se târî în sus, încet, deşi ea protesta în continuare, şi îi atinse pielea delicată de pe interiorul coapselor.

Emma încercă să se tragă la o parte, dar masa se mişcă din nou sub greutatea ei şi trebui să o apuce din nou ca să o echilibreze.

Ce-şi închipuia el că va face? Părea să aibă deja ceva precis în minte, fiindcă îşi apăsă palmele pe genunchii ei, îi depărtă picioarele, apoi îi ridică coapsele pe umeri şi îi sărută gleznele. Apoi genunchii. Apoi…

Emma nu mai fusese niciodată atât de şocată.

— Nu! Te rog!

Poate că el nu o auzea. Sau poate că nu-i păsa.

Iar după o clipă, şi ea ajunse să nu-i mai pese.

Bărbatul care o sedusese cu un singur sărut pe buze îşi folosea acum limba şi buzele ca să o înnebunească. O sărută încet mai întâi, apoi tot mai insistent, apăsându-şi

limba de crăpătura ei. Apoi începu să exploreze, apăsând ici şi colo cu o perseverenţă leneşă care părea să spună că şi el… şi el se simţea bine.

Emma nu se simţea bine. Îşi lipise spatele de perete cu toată puterea, Încercând să fugă. Sau să se echilibreze. Dar mai ales să fugă.

Fiindcă asta o şoca mai mult decât orice altceva, şi gândul că el îi simţea gustul o ruşina… la fel şi faptul că el îi simţea umezeala.

— Nu, şopti ea din nou, iar apoi îşi lipi capul de perete de parcă el ar fi putut să-i vadă expresia,

Bărbatul o linse, încet, ca o pisică, degustând-o, savurându-i aroma… protestelor ei. Limba lui se strecură înăuntru, iar muşchii ei se strânseră fără să vrea, de parcă ar fi căutat să-l ţină înăuntru.

El râse. Emma nu-l auzea, dar nervii ei deveniseră atât de sensibili că îi simţi faţa ridicându-se amuzată, îi simţi dinţii frecându-se de pielea ei moale, îi simţi respiraţia lui fierbinte înăuntrul ei.

Asta o aduse la un pas de orgasm.

Dar nu. Nu. Aşa ceva nu se cuvenea. Era indecent să-l lase să-i facă asemenea lucruri în timp ce ea stătea neajutorată pe o masă, fără să-l poată atinge, sau să se mişte, sau să facă orice altceva. Nu avea de ales decât să accepte plăcerea barbară care i se oferea.

Încercă să-l lovească cu piciorul.

Masa se mişcă de parcă un cutremur scutura palatul.

El îi ţinu şoldurile, sprijinind-o, şi îi luă clitorisul în gură. Emma simţi într-adevăr un cutremur. Începu uşor, pe măsură ce el îi masa acel dâmb sensibil de piele. Crescu pe măsură ce el începu să sugă mai tare, să tragă, făcând-o să suspine şi să zgârie masa cu degetele. În sfârşit, chemat de o singură muşcătură tandră, cutremurul o cuprinse, zguduind-o aşa de tare că uită de masa precară, de ruşine, de bal, de prinţ, chiar şi de pericolul de care ar fi trebuit să

se teamă atât de tare. Nu mai exista decât propria ei plăcere şi bărbatul care i-o oferea forţat, cu atingerea lui mătăsoasă şi sărutările lui care o aduceau în pragul extazului,

Emma îşi arcui spatele, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Suspină şi gemu. Se lăsă pradă orgasmului. Din nou şi din nou. Până când nervii ei supraîncărcaţi nu mai simţiră nicio plăcere, iar ea se lăsă moale, abia în stare să se mai ţină de masă.

Bărbatul o sărută o ultimă oară şi ieşi de sub fustele ei. Iar mâinile îi întârziară puţin, de parcă îi făcea plăcere să-i atingă pielea. Se ridică şi o sprijini, ţinând-o de după talie. Îi şterse lacrimile de pe obraji. O sărută uşor, iar ea îşi simţi gustul pe limba lui.

Asta o umili. Şi o mulţumi. Era de parcă l-ar fi însemnat într-un fel atât de intim că doar ei doi aveau să o ştie vreodată.

El o aşteptă să-şi revină, să nu mai geamă uşor cu fiecare respiraţie. Apoi o ridică de pe masă şi o aşeză în picioare. Aşteptă din nou până când ea reuşi să îşi menţină echilibrul.

O luă de după talie şi o conduse spre ieşire. Îşi duse degetul la buze şi deschise uşa. Privi afară, apoi încuviinţă şi o scoase din cameră.

Merseră alături în tăcere; Emma nu ştia încotro până când auzi în sfârşit muzică şi voci. Dincolo de un colţ se vedeau luminile balului. Se opri şi rămase acolo, ştiind că trebuia să se întoarcă, dar dorindu-şi doar să rămână cu el pentru totdeauna. Alături de el putea fi ea însăşi, era iubită, era în siguranţă. Era atât de iubită.

— Ascultă… spuse ea, întorcându-se spre el.

— Aminteşte-ţi…

Cuvintele se auziră ca o răsuflare, ca o şoaptă de vânt.

Apoi, Moartea dispăru.

Capitolul 29

Moartea o urmări din umbră pe Emma, care intră din nou în sala de bal. Era frumoasă în rochia ei cu fir de argint, dar şi mai frumoasă fără ea. Era a lui, iar el nu suporta să o vadă întorcându-se la prinţul Sandre. Dar avea o misiune.

Se întoarse rapid în camera unde avusese loc întâlnirea lor pasională.

O recunoscuse imediat. Emblema familiei de Guignard decora uşile duble; aici era biroul prinţului Sandre, iar gândul că o posedase pe Emma pe măsuţa decorativă a prinţului îl umplu de satisfacţie.

Camera era întunecoasă, ce-i drept, dar luna răsărise, iar el învăţase să vadă bine în întuneric de atâţia ani. Căută în birou: întâi prin documentele oficiale de deasupra, apoi prin sertare. În cel de sus descoperi un pistol. Îl scoase şi îl studie. Era încărcat. Da, dacă cineva trăia aşa cum trăia prinţul Sandre, era o idee bună să aibă mereu la îndemână un pistol.

În al doilea sertar găsi o listă – nume scrise unul sub altul, cu sume care trebuiau plătite alături. Lista cetăţenilor din Moricadia care spionau, cu vrere sau fără vrere, pentru prinţ. O citi, o memoră, apoi o puse la loc.

Căutând în continuare, deschise sertarul de jos şi auzi zornăit de metal. Îngheţă.

Ştia acel zgomot.

Cu precauţia unui bărbat care are de-a face cu un şarpe veninos, scoase un inel de metal. Pe el atârnau două chei imense, vechi şi negre. Erau medievale şi ar fi trebuit să fi ruginit cu timpul, însă erau lustruite şi netede, des folosite şi atent îngrijite.

Erau cheile de la temniţă şi îi aparţineau prinţului

Sandre.

Moartea simţi un imens dezgust. Cheile îi tremurau în mâini, un sunet rău prevestitor, un sunet de moarte. Voia să le ia şi să le arunce pe fereastră, pentru ca Sandre să nu mai poată niciodată să coboare în temniţe şi să tortureze un alt suflet nefericit.

Dar nu-i putea salva pe prizonieri aşa, iar Moartea nu îndrăznea să-l lase pe Sandre să afle că îi căutase prin birou.

Folosindu-se de întreaga lui voinţă, puse la loc cheile, închise sertarul şi plecă în altă parte să-şi schimbe costumul cu hainele fine ale unui gentleman venit la bal.

Totul începuse ca un simplu joc, o încercare de a-i da de înţeles prinţului Sandre că vremea lui şi a familiei de Guignard se sfârşise. Acum însă era o cursă disperată de a pune capăt regimului lui Sandre înainte ca prinţul să afle adevărul despre Emma – că Emma nu era o domnişoară blândă, slabă şi timidă, ci o femeie gata să lupte ca o pisică sălbatică pentru bărbatul pe care îl iubea.

Acel bărbat era Moartea. Miza era mult prea mare. Trebuia să câştige jocul, şi repede.

*

Emma stătea în sala de bal, lângă perete, zâmbind slab, încuviinţând când alţii o salutau, prefăcându-se că-i caută pe lordul şi Lady Fanchere.

Iubitul ei îşi riscase viaţa ca să vină şi să o găsească; probabil că nu era frumos din partea ei să se simtă atât de flatată. Dar era. Era şi mai remarcabil că insistenţa lui de a face dragoste într-un fel atât de nou, de ruşinos şi de fabulos o făcuse să se topească de plăcere şi să se simtă mult mai liniştită decât ar fi crezut vreodată că era cu putinţă.

În plus, Emma bănuia acum încă un lucru la care nu

se gândise înainte.

Moartea era de fapt un gentleman.

Studie mulţimea, căutându-l.

Avea sens. Moartea îşi putea permite un armăsar rapid; pentru asta avea nevoie de bani. În nopţile în care o vizitase venise călare, aşa că mirosea a cai şi a praf. În seara asta însă, venise la palat ca oaspete, fiindcă mirosea a săpun şi a haine curate.

Putea vorbi, dar nu o făcea. Fiindcă avea accent? Era oare moricadian? German? Francez, italian? Sau poate că vocea lui era prea înaltă sau prea joasă sau... Era oare în cameră cu ea chiar acum? O urmărea?

Emma îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia, pozând pentru un bărbat care s-ar fi putut nici măcar să nu o vadă.

— Domnişoară Chegwidden, speram să vorbim în seara asta, dar ai dispărut atât de multă vreme că m-ai adus la disperare. Te-ai rătăcit din nou?

Durant râse răguşit. Emma îl privi furioasă că îi întrerupsese fantezia.

— Da, spuse ea. Da, m-am rătăcit.

— Îmi pare rău că n-am putut să te îndrum. Dar ai reuşit să te întorci.

— Am reuşit. Da.

Emma voia ca Durant să plece, căci nu putea să vadă în jur din cauza lui.

— Ai grijă unde te rătăceşti. Ţara asta este plină de locuri periculoase.

Durant arăta altfel decât şi-l amintea. Nu era mai serios. Îl văzuse mai serios înainte. Era mai... intens.

— Ţin minte.

Emma îl privi în ochi şi, o clipă, avu impresia ameţitoare că îi recunoaşte. Apoi...

— Domnişoară Chegwidden, te căutam, spuse prinţul Sandre, luând-o de mână de parcă ar fi avut dreptul să o atingă. Unde ai fost?

— S-a rătăcit, spuse Durant. E o problemă firească pentru domnişoara Chegwidden.

Prinţul se răsti la el cu o răutate care făcu să i se taie respiraţia Emmei:

— Pleacă de-aici!

Durant se trase înapoi, iar teama lui era limpede şi ascuţită ca un tăiş. Se întoarse pe călcâie şi fugi, lăsând-o singură cu prinţul.

Sentimentul pe care îl avusese cu o clipă mai devreme dispăru, iar singurul gând care îi rămase Emmei în minte fu „Bietul om”. Nu-i păsa de asigurările pe care le primise. Ceva oribil se întâmplase în temniţele castelului, iar prinţul Sandre însuşi fusese cel care îl făcuse.

Prinţul se întoarse înapoi spre ea.

— Unde ai fost?

— M-am rătăcit, cum a spus şi Durant. Am luat-o pe unde nu trebuie şi m-am plimbat multă vreme.

Era adevărat, deşi nu-i spusese totul. Emma se înroşi amintindu-şi unde mersese şi cu cine se întâlnise.

Prinţul îi studie faţa şi o trase într-un alcov, iar oaspeţii din jur fugiră speriaţi.

— O oră? Te-ai rătăcit *o oră?*

— Am admirat palatul. Mă tem că ţi-am invadat intimitatea.

— Unde ai fost?

Emmei nu-i plăcu tonul lui.

— Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi rătăcit!

Ochii lui albaştri îngheţară. Îi strânse degetele suficient de tare cât să-i adâncească inelul simplu de argint în carne. Emma se înfioră simţind durerea şi spuse repede:

— Am fost într-un coridor lung, cu camere de o parte şi de alta. Am văzut un balcon lung şi luminat de lună. Am ieşit sperând să pot să cobor în bucătărie, dar nu.

— Ai fost în zona mea privată, spuse el, slăbindu-şi strânsoarea.

— Mă gândeam eu. Camerele erau luxoase, am văzut asta chiar şi în întuneric.

Prinţul se gândi puţin.

— Cum te-ai întors?

— Am pornit pe un drum pe care îl credeam greşit şi am ajuns în final aici.

Emma voia să adauge că îi părea rău că se întorsese, dar deşi furia din ochii lui dădea semne că începe să se stingă, încă îi mai ţintea degetele şi îi era teamă.

— Toată lumea întreba unde ai plecat. Mi-am făcut griji.

Îşi făcuse griji deci că Emma plecase, lăsându-l să pară caraghios în ochii celorlalţi. Dar Emma încuviinţă şi spuse:

— Şi eu mi-am făcut griji. Habar n-aveam că sunt atâtea camere aici.

Lordul şi Lady Fanchere intrară în alcov.

— Sandre, nu se cuvine să fiţi singuri, rosti sever Lady Fanchere.

— Trebuia să vorbesc cu domnişoara Chegwidden despre cum se cuvine să se comporte atunci când este invitată un bal de la castel.

Prinţul Sandre zâmbi cu toţi dinţii. Emma simţea nevoia să-l plesnească sau să îl contrazică, dar o durea mâna. Şi-o trase încet dintr-a lui şi o privi. Sandre o strânsese suficient de tare cât să o taie cu propriul ei inel; sângele maroniu şi lipicios începea să i se usuce între degete.

Lady Fanchere observă şi probabil că ghici motivul, aşa că îl luă de braţ pe prinţul Sandre şi îl întoarse spre sala de bal.

— Presupun că ai auzit ce face Aimée acum?

Nu! Emma începu să facă un pas în faţă, să o oprească pe Lady Fanchere.

Lordul Fanchere o prinse de braţ pe Emma şi clătină

din cap. „Prea târziu”, spuse el pe tăcute.

Prinţul Sandre oftă exasperat.

— Ce plan idiot i-a mai venit în minte lui Aimée de data asta?

Lordul Fanchere îi oferi braţul Emmei şi porniră după cei doi veri.

— S-a hotărât să plece în străinătate.

Lady Fanchere era încântată şi era limpede că se aştepta ca şi prinţul Sandre să se simtă la fel.

— Ce?! întrebă prinţul, răsucindu-şi capul.

— Mai întâi va pleca în Italia să-şi petreacă iarna acolo, spuse Lady Fanchere, fără să-i observe nemulţumirea, apoi se va muta în Austria vara. Este exact ce-i trebuie. N-am mai văzut-o aşa de încântată de ani de zile.

Vorbind, se plimbau prin mulţime, iar Emma se străduia să audă ce vorbesc şi se ruga ca Lady Fanchere să tacă.

— Cum va face asta? întrebă interesat Sandre.

Lordul Fanchere păşi înainte.

— I-am pregătit un cont din care să-şi scoată bani cât timp călătoreşte.

— Chiar aşa? întrebă Sandre, aruncându-i o privire.

— Eleonore m-a rugat, spuse lordul Fanchere.

— Da. Presupun că trebuie să faci ce-ţi spune Eleonore.

Prinţul Sandre chicoti de parcă făcuse o glumă bună, dar lordul Fanchere luă problema foarte în serios.

— Îmi cere prea puţine lucruri, iar eu aş face atât de multe pentru ea. Lordul îi luă mâna soţiei sale şi i-o sărută. Pentru că ea mi-a oferit totul.

— Poftim, domnişoară Chegwidden, aşa poţi avea tot ce-ţi doreşti într-o căsnicie. Cere puţin şi vei primi tot ce vrei, spuse prinţul Sandre.

„Nu-mi pasă ce crezi”, se gândi Emma.

— Voi ţine minte asta, Alteţă, spuse ea cu glas tare. Apoi, intenţionând să schimbe subiectul, se întoarse spre Lady Fanchere şi spuse: M-am rătăcit prin castel şi am găsit balconul. Nu ştiam că peisajul e atât de frumos.

— Familia regală şi-a ales bine locaţia, nu-i aşa? spuse prinţul Sandre, dispus să treacă peste planurile lui Aimée deocamdată. Se spune că acest castel nu poate fi cucerit decât prin trădare.

— Cred că de asta s-a folosit şi familia ta, nu-i aşa? întrebă lordul Fanchere.

Emma îl privi uimită. Era atât de calm. De liniştit. De tăcut, însă nu era prost, şi să-i spună aşa ceva prinţului Sandre… oare încerca şi el să-i distragă atenţia de la planurile lui Aimée?

— Aşa e, Sandre… strămoşii noştri nu au fost oameni demn de admirat, spuse Lady Fanchere, clătinând din cap cu tristeţe.

— Nu ştiu povestea, zise Emma.

— Contele de Guignard a fost invitat de familia regală din Moricadia să viziteze castelul, îi spuse Lady Fanchere, şi înainte să sosească, acesta şi-a plasat oameni de încredere printre servitorii din marea sală. Contele a adus vinuri din ţinuturile lui în dar şi toată lumea a băut pe săturate. Când soldaţii regali erau prea beţi ca să mai intervină, a dat un semnal. Oamenii lui au deschis uşile din spate şi au dat drumul soldaţilor înăuntru. I-au măcelărit pe toţi membrii gărzii legale şi pe servitorii lor, au violat femeile, l-au târât afară pe rege şi l-au spânzurat.

— Oribil, şopti Emma.

— Calul troian e o metodă veche de a câştiga un război, zise prinţul Sandre, neimpresionat de mişelia strămoşilor săi.

— Au încălcat toate regulile ospitalităţii! răspunse Lady Fanchere.

— Ah, dar priveşte ce ne-au lăsat în dar nouă,

urmaşilor. Prinţul Sandre gesticulă, arătând sala de bal aglomerată şi strălucitoare, Castelul, pământurile... banii...

Emma sesiză o ocazie.

— Am văzut de pe balcon cât de neregulat e terenul. Nici nu-i de mirare că Moartea continuă să scape.

Apoi îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă Sandre se lăsa momit.

— Nu pentru multă vreme, spuse prinţul Sandre cu o mulţumire sinistră. A trebuit să-i spun exact ce doresc vărului meu Jean-Pierre, iar el a ales să se ocupe de asta el însuşi.

Lady Fanchere privi în jur.

— Unde e Jean-Pierre?

— A ieşit la vânătoare, răspunse prinţul Sandre cu un zâmbet care o îngrozi pe Emma.

— Vânează Moartea? întrebă ea, cu vocea plină de admiraţie.

— Da. E cel mai bun ţintaş al meu.

Emma simţi că îi pălesc obrajii.

— O să-l împuşte? O să-l omoare?

— E un lucru bun, spuse Lady Fanchere. Moartea a speriat-o pe Aimée atât de tare.

— Moartea l-a ucis pe Rickie, se răsti prinţul Sandre.

— Poate că Moartea l-a ucis pe Rickie, sau poate a fost altcineva. Era vărul nostru, dar nu era prea iubit. Dumnezeu să-l odihnească, adăugă Lady Fanchere înainte ca prinţul Sandre să o poată contrazice.

— În orice caz, Moartea va atârna în ştreang, spuse prinţul Sandre. Îmi place să-i spânzur pe criminalii ca el.

— Credeam că vărul tău o să-l *împuşte,* spuse Emma, pe care disperarea o făcuse brusc curajoasă.

— Eşti însetată de sânge, nu-i aşa? întrebă prinţul Sandre, şi era limpede că îi plăcea ideea. Nu, îl vreau viu şi îl voi folosi ca să dau un exemplu tuturor. Îl vom ţine în viaţă până îl vom spânzura, spuse el, înclinându-se. Va

suferi fiindcă a speriat o domnişoară aşa de drăguţă ca dumneata.

— Da, spuse Emma, şi fiindcă prinţul Sandre avea impresia că îi făcuse un compliment adăugă: Mulţumesc.

— Ajunge cu discuţiile astea serioase. Suntem la bal. Am aşteptat peste o oră să dansez din nou cu dumneata, domnişoară Chegwidden, spuse prinţul Sandre, oferindu-i braţul. Să valsăm, aşadar!

Emma îl privi, dezgustată de tot ce aflase despre el, dându-şi seama că nu putea continua aşa, nici chiar de dragul Morţii.

Prinţul Sandre ridică mirat o sprânceană.

— Domnişoară Chegwidden?

Emma nu-l putea atinge. Îi dădea fiori. Nu-l *suporta.*

Lady Fanchere o împinse uşor din spate.

O voce de contralto, muzicală şi amuzată, fu cea care o salvă pe Emma de la dezastru.

— Sandre, dragul meu, spuse contesa Martin, păşind în cercul strâmt, dând-o la o parte pe Emma şi mângâindu-i faţa lui Sandre. Ai auzit ce zvonuri umblă printre oaspeţii tăi? Moartea a fost văzută chiar aici.

Sandre îşi trase capul într-o parte.

— Aici?

— Ce vrei să spui? întrebă şi Emma.

Contesa Martin o ignoră, de parcă nici n-ar fi existat.

— Moartea e în castel, alteţa mea dragă. În seara asta! În timp ce soldaţii tăi îl caută prin sate. Trebuie să recunoşti, este *atât* de amuzant!

Capitolul 30

Jean-Pierre stătea pe cal, privind fulgerele de la orizont, care luminau vârfurile muntoase ca binecuvântările

lui Zeus. Prinţul organizase un bal, dar îi spusese limpede lui Jean-Pierre că nu era bine-venit. Nu din cauza mamei lui, pe care prinţul Sandre o numea batjocoritor o târfă cu gura pricepută, ci pentru că Jean-Pierre încă nu prinsese Moartea.

Vântul se înteţi. Un nor acoperi stelele, bolborosind jos, iar aerul începu să miroasă a ploaie.

La naiba cu furtuna. Se apropia, şi se apropia repede.

Jean-Pierre se săturase să aştepte în vechiul cimitir regal de lângă drumul care ducea spre palat, lăsându-se udat până la piele până dimineaţa. Intenţiona să ia parte şi el la următorul bal.

Sunetul copitelor de cal îl făcu să se întoarcă. Văzu un cal alb care venea de după un colţ al castelului şi nu reacţionă în niciun fel.

Văzuse mulţi cai albi de când începuse să stea la pândă. Călăreţul purta o pelerină neagră. Dar când călăreţul ajunse la o porţiune de drum drept şi îşi îmboldi calul, un fulger lumină totul.

Jean-Pierre se încordă în şa.

O pelerină neagră… şi o mască neagră… iar acolo unde pelerina flutura în bătaia vântului, Jean-Pierre văzu… un giulgiu alb şi haine zdrenţuite. Şi ce dacă descrierea şi realitatea nu se potriveau întru totul? Înfăţişarea Morţii fusese denaturată de zvonuri şi legende.

Fulgerul lumină din nou şi bubui un tunet. Jean-Pierre îşi scoase flinta din teacă.

Calul Morţii pornise la trap acum, tot mai repede, apropiindu-se în galop.

Jean-Pierre ţinti umărul drept al Morţii. Aşteptă următorul fulger şi apăsă pe trăgaci.

În aceeaşi clipă, Moartea se aplecă peste gâtul calului.

Jean-Pierre auzi bubuitura flintei, văzu explozia de pânză, carne şi sânge când glonţul nimeri între umăr şi gât.

Moartea se prăbuşi în şa. Îşi reveni. Calul lui sări

înainte, dădu un colţ şi dispăru.

Jean-Pierre blestemă, puse flinta la loc în teacă şi îşi lovi calul peste crupă. Nu intenţiona să-şi lase prada să scape.

Dar cerurile se deschiseră chiar când păşi pe drum. Temperatura coborî şi începu să plouă cu grindină, biciuind copacii şi sfârtecându-i pielea. Călări, ştiind că şi Moartea trebuia să înfrunte vremea, dar nu vedea nimic înainte. Îşi îmboldi calul să meargă mai repede. Animalul ezită, se ridică pe picioarele dinapoi şi îl aruncă din şa.

Jean-Pierre ateriză într-o baltă îngheţată.

Calul se ridică din nou în două picioare, iar copitele i se apropiară periculos de mult de capul lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre se rostogoli prin noroi, ferindu-se.

Calul fugi întins înapoi, spre palat.

Blestemând, Jean-Pierre se ridică în picioare, privind în toate părţile. Nu se vedea nimeni. Bineînţeles. Ce imbecil ar îndrăzni să iasă afară pe o asemenea vreme?

Pornind înapoi spre palat prin torentele de ploaie şi rafalele de vânt, Jean-Pierre ştia deja ce poveste se va spune la palat.

Moartea chemase furtuna şi folosise trăsnetul ca să-şi înfrângă duşmanii.

Ei bine, tot ce se poate, dar Jean-Pierre văzuse cum glonţul îl lovise.

Banditul care îşi spunea Moartea era rănit, suferea ascuns undeva, iar Jean-Pierre intenţiona să-l prindă şi să-l aducă la palat.

*

Emma intră în camera ei, ţinând lumânarea deasupra capului, privi în jur şi simţi că îi vine să plângă. Tia nu se vedea pe nicăieri, rochia pe care o purta avea nasturi la spate şi, dacă nu se obosea să coboare până la bucătărie,

trebuia să doarmă în această rochie – şi în corset. Apăsă balenele care îi ţineau spatele drept şi rigid şi îi muşcau din talie. Nu şi le putea da jos singură. Trebuia să găsească pe cineva care să o ajute să se dezbrace.

Pe de altă parte, după ce prinţul Sandre plecase mai devreme de la bal ca să-şi comande soldaţii, Lady Fanchere recunoscuse că era obosită, iar lordul Fanchere le adusese acasă printr-o furtună cu grindină. Ceea ce însemnase că Emma nu mai fusese nevoită să danseze încă o dată cu prinţul Sandre.

Emma considera asta o victorie demnă de a fi sărbătorită.

Afară, furtuna începuse să se potolească în sfârşit.

Emma începu să-şi scoată cu greu agrafele cu diamante care îi prindeau părul. Trebuia să o laude totuşi pe Madame Mercier: nicio şuviţă nu le scăpase. Dintr-odată însă, silueta unui bărbat se ivi şchiopătând din umbră şi spuse:

— Domnişoară Chegwidden.

Acum o săptămână, Emma ar fi ţipat. Acum îşi scoase o agrafă din păr şi o ţinu ca pe o armă.

Bărbatul ridică un braţ.

— N-am venit aici să-ţi fac rău. Sunt Rubio, valetul lui Durant.

Emma îl văzuse de sus înainte; acum îi privi chipul.

Era mai în vârstă doar ea cu vreo cinci ani, dar avea privirea unui bărbat care văzuse lucruri îngrozitoare şi suferise mai mult decât era drept să sufere într-o viaţă. Era îmbrăcat într-un costum negru cu manşete albe de bumbac, la fel ca înainte. O mânecă era prinsă cu grijă; nu mai avea acel braţ. Părul lui blond-roşcat era ciufulit acum, iar pe manşetă avea o pată de sânge.

Emma îşi lăsă jos agrafa.

— Da?

— A fost împuşcat, spuse repede Rubio. Are nevoie de

tine.

Emma îl privi confuză, cu gândurile învălmăşindu-se, încercând să înţeleagă despre cine vorbea. Nu Durant. Deci…

— Moartea?

— Da. L-au împuşcat. Tu ştii să vindeci oameni. Vino să-l ajuţi.

Emma îşi luă săculeţul cu medicamente, îşi ridică poalele şi spuse:

— Condu-mă.

— Mergi singură, spuse Rubio, şchiopătând spre uşă. E în casa pentru văduve.

Deci Moartea era cu Durant? Dar Emma nu-şi mai pierdu timpul cu întrebări. Fugi în jos pe scări, ieşi pe uşa din spate şi traversă curtea imensă. Totul era ud. Simţea bucăţi de grindină prin tălpile pantofilor de piele.

Uşa casei era deschisă.

Emma intră în fugă.

Casa pentru văduve era veche, un castel primitiv, decorat pentru a-i ascunde vârsta. Emma urcă în fugă scara de piatră în spirală până la etaj, apoi se îndreptă spre singura cameră luminată.

Se opri în cadrul uşii.

Michael Durant stătea pe un scaun în faţa oglinzii, scriind ceva. Părul lui roşcat era ud şi picura. Pe masă era o mască neagră, umedă. Chipul lui era contorsionat de durere şi sângera dintr-o rană dintre umăr şi gât, unde fusese lovit de glonţ. În jurul gâtului purta o eşarfă albă şi udă. De pantalonii albi şi uzi erau cusute bucăţi de cârpă. Avea pieptul gol… iar Emma îi recunoscu pieptul. Şi bărbia. Îl recunoscu *pe el.*

Ştiu în sfârşit adevărul.

Michael Durant era Moartea.

Capitolul 31

— Ticălosule, răsuflă Emma.

Jean-Pierre împuşcase Moartea. Îl împuşcase pe Michael Durant.

Emma voia să-l ucidă pe Durant cu mâna ei.

Michael îşi ridică privirea şi i-o întâlni pe a ei în oglindă.

— I-am spus să nu-ţi spună, spuse el. De ce ţi-a spus?

Apoi îşi înmuie tocul în cerneală şi începu să scrie din nou.

Vocea lui era răguşită şi uşor de recunoscut.

„Ah. Desigur.” Nici nu era de mirare că Moartea nu-i spusese decât un singur cuvânt. Nu încerca să-şi ascundă accentul, ci acea răguşeală caracteristică.

„Ticălosul. Mincinosul.”

Emma îl diagnostică dintr-o singură privire:

— Eşti alb, deci încă mai eşti deghizat. Eşti plin de sânge pe piept şi pe spate… şi nu-ţi poţi ridica braţul stâng?

Nu putea. Emma îşi dădea seama după felul în care îşi ţinea mâna în poală, nemişcată, cu palma deasupra, şi avea pielea albăstrie. Iar el nu îi negă acuzaţia, ci rămase aşezat.

— Întinde-te în pat cât mai poţi, spuse brusc Emma. Trebuie să-ţi scot glonţul.

— Glonţul a trecut prin mine. Şi trebuie să termin de scris lista cu spioni înainte să uit.

— Înainte să mori?

— Şi asta.

Michael nu părea prea neliniştit că Emma îi descoperise adevărata identitate. Probabil că îşi dăduse seama că Emma îl va recunoaşte la un moment dat. Probabil că îşi dăduse seama că Emma s-ar comporta la fel ca de obicei şi ar trece peste revelaţie în stilul ei rece, englezesc. Probabil credea că Emma nu-l va ucide.

Sau cel puţin nu încă.

Emma îşi deschise săculeţul şi scoase prosoapele, penseta, borcănaşul cu apă sulfuroasă dintr-un izvor din Franţa. Îmbibă o fâşie de bumbac în apă, i-o puse pe rană şi zâmbi văzându-l că se crispează şi exclamă:

— Doamne fereşte, femeie. Mă doare!

Aşa îi trebuia!

— Şi pute, adăugă el, deşi nu-i păsa neapărat de asta.

— Sulful va opri orice infecţie. Emma îndepărtă cârpa şi studie rana. Vei avea nevoie de îngrijiri serioase. Glonţul a trecut prin costum şi pânza s-a lipit de muşchi.

Michael lăsă tocul din mână şi o privi, chiar o privi, pentru prima oară de când Emma intrase.

— Emma, e ceva important.

Dacă avea de gând să-i spună că o iubeşte, Emma intenţiona să-i răspundă că puţin îi păsa.

— Am scris lista de spioni, voluntari sau nu, care lucrează pentru prinţul Sandre. *Trebuie* să-mi promiţi că te vei asigura că Rubio i-o dă lui Raul Lawrence.

Oare Emma nu-şi dăduse încă seama cât de prostuţă era? Şi încă o prostuţă plină de speranţă, agăţându-se de gândul că Michael avea să-şi declame iubirea pentru ea. Îi venea să se pălmuiască singură.

Nu, voia să-l pălmuiască pe el.

— Emma, îmi promiţi?

— Desigur. Am dat totul pentru cauză, n-am de gând să dau greş acum.

Vocea lui deveni mai profundă.

— Emma… murmură el.

Ah, acum îşi dădea seama că Emma e supărată. Şi devenea şi mai palid, dacă era posibil aşa ceva.

Dar Emmei nu-i păsa. „Ticălosul. Dacă moare, jur că-l omor cu mâna mea.”

— Întinde-te pe pat, spuse ea.

— Te-am visat spunându-mi asta, dar în alte

circumstanţe.

Credea oare că o poate seduce *acum?*

Michael se ridică şi se clătină. Emma sări să-i ofere braţul. Michael se rezemă de ea cu toată greutatea, apoi se îndreptă de spate.

Ticălosul. Ticălos prost, încăpăţânat, arogant şi mincinos.

— Ce-ai spus? întrebă Michael.

Emma era fiică de vicar. Nu gândise asemenea cuvinte, şi cu atât mai puţin nu le spusese cu glas tare.

— Am *spus* întinde-te în pat.

— Mă gândeam eu.

Cum îndrăznea să se amuze? Aici? Acum?

Emma îl ajută să se întindă pe pat.

Mai devreme. *Mai devreme* o sărutase sub fustă; apoi, nicio jumătate de oră mai târziu, vorbise cu ea în sala de bal, prefăcându-se că nimic nu se întâmplase între ei, că nu o vizitase în dormitor cu o seară înainte şi în fiecare seară până atunci. Şi în seara de dinainte, şi în cea anterioară aceleia, şi că nu o făcuse să-l seducă până făcuseră dragoste, şi că nu o ţinuse trează noaptea, făcându-şi griji.

Emma era furioasă. Tremura de nervi. Nu din pricina îngrijorării că Michael ar putea muri din cauza acelei răni neînsemnate care îi luase o bucată de muşchi, lăsându-i braţul paralizat şi gata să se infecteze.

— Cum ai reuşit să faci aşa ceva?

— În seara asta, sau…?

— Totul. Costumul, calul, libertatea de a călări noaptea, deşi se presupune că eşti închis şi păzit?

— Rubio e foarte priceput la haine şi costumaţii. Când am fost arestat, prietenii mei din Moricadia l-au salvat pe Bătrânul Nelson pentru mine.

— Bătrânul Nelson este…

— Calul meu. E un grajd în peştera de sub casa pentru văduve, spuse Michael, dar vocea îi slăbea şi era şi mai

răguşit.

— Deci ai toate lucrurile de care ai nevoie ca să fii Moartea, mai puţin libertatea… şi, lasă-mă să ghicesc. Gărzile lui Fanchere sunt din Moricadia şi s-au obişnuit să închidă ochii, fiindcă ştiu că prizonierul lor este Moartea.

Emma nu ghicea, de fapt. Brimley o avertizase deja că moricadienii îşi au secretele lor. Lui Michael i se permitea să iasă noaptea sub deghizarea Morţii, şi astfel submina averea şi prestigiul familiei de Guignard. Bineînţeles, servitorii voiau ca el să călărească în fiecare seară.

— Fanchere e moricadian, spuse ea. Ştie şi el de asta?

— Poate, spuse Michael, încuviinţând gânditor. N-am vorbit niciodată despre asta. Dacă mă ajută cu ceva, atunci e mai degrabă fiindcă mă lasă să fac ce vreau.

Emma înclină din cap.

— Nu fi supărată pe mine, şopti Michael. Ştiu ce crezi că ţi-am făcut, dar nu e adevărat.

— Nu ştii ce gândesc, spuse Emma.

Apoi începu să lucreze cu penseta, trăgându-i firele negre şi albe din rana deschisă.

Michael nu răspunse. Leşinase.

Era bine aşa. Nu mai simţea durerea, deşi Emma nu-şi dădea seama de ce i-ar fi păsat de asta.

Îşi plimbă degetele pe braţul lui. Era rece şi mort. Glontele făcuse ceva îngrozitor: rupsese un nerv, o arteră… Emma nu ştia, şi deşi era furioasă pe Michael, nu voia să-i amputeze braţul.

Rubio intră în sfârşit pe uşă. Emma îşi ridică privirea.

Dacă Durant ar fi fost treaz, Emma l-ar fi rugat pe Rubio să-i spună cum era să trăiască cu un braţ amputat. Doar ca să-l sperie.

Doar ca să-l facă să înţeleagă cât de aproape fusese de moarte şi de o amputaţie.

Rubio şchiopătă până la pat.

— Cum e? întrebă el.

— E bine, spuse Emma, făcându-şi în continuare de lucru cu penseta.

— Atunci de ce plângi?

— Nu plâng. Emma îşi şterse lacrimile de un umăr, apoi de celălalt. E o listă pe masă. E ceva important. Trebuie să i-o duci lui Raul Lawrence.

Rubio luă hârtia, o împături şi o puse în buzunar.

— De ce face asta? izbucni Emma.

— Deghizarea, vrei să spui? Costumul Morţii? zâmbi Rubio, dând la iveală doi dinţi ciobiţi. Trebuia să facă asta. În închisoare începuse să plănuiască cum să le ştirbească autoritatea celor din familia regală. Şi a mers, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Emma se gândi în ce pericol se pusese Durant şi cum se folosise de deghizarea lui ca să o seducă…

— Şi ce-şi închipuia că va rezolva cu asta?

— Vrea să-l distrugă pe Sandre.

— Deghizat în fantomă? spuse Emma pe un ton plin de reproş.

— Vrea să-i trimită informaţiile noului rege. Să-i alunge pe turişti pentru ca Sandre să nu mai profite de pe urma lor. Să răspândească zvonul că regele de drept al ţării se va întoarce. Să se lupte, dacă e nevoie, şi să ucidă pentru răzbunare.

Emma îl privi pe Rubio, apoi se întoarse din nou la rana lui Durant.

— Dezbracă-i pantalonii, sunt uzi, spuse ea.

Rubio ezită.

— Am văzut tot ce are acolo, spuse Emma, aruncându-i o privire plină de reproş, şi dacă îl laşi aşa va face hipotermie. Dă-i jos pantalonii şi înveleşte-l în pături calde.

Fără să-l privească, Emma începu să-i desfacă eşarfa din jurul gâtului. Rubio îi dădu jos pantalonii lui Durant şi îl

acoperi cu o pătură. Apoi, văzând cum Emma se uita la gâtul lui Durant, spuse:

— Când a ieşit din închisoare nu putea vorbi deloc.

Nu putea vorbi? Nici *ea* nu mai putea vorbi acum.

Semnele de pe gâtul lui Durant arătau de parcă cineva îl strânsese cu un lanţ şi îl târâse în spatele calului. Pielea era roşie, plină de cicatrice şi ruptă în jurul mărului lui Adam. Urmele se întindeau de sub falcă până la claviculă… şi abia dacă se vindecaseră. Probabil că nu se vor vindeca niciodată.

— Cine a făcut asta?

— Familia de Guignard spânzură oamenii cu mare plăcere.

— Am mai auzit asta.

Chiar mai devreme. Din gura prinţului însuşi.

— Fiindcă e adevărat. Le place să-ţi înfăşoare frânghia în jurul gâtului, să te tragă în sus şi să te lase să atârni, dând din picioare, sufocându-te, încercând să scapi, auzind cum moartea ţi se apropie cu fiecare bătaie de inimă.

— L-au spânzurat pe Michael? Ce l-a salvat?

Rubio râse gros.

— Dorinţa de a-l spânzura din nou. Dacă laşi pe cineva atârnat un sfert de oră, poţi să-l dai jos şi să-l laşi să-şi revină, iar apoi să-l spânzuri din nou şi să mai priveşti o dată spectacolul. E oribil să ştii că vei muri auzindu-i cum îţi râd în faţă.

Emma văzu că şi Rubio avea aceleaşi cicatrice deasupra gulerului rigid.

— Eu eram un nimeni. Nu le păsa dacă rămâneam cu cicatrice. Aşa că m-au spânzurat, apoi m-au dat jos şi m-au torturat oricum. De el… Rubio arătă cu capul spre Durant… le păsa mai mult. Pentru că familia lui avea bani, influenţă. Pentru că nu reuşeau să-i înfrângă spiritul. Pentru că se distrau copios pe seama lui şi pentru că erau convinşi că ştie mai mult decât le spune.

— Şi ştie?

— N-aş putea să-ţi spun. Dar dacă da, atunci şi-a păstrat secretele în ciuda durerii, în ciuda fricii, spuse Rubio, plin de admiraţie.

Desigur, Rubio era bărbat. Vorbea simplu şi direct.

Iar Emma era o femeie care fusese trădată. Începu din nou să-i oblojească rana lui Michael.

— Adu-mi saci calzi cu nisip. Trebuie să-i împachetăm braţul ca sângele să curgă în continuare.

— Am plecat.

Emma auzi cum călcâiele lui Rubio se târau pe podeaua pietruită, şchiopătând. Pas. *Pas.* Pas. *Pas.* Paşii se opriră.

— Cineva trebuie să poarte costumul Morţii şi să călărească până când Michael îşi revine.

— Atunci caută pe cineva.

— Nu poate fi cineva din Moricadia. Moricadienii erau cei mai buni călăreţi din lume, dar acum nimeni nu-şi mai permite să cumpere un cal, iar dacă vreunul dintre ei va fi prins făcând asta va fi spânzurat de şapte ori până să fie lăsat să moară.

— Atunci locul Morţii va rămâne gol, spuse Emma, concentrându-se pe ce avea de făcut.

— Moartea a speriat oamenii veniţi aici să-şi cheltuie banii. A ruinat visteria prinţului. Le-a dat speranţă oamenilor de rând, care cred că apariţia lui vesteşte întoarcerea adevăratului rege. Şi, lucrul cel mai important, Moartea l-a făcut pe prinţul Sandre să arate ca un caraghios neputincios, râse gros Rubio. Toată lumea râde de Sandre. Moartea a făcut foarte mult bine. Ar fi o tragedie ca totul să fi fost degeaba. Nu poţi să laşi să se întâmple asta.

— Nu te ascult, spuse Emma, aruncându-i o privire furioasă.

Dar îl auzise.

*

Prinţul stătea la biroul lui, adunând cifre într-un registru cu coperte de piele. Focul era aprins în şemineu, alungând răcoarea ultimei furtuni cu grindină. Soţia lui Quico, Bethania, se mişca graţios şi lin prin cameră, ştergând praful de pe mobilă. Era o scenă liniştită, familială… şi era probabil ultima dată când Jean-Pierre avea să vadă un asemenea tablou.

Rămase în uşă, şiroind apă pe podea, tremurând de frig… şi frică.

— Da? întrebă Sandre fără să-şi ridice privirea.

— Am împuşcat Moartea, Alteţă.

Prinţul îşi lăsă tocul pe sugativă, îşi ridică privirea, îşi prinse mâinile şi zâmbi:

— Sper că nu l-ai omorât.

— Nu, nu l-am omorât. Jean-Pierre respiră adânc ca să-şi potolească tremurul din voce. A scăpat.

Zâmbetul lui Sandre păli.

— A scăpat?

— Stăpâne, am avut grijă să nu-l ucid… mă tem că am avut prea multă grijă. Jean-Pierre se grăbi să ajungă la partea bună. Dar am văzut că glonţul l-a lovit, am văzut cum i-a sfâşiat costumul în dreptul umărului. L-am văzut clătinându-se în şa şi am văzut sânge. E rănit. Poate fi găsit.

Sandre îl privi pe Jean-Pierre. Îl privi în tăcere. Se ridică. Deschise un sertar. Se aplecă. Şi scoase un pistol.

Jean-Pierre avea să moară.

Sandre ridică pistolul, ţinti spre Jean-Pierre… apoi se întoarse şi o împuşcă pe Bethania.

Femeia ţipă şi căzu la pământ, zbătându-se pe covor, ţinându-se de şold.

Calm, de parcă făcea aşa ceva în fiecare zi, Sandre puse pistolul înapoi în sertar şi îl închise. Apoi îşi ridică

vocea ca să se facă auzit peste ţipetele Bethaniei:

— De când Moartea a început să călărească în fiecare seară, cazinourile şi hotelurile noastre nu mai aduc la fel de mulţi bani. Şi auzi acel sunet?

— Da, Alteţă, spuse Jean-Pierre, privind spre Bethania; cum ar fi putut să nu o audă?

— Nu ea. Celălalt sunet. Ascultă! spuse Sandre, ducându-şi o mână la ureche.

Jean-Pierre se strădui, dar nu auzea nimic în afară de suspinele îndurerate ale femeii.

— E sunetul moricadienilor care râd. Ştii de cine râd?

Jean-Pierre clătină din cap.

— Râd de mine. Râd pentru că Moartea încă mai bântuie, spuse Sandre, sprijinindu-şi mâinile pe birou şi aplecându-se spre Jean-Pierre. Nimeni n-are dreptul să râdă de prinţul Sandre de Guignard.

— Nu, Alteţă.

— Spune-le soldaţilor mei să plece să găsească Moartea. La fiecare trei zile de-acum înainte, dacă nu e găsit, voi împuşca o altă soţie, un alt fiu, o altă fiică.

Lui Jean-Pierre nu-i venea să creadă ce auzise. Prinţul înnebunise. Iar voia prinţului avea să se facă, la fel ca întotdeauna. Iar soldaţii urmau să fie mai îndârjiţi ca niciodată.

— Ia-o de-aici, spuse Sandre, frecându-şi tâmpla. Ţipetele ei îmi dau dureri de cap.

Jean-Pierre se grăbi să o ia în braţe pe femeia care se zbătea şi porni spre uşă.

— Jean-Pierre! chemă Sandre.

Jean-Pierre se întoarse.

— De-acum înainte, *tu* le vei împuşca familiile. Găseşte-mi Moartea, sau nu vei mai îndrăzni să te culci niciodată.

Capitolul 32

— Ce zici, să iau asta cu mine în Italia?

Aimée îşi plimbă mâna de-a lungul pianului din lemn alb, pictat, din sala de muzică a conacului în care locuia.

— Cântaţi la pian? întrebă Emma, privind emoţionată pianul lung de trei metri.

— Vai, nu, spuse Aimée, fluturându-şi degetele scurte. Nu am degetele bune pentru aşa ceva.

— Atunci cred că ar fi mai bine să închiriaţi un pian când ajungeţi acolo.

Lady Fanchere o trimisese pe Emma să o ajute pe Aimée să-şi facă bagajele şi să-şi încuie casa, iar acum Emma ştia de ce. Pe măsură ce Aimée îşi trecea în revistă obiectele din casă, cineva trebuia să fie vocea raţiunii.

Dar Emma fusese trează două nopţi la rând îngrijindu-l pe Michael Durant în casa pentru văduve de lângă castelul soţilor Fanchere. Michael făcuse febră. Când Emma era plecată, Rubio avea grijă de el de parcă ar fi fost fraţi, dar Emma era preocupată pentru el în fiecare clipă, iar asta o înfuria.

De ce-i păsa de soarta unui bărbat care o minţise? Care îi răpise inocenţa? Dumnezeule, îndrăznise chiar să-i facă reproşuri când îl lăsase pe prinţul Sandre să o curteze, ştiind prea bine de ce o făcea, şi o ademenise cu ideea de a-i face curte el însuşi, Michael Durant, moştenitorul ducatului de Nevitt, când ştia prea bine că Emma era îndrăgostită de Moarte. Adică de el însuşi!

Dacă nu murea din cauza infecţiei, Emma avea să-l omoare cu mâna ei.

— Draga mea, te simţi bine? Pari supărată, spuse Aimée, care părea şi ea tot la fel.

— Cred că sunt puţin obosită, răspunse Emma.

Nu era o scuză prea bună, dar era adevărat, iar Emma nu se putea gândi la altceva.

— Stai jos, aici, zise Aimée, trăgând husa de pe un scaun. Elixabete, fugi şi adu-i Emmei un pahar cu apă.

Elixabete stătea nemişcată, cu ochi mari şi înfricoşaţi. Emmei i se făcu milă de ea.

— Nu, nu e nevoie, îi spuse fetei. Trebuie doar să mă odihnesc o clipă. Voi fi bine.

Lady Fanchere o trimisese pe Elixabete să le ajute, dar fetiţa nu le fusese de mare ajutor, aşa cum sperase Emma. Dar Emma nu o învinuia pe fată. Poate că Emma era prea obosită şi devenise prea sensibilă, dar casa lui Aimée era sinistră. Era un conac enorm, mai mare decât cel al familiei Fanchere, cu două scări sculptate în spirală care urcau de la holul masiv de marmură la galeria de la etaj. Peste tot erau culoare cu uşi de-o parte şi de alta, camere peste camere peste camere, un loc în care te puteai rătăci pe vecie.

Toate lucrurile – marmura de pe podea şi de pe coloane, pereţii, mobila, vazele şi decoraţiunile – erau albe şi imaculate. Acuarelele de pe pereţi erau cenuşii şi şterse şi până şi servitorii erau îmbrăcaţi în alb, ca nişte fantome palide care alunecau în tăcere prin această parodie grotescă a paradisului.

Când Emma întrebase cu tact despre decor, Aimée spusese:

— Rickie a ales totul. Dorea să aibă o casă curată.

După părerea Emmei, casa nu arăta curată; arăta goală, ostilă… bântuită. Se trezi uitându-se peste umăr de multe ori, în timp ce îi îndruma pe servitorii lui Aimée să acopere mobila cu huse sau pe servitorii trimişi de Lady Fanchere să-i care cuferele lui Aimée la trăsură. Era convinsă că cineva o urmăreşte. O dată o văzu pe Elixabete întorcându-se brusc, cu pumnii ridicaţi, gata să se apere

de… nimic.

Chiar şi dormitorul lui Aimée era alb, fără pic de personalitate sau de culoare. Asta o făcu pe Emma să înţeleagă mai mult ca oricând cum fusese viaţa lui Aimée împreună cu Rickie. Aimée, care iubea florile şi hainele colorate şi râsetele, trăise întemniţată în propria ei cameră.

Aimée nu vedea nimic neobişnuit. Împacheta, se plimba în sus şi în jos pe scări şi povestea veselă cu toată lumea. Poate că vederea fostei ei temniţe nu mai însemna nimic acum că evadase. Alegea ce să arunce şi ce să păstreze fără să lase impresia că-i pasă prea mult, însă până acum nu-şi luase nimic alb.

Aimée luă husa de pe un alt scaun şi se aşeză, apoi trase un scăunel pentru picioare lângă ea şi îl bătu cu palma. Elixabete fugi şi se aşeză pe scaun, lipindu-se cât putea de fusta lui Aimée.

— Când voi ajunge în Italia, spuse Aimée, mă gândeam să-mi iau un pisoi. Vreau unul de multă vreme, dar Rickie spunea că năpârlesc… şi fac şi alte lucruri mai rele. Dar cred că acele lucruri *mai rele* sunt un sacrificiu care merită făcut dacă e să am un ghem de blană care să-mi sară în poală şi să mi se ascundă printre glezne.

Emma o privi pe Aimée mângâind-o pe cap pe Elixabete din nou şi din nou, un gest liniştitor, pe care îl făcea fără să-şi dea seama.

— Îmi păreţi genul de femeie care ar vrea să aibă zeci de câini şi pisici.

— Da, chiar sunt o astfel de femeie, spuse zâmbind Aimée. Poate o să-mi cumpăr şi un câine când ajung în Italia. Fanchere mi-a închiriat o vilă; cred că va fi destul loc pentru animale.

— Şi un iubit, poate? sugeră impulsiv Emma.

Chipul lui Aimée deveni lipsit de expresie, ca o mască. Nu o privi pe Emma şi nu mai spuse nimic.

Emma era stânjenită; ştia că n-ar fi trebuit să

sugereze aşa ceva, era un lucru prea îndrăzneţ de spus pentru o femeie nemăritată. Dar voia atât de mult ca Aimée să fie fericită, şi-o imagina în vila ei, înconjurată de flori şi de animale, în braţele unui bărbat tandru, care o iubea pentru personalitatea ei jucăuşă, drăgăstoasă şi minunată.

— Îmi pare rău, spuse Emma. Am fost prea îndrăzneaţă. Nu se cuvine…

— Chiar deloc, draga mea, zâmbi Aimée, dar fără *joie de vivre* obişnuită. Dar nu mai vreau niciun bărbat în viaţa mea. Unul singur a fost destul.

Emma simţi că i se rupe sufletul pentru Aimée, deşi înţelegea, Fiindcă atunci când iubeai pe cineva sufereai prea mult, era un efort prea mare. După ce îl vindeca pe Michael Durant, Emma avea de gând să fugă din Moricadia şi să nu se mai întoarcă.

— Poate că voi veni să fiu însoţitoarea dumitale în Italia, spuse Emma.

Aimée rămase cu mâna în aer. Zâmbi sincer.

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea, dându-i mâna Emmei. Mi-ar plăcea şi mai mult dacă ai veni ca o prietenă.

Emma se simţi atât de mişcată că simţi cum îi dau lacrimile din nou. O prinse de mână pe Aimée şi o strânse.

— Şi mie mi-ar plăcea asta, spuse ea.

Aimée o îmbrăţişă pe Elixabete cu celălalt braţ.

— Emma te va aduce şi pe tine, Elixabete, şi te vom învăţa să scrii şi să citeşti şi să fii o doamnă. Ce spui?

Elixabete încuviinţă, zâmbind. Prietenia celor trei alungase fantomele crude. Apoi, Elixabete se ridică şi spuse:

— Dacă mergem în Italia, trebuie să terminăm de făcut bagajele!

Capitolul 33

Jean-Pierre era în sfârşit la un bal regal.
Dar nu se distra.
Stătea cu un pahar de şampanie în mână, urmărind oaspeţii care intrau. Niciunul dintre ei nu arăta rănit sau bolnav. Sau măcar obosit.
Sigur că nu, ar fi fost prea uşor aşa. Trebuia să studieze lista de oaspeţi, să afle cine nu venise, şi să-l caute acasă sperând că va reuşi măcar să aresteze pe cineva şi să-şi ducă vânătoarea la bun sfârşit. Trebuia să o facă înainte de seara următoare, când avea să expire termenul de trei zile dat de Sandre.
— Jean-Pierre! Cât mă bucur să te văd. Unde te-ai ascuns? spuse Lady Fanchere, îmbrăţişându-l şi întinzându-i obrazul.
Luat prin surprindere, Jean-Pierre se încordă, apoi îşi atinse buzele de faţa ei. Fusese atât de solicitat în ultima vreme că uitase cât de iubitoare era verişoara lui, Eleonore. Îi scutură mâna lordului Fanchere, care stătea ca întotdeauna în dreapta soţiei lui, tăcut şi stoic, şi spuse:
— Am avut treburi.
Îşi dădu seama apoi că vorbea laconic, nu ca un oaspete la bal, ci ca poliţistul urât de toată lumea în care Sandre îl transformase. Aşa că zâmbi, dar avu senzaţia că expresia lui aduce mai mult cu o grimasă.
Eleonore îi luă faţa în mâini şi îl privi în ochi.
— Arăţi atât de îngrijorat. Va trebui să-i spun lui Sandre să nu-ţi mai dea atât de lucru.
— Nu. Te rog!
„Dumnezeule, nu.”
— Să nu-i spui nimic lui Sandre. Trăiesc ca să o servesc pe Alteţa Sa.
Eleonore nu-l asculta. Îi atinse uşor rana de pe faţă, care era încă infectată.
— Cred că te doare, spuse ea. Ar fi trebuit să te duci

la doctor.

— Am fost ocupat.

— Domnişoara Chegwidden e o doctoriţă excelentă. Data viitoare, o voi trimite să aibă grijă de tine.

Jean-Pierre simţi ceva de care putea să se agaţe.

— Domnişoara Chegwidden îngrijeşte bolnavi?

— Face tot ce trebuie făcut. Tatăl ei a fost vicar într-o parohie de la ţară, în Yorkshire, iar ea le-a devenit indispensabilă enoriaşilor de-acolo. Iar acum îmi e indispensabilă şi mie, spuse Lady Fanchere, mângâindu-şi talia care se îngroşa.

— Ah. Atunci trebuie să te felicit.

Jean-Pierre o sărută pe obraz şi dădu încă o dată mâna cu Fanchere, dar nu-i păsa că verişoara lui era însărcinată. Asta nu conta, nu acum. Ceea ce conta era posibilitatea că domnişoara Chegwidden e complice cu Moartea. Până la urmă, ce se ştia despre ea? Doar ce spusese ea însăşi.

— Deci domnişoara Chegwidden e un adevărat model social, dacă ce spuneţi tu şi Sandre e adevărat, zise el.

De când Jean-Pierre anunţase că împuşcase Moartea, Sandre nu-l mai întrebase când avea de gând să-l prindă, şi nici nu vorbise de soţia lui Quico sau de încordarea de la palat. Vorbise doar de prostuţa de care se îndrăgostise, plictisindu-l de moarte pe Jean-Pierre.

Poate că Jean-Pierre ar fi trebuit să fie mai atent.

— Domnişoara Chegwidden îngrijeşte bolnavi chiar acum? întrebă el, prefăcându-se abia interesat, deşi aştepta răspunsul cu nerăbdare.

Dar Sandre îl întrerupse. Era îmbrăcat cu uniforma de comandant suprem al armatei din Moricadia – armată pe care, din câte ştia Jean-Pierre, n-o văzuse niciodată. O sărută pe Lady Fanchere pe obraz, dar privirea lui era aţintită în spatele ei.

— Unde e draga noastră domnişoară Chegwidden?

întrebă el.

— Am trimis-o să o ajute pe Aimée să-şi facă bagajele şi biata fată s-a întors epuizată, aşa că i-am ordonat să stea acasă în seara asta.

Încântarea lui Jean-Pierre se risipi. Chiar şi această pistă subţire se închisese. Sandre făcu o faţă lungă.

— N-ar trebui să o oboseşti pe domnişoara Chegwidden cu astfel de trivialităţi. Trimite un servitor pentru Aimée. Sau şi mai bine, trimite-o acasă să-şi facă bagajele, spuse el, aruncându-i o privire plină de înţelesuri lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre abia dacă îşi putea ascunde furia. „Da, da, ştiu. Trebuie să o omor pe verişoara noastră Aimée, tu mi-ai ordonat asta, şi trebuie să fac să pară că totul e un accident. Dar sunt ocupat, iar Eleonore are grijă de Aimée. Doar nu vrei ca Eleonore să vadă cum eşti tu de fapt, nu-i aşa, Sandre?”

— Aimée este foarte importantă şi pentru mine, şi pentru Emma, şi vrem să o vedem că se bucură măcar un pic de viaţă. Dacă aş putea să o ajut şi eu să-şi facă bagajele, atunci aş fi acolo chiar acum.

Dacă Jean-Pierre ar fi fost în stare să se amuze – deşi îşi pierduse de mult simţul umorului atunci ar fi râs acum, văzându-l pe Sandre ruşinat de reproşul blând al lui Eleonore.

— Da, desigur. Îi doresc şi eu tot binele din lume, spuse Sandre, puţin prea convins.

Soldaţii lui Jean-Pierre răscoleau întreaga ţară, fiecare peşteră, fiecare bordel, târând bolnavii afară din pat ca să vadă dacă nu cumva aveau vreo urmă de împuşcătură, fiindcă ultimatumul lui Sandre se apropia de sfârşit cu fiecare minut care trecea, şi la fel şi momentul în care soţia sau copiii cuiva urmau să fie împuşcaţi. De el. De Jean-Pierre.

Între timp, oaspeţii circulau, şampania curgea şi, în

cazinouri, turiştii îşi pierdeau banii la mesele de joc ale prinţului. Deci, din punctul de vedere al lui Sandre, totul era în regulă. Iar pentru cei din Moricadia nu mai conta nimic altceva.

— O vei vedea pe domnişoara Chegwidden în trei zile, la serata familiei Petis, spuse Lady Fanchere, bătându-l uşor pe Sandre pe obraz. Poţi să aştepţi până atunci, nu-i aşa?

— Dacă trebuie, spuse Sandre, înclinându-se cu graţie.

Dar ochii lui străluceau cu un amestec de dragoste şi dorinţă care însemna că domnişoara Chegwidden va suferi pentru fiecare minut în care îl făcuse pe Sandre să aştepte. Dacă Jean-Pierre ar fi putut simţi milă şi pentru alţii, nu doar pentru sine, atunci i-ar fi fost milă de domnişoara Chegwidden, fiindcă amândoi erau prinşi în ghearele unui monstru.

*

— Haideţi. Haideţi, spuse Sandre, făcându-le semn mercenarilor pe care îi angajase pentru a-l apăra de propriii lui soldaţi. Nu pierdeţi vremea. Sunt un om ocupat.

Jean-Pierre stătea cu spatele lipit de zidul din camera de gardă, văzând cum familiile soldaţilor lui sunt mânate înăuntru. Femei. Copii. Plângând încet sau din răsputeri, sau stând palizi şi tăcuţi. Mame cu bebeluşi în braţe şi o femeie bătrână, mama lui Taverese, fiindcă Taverese nu mai avea alte rude pe care Sandre le-ar fi putut lua ostatice. Bătrâna avea inimă bună şi fusese amabilă cu el chiar şi înainte. În ultimele trei zile, cu toţii fuseseră amabili cu el, oferindu-i mâncăruri, servicii, sex, doar să le cruţe fiii, fiicele.

Erau ca oile duse la tăiere. Iar Jean-Pierre era măcelarul.

Soldaţii urmăreau scena din spatele şirului de mercenari.

Sandre îi percheziţionase înainte să îi lase să intre, asigurându-se că revoluţia nu va începe aici şi acum.

Nimeni – nici soldaţii, nici femeile, nici copiii –, nimeni nu-şi putea lua ochii de la pistolul din mâna lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre căutase multă vreme până să găsească acest pistol. Folosea gloanţe mici, picături de fier rotund, gloanţe care urmau să lase răni cât mai mici atunci când aveau să treacă prin oase, nervi şi muşchi.

Dar avea în faţă un şir de copii de trei ani, de adolescenţi slăbănogi, de femei firave care munceau mult prea mult. Un glonţ micuţ... care tot putea ucide, mai ales dacă el dădea greş. Dacă nu ţintea cum trebuie.

— Aliniaţi-vă la perete, spuse Sandre pe un ton vesel, săltăreţ.

Desigur. Sandre aştepta momentul de trei zile încoace.

Jean-Pierre ar fi vrut să-şi închidă ochii şi să tragă, dar nu îndrăznea. Putea ucide pe cineva. Un copil. O soţie.

În schimb, îşi alese ţinta cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Mama lui Taverese se izbi de perete, cu sângele şiroindu-i din braţul lovit.

Taverese ţipă şi înjură, iar ceilalţi soldaţi îl ţinură cu forţa ca să nu-l atace pe Jean-Pierre.

Iar Jean-Pierre ştiu atunci că Sandre avea dreptate. Jean-Pierre nu va mai îndrăzni să doarmă vreodată.

Capitolul 34

După alte două nopţi de căutări disperate, dar fără rezultat, şi în care nu închisese ochii nicio clipă, lui Jean-Pierre îi venea să urle la oaspeţii nepăsători şi binedispuşi

care veniseră la serata familiei Petis. Oare nu-şi dădeau seama cât de gravă era situaţia din Moricadia? Prinţul înnebunise, Moartea era încă liberă, iar Jean-Pierre mai avea doar o zi şi o noapte înainte să împuşte o altă rudă de-a soldaţilor săi… şi rămăsese fără bătrâne pe care să le sacrifice în locul soţiilor şi copiilor.

Jean-Pierre sorbi o gură sănătoasă de absint. Bătrâna trăia încă, dar dacă Jean-Pierre îl împuşca pe copilul cuiva, nu ştia cât avea să mai trăiască el însuşi.

Hei, uite. Uite-l pe Sandre, care venea spre el purtându-şi uniforma, vrând poate să-l întrebe pe Jean-Pierre dacă nu cumva îi văzuse floarea lui iubită, pe Emma Chegwidden. Şi uite-i pe lordul şi Lady Fanchere, îmbrăcaţi în haine scumpe, venind să-i iasă în cale prinţului… iar domnişoara Chegwidden nu se vedea pe nicăieri.

Ceea ce însemna că vor fi probleme.

Jean-Pierre se trase mai aproape ca să audă ce se vorbea.

— Eleonore, mi-ai promis că domnişoara Chegwidden va veni la această petrecere. Nu-mi spune că n-a venit, spuse Sandre, pe un ton mai degrabă bosumflat decât regal.

— Nu, Sandre, îmi pare rău, spuse Lady Fanchere cu o expresie spăşită.

— Din cauza lui Aimée? Emma n-a venit din cauza lui *Aimée?*

Vocea lui Sandre se ridică atunci când îi repetă numele lui Aimée.

— Nu, chiar deloc, spuse Eleonore pe un ton împăciuitor. Aimée şi servitoarea ei au mers singure să împacheteze, fiindcă mi s-a spus că unul dintre servitorii mei s-a rănit, iar domnişoara Chegwidden a trebuit să rămână acasă ca să-l îngrijească.

Sandre gâfâia; se vedea că era furios, dar se abţinea în faţa verişoarei lui… şi a celorlalţi oaspeţi. Câţiva turişti şi

servitorii lui avuseseră probleme cu soldaţii. Circulau zvonuri că situaţia din ţară era imprevizibilă, aşa că turiştii plecau în grupuri mari din Moricadia, luându-şi averile cu ei. Sandre nu-şi mai putea permite să îşi dea frâu liber furiei ori de câte ori poftea.

— Sper, Eleonore, că rana servitorului tău nu e foarte gravă.

Jean-Pierre îşi termină băutura şi un servitor îi aduse o tavă cu pahare pline de absint. Nu-l privi. Nu-i păsa cine era. Nu-i păsa decât de răspunsul la o singură întrebare. Păşi în faţă şi întrebă:

— Cine a fost rănit?

— Nu ştiu. N-am întrebat. Eleonore îşi duse o mână la stomac, în ultimul timp a început să mi se facă rău dacă văd sânge.

— Deci este vorba de o rană serioasă *într-adevăr?* spuse Jean-Pierre, schimbându-şi paharul gol pentru unul plin.

— Cred că da, spuse Eleonore. Dar de ce?

Jean-Pierre privi în jur.

— Unde e Durant?

Jean-Pierre nu făcuse parte din cercul de apropiaţi ai prinţului acum doi ani, când Durant fusese arestat, dar şi-l amintea pe englez râzând, plin de tupeu, fermecând femeile, luptându-se cu bărbaţii şi câştigând fiecare joc de cărţi – părea exact genul de bărbat care ar fi îmbrăcat costumul Morţii.

— Ultimul bal a fost prea mult pentru vocea lui, bietul de el.

Dintr-odată, Eleanor înţelese încotro bătea Jean-Pierre. Îi aruncă o privire plină de reproş, apoi se întoarse spre Sandre:

— Alteţă, când nu este cu noi sau, cu permisiunea dumitale, la vreo petrecere, Michael Durant este închis în casa pentru văduve, păzit de gărzi şi de servitorii noştri.

— E adevărat, Alteţă, spuse Fanchere.

Jean-Pierre ridică din sprâncene. Fanchere nu vorbea cu una, cu două.

— Mi-ai încredinţat custodia lui, spuse Fanchere cu vocea lui joasă, precisă. Nu sunt într-atât de nesăbuit încât să dau greş.

Precis şi la obiect, se gândi Jean-Pierre. Cu două propoziţii, Fanchere îi reamintise lui Sandre că acesta avea încredere în el şi îi sugerase, de asemenea, că se temea de prinţ şi de pedepsele lui brutale. Ceea ce Jean-Pierre ştia că e pe bună dreptate.

— Aşa e, spuse Eleonore. Ştim cu toţii cine are încredere în soţul meu. În plus, Aimée se va întoarce la noi acasă înainte de lăsarea serii şi o va păzi pe domnişoara Chegwidden, şi desigur domnişoara Chegwidden n-ar face nimic care să nu se cuvină.

Sandre râse. Chiar râse.

— Vărul nostru Jean-Pierre se poate să se fi gândit că Michael Durant e Moartea, dar îl cunosc pe acel aristocrat de doi bani. Tremură de frică în faţa mea. Şi te asigur că n-ar îndrăzni să se apropie de femeia pe care eu am ales-o.

— Dar l-ai închis în temniţă fiindcă îl bănuiai că ascunde informaţii despre revoluţionari, îi reaminti Jean-Pierre.

Sandre se întoarse nerăbdător spre el.

— Da. Şi?

— Şi n-ai aflat niciodată ce ştia. Deci ori nu ştia nimic, ori a reuşit să ascundă totul.

Jean-Pierre o văzu pe Eleonore crispându-se. O privi cu coada ochiului. Eleonore îl privea pe Sandre de parcă înţelesese cu cine avea de-a face, şi nu-i plăcea ce vedea.

— Asta nu are legătură cu nimic, spuse Sandre, coborându-şi vocea într-o şoaptă furioasă. Nu-mi fac probleme în legătură cu el şi domnişoara Chegwidden. Chiar dacă Durant ar îndrăzni să o curteze din invidie, nicio

femeie nu vrea să aibă de-a face cu un bărbat distrus.

Servitorul era încă acolo, ţinând tava, iar Jean-Pierre lăsă paharul din mână şi se întoarse în tăcere.

Toată lumea ştia că englezii ţineau întotdeauna cu cei năpăstuiţi de soartă, iar Emma era o englezoaică independentă, care ştia să vindece bolnavii şi locuia într-o casă plină de servitori moricadieni care abia aşteptau revoluţia, conduşi de un valet britanic. Iar pe aceeaşi proprietate era întemniţat şi un nobil britanic care se implicase deja în revoluţie şi fără îndoială că voia să se răzbune.

Jean-Pierre se bucura că Sandre îl credea pe Durant învins o dată pentru totdeauna, dar el, unul, nu era la fel de sigur.

*

Cineva o scutură pe Emma de umăr şi îi şopti la ureche:

— Domnişoară Chegwidden! Un om de-al prinţului e pe drum.

Emma deschise ochii şi o privi pe Elixabete fără să înţeleagă.

— Ce?

— Jean-Pierre de Guignard vine aici, spuse fata, pe un ton imperativ.

Febra lui Durant scăzuse în sfârşit seara trecută. Avea să-şi revină şi, după ce îşi petrecuse noaptea dându-i să bea apă şi ajutându-l pe Rubio să-i schimbe cearşafurile îmbibate de sudoare, Emma adormise în pat, lângă el. Acum, Michael o ţinea în braţe, iar ea se holba la Elixabete, încercând să înţeleagă ce-i spunea copila. Se strecură uşor din braţele lui Michael şi întrebă încet:

— De unde ştii?

— Servitorii de la palat au auzit ce s-a discutat, şi-au

dat seama ce intenţii are Jean-Pierre şi l-au întârziat până când unul dintre băieţii de la grajduri a ajuns la noi ca să ne avertizeze.

Deci servitorii de la palat îl urau pe Jean-Pierre şi se temeau de el, aşa că făceau tot ce îndrăzneau ca să-i pună piedici. Oare îndrăzneau şi mai mult ca să apere Moartea?

Da. Probabil că doar câţiva ştiau adevărul, dar cei care aflaseră ar fi făcut orice le stătea în putere ca să-l ajute.

— De ce vine Jean-Pierre? întrebă Emma.

— Caută Moartea. A auzit că eşti o *curadora* şi pentru că n-ai mers la două petreceri săptămâna asta, a intrat la bănuieli.

Emma îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Tu de unde ştii?

— Domnul Brimley îşi are metodele lui.

— Deci dragul nostru valet are o reţea de spioni? Nu contează. Ce ne facem? întrebă Emma, privindu-l pe Michael, care încă mai dormea.

— Domnul Brimley spune că se va ocupa el de toate. Dar m-a trimis după tine. Trebuie să vii, să te schimbi, să te speli şi să fii gata să spui povestea la care s-a gândit el.

— Da. Aşa voi face.

Emma coborî din pat şi fugi după Elixabete până în cealaltă casă.

Imediat ce Emma intră în casă, Tia o luă de mână. O trase spre scări şi îi spuse:

— Domnul Brimley mi-a spus să te fac să arăţi calmă şi radioasă.

— Am înţeles.

Emma arăta deja calmă, probabil, dar după ce petrecuse deja o noapte întreagă având grijă de Michael, probabil că nu era la fel de radioasă.

Fugiră în camera ei. Tia îi scoase rochia maronie şi şifonată, iar Emma se spălă pe faţă şi pe mâini şi se ciupi

de obraji ca să le dea puţină culoare. Tia scoase o rochie de un albastru-deschis şi o ajută pe Emma să o îmbrace.

— Domnul Brimley a spus să porţi neapărat rochia asta; albastrul le dă ochilor dumitale aceeaşi culoare şi te face să arăţi de încredere, spuse Tia, închizându-i nasturii.

Emma îşi desfăcu părul şi îşi trecu un pieptene prin şuviţele încâlcite, apoi o lăsă pe Tia să i-l prindă la baza gâtului.

— Domnul Brimley a spus că ar trebui să pari puţin ciufulită, spuse Tia.

Din câte se părea, Brimley se gândise la toate.

Se grăbiră înapoi spre scări, dar Tia îi făcu semn Emmei să se oprească înainte să ajungă la el.

— Aşteaptă aici, spuse ea; apoi merse în vârful degetelor spre galerie. E sigur? întrebă ea încet spre cineva din capul scărilor.

— Da, spuse Elixabete, care stătea de pază. Haide.

Coborâră în fugă la etajul întâi, apoi la parter.

În bucătărie era cald şi era plin de servitoare care suspinau şi servitori cu expresii sobre. Bucătăreasa îşi ţinea şorţul la gură. Una dintre servitoare era leşinată pe podea, iar cealaltă îi făcea vânt cu un evantai de hârtie. Cu toţii se dădură la o parte să-i facă loc Emmei, iar Brimley o chemă:

— Domnişoară Chegwidden, am nevoie de serviciile dumitale.

Vocea lui Brimley era calmă ca întotdeauna, în pofida nebuniei din jur.

Dar glasul lui păru să le facă de asemenea pe servitoare să suspine şi mai tare.

Emma se grăbi spre masa lungă de lemn unde era aşezat Brimley… şi încetini când văzu cu ce scenă avea de-a face.

În jurul valetului erau prosoape şi cârpe îmbibate în sânge. Şi el era plin de sânge; bluza lui albă, scrobită, şi gulerul înalt erau pătate cu roşu, de parcă ar fi stat prea

aproape de bucătăreasă când sacrificaseră un pui.

Lângă mâna lui dreaptă era un satâr, în genul celor care erau folosite ca să taie carnea.

— Le-am cerut să-ţi aducă sacul cu medicamente, dacă nu te superi, fiindcă sângerează puţin mai mult decât mă aşteptam, spuse valetul, ridicându-şi mâna stângă. În plus, nu avem prea mult timp ca să dăm impresia că asta s-a întâmplat ceva mai devreme.

Degetul mic al lui Brimley fusese tăiat.

Capitolul 35

Emma studie degetul. Era o tăietură curată, hotărâtă, care nu-i lăsase decât falangele de lângă palmă.

Servitorul, Henrique, deschise trusa cu medicamente lângă ea. Emma scoase o cârpă curată, subţire, o înfăşură la baza degetului şi o strânse pentru a forma un garou.

— Domnule Brimley, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Înainte ca Brimley să apuce să răspundă, bucătăreasa îşi scoase şorţul din gură şi începu să vorbească:

— A venit jos, cât se poate de calm, şi ne-a spus că trebuie să scoatem de undeva pe cineva rănit fiindcă ticălosul de Jean-Pierre de Guignard, ucigaşul de bătrâne, vine aici să caute Moartea. Iar noi, moricadienii, noi ştim ce se ascunde în casa pentru văduve, dar nu ne-am dat seama că şi domnul Brimley ştie. După ce ne-am dat seama că ştie ne-am gândit… ei bine, ne-am gândit… Domnul Brimley se pricepe să împartă sarcini, aşa că ne-am gândit să-l lăsăm pe el să decidă care dintre noi va fi cel rănit.

Emma îl privi uimită, dându-şi seama că moricadienii ştiau de Michael, că Brimley ştia de Michael, că Brimley fusese dispus să facă aşa ceva pentru a-i salva pe toţi.

— Ai luat satârul şi ţi-ai tăiat singur degetul? întrebă

ea, uluită.

Brimley îi întoarse calm privirea.

— Nu le-aş cere niciodată oamenilor mei să facă ceva ce n-aş face eu însuşi.

Şi de-asta valeţii englezi erau piatra de temelie în orice societate civilizată.

— Adu-mi apă rece ca gheaţa, îi spuse Emma bucătăresei. Domnule Brimley, mai ai restul degetului?

— Da, spuse Brimley; apoi scoase o batistă însângerată din buzunarul de la piept şi i-o oferi Emmei.

— Vreau să ţi-l pun la loc, spuse ea.

— N-o să putrezească? întrebă unul din băieţii buni la toate, un copil slab, cu ochi mari şi o privire fascinată.

— Probabil, îi spuse Emma, dar merită încercat. Dacă nu reuşim, putem să-l amputăm mai târziu.

— Dacă îl coşi la loc, cum îi vei mai dovedi porcului de Jean-Pierre de Guignard ce s-a întâmplat? întrebă unul dintre grădinari.

— Îi vom da jos bandajul cu grijă şi îi vom arăta, spuse Emma, înmuind mâna lui Brimley în vasul pe care i-l adusese bucătăreasa, Vă purtaţi de parcă Jean-Pierre e mai rău decât prinţul.

— Toată familia de Guignard e diabolică. Dar Jean-Pierre are ochii aşa de deschişi la culoare că parcă n-ar avea deloc pupile, tremură bucătăreasa, iar grăsimile i se scuturau ameninţător. Îşi împuşcă propriii oameni la palat. E înfricoşător, chiar e.

— Ascultaţi-mă! (Brimley se mişcă de parcă ar fi vrut să bată din palme ca să le atragă atenţia tuturor. De Guignard va ajunge aici dintr-o clipă în alta. Faceţi curat. Puneţi cârpele însângerate în gunoi, chiar aici; nu le aruncaţi afară. Dacă Jean-Pierre vrea să le caute, trebuie să fie cât mai aproape de mine drept dovadă a ce s-a întâmplat. Sunt flatat că plângeţi după degetul meu, doamnelor, dar nu era decât un deget, iar eu nu sunt decât

un biet englez.

— Nu, domnule Brimley, spuse Tia, cu vocea sugrumată de lacrimi. Acum eşti unul dintre noi.

Servitoarele începură din nou să plângă.

— Apreciez sentimentele dumitale, spuse Brimley cu un spasm, dar ajunge! Dacă ţineţi neapărat să plângeţi, mergeţi în camerele voastre. Trebuie să pară că lucrurile s-au întors la normal. Hai, plecaţi! Mergeţi la treburile voastre, iar dacă nu sunteţi în stare, ascundeţi-vă când ajunge aici de Guignard! Ţineţi minte, siguranţa Morţii depinde de *voi.*

Într-un minut, bucătăria se golise. Nu mai rămaseră decât bucătăreasa, cele trei ajutoare ale ei şi două servitoare; toate pregăteau cina. Una dintre fete suspina încă, iar bucătăreasa o plesni peste obraz. O servitoare veni la masă cu o găleată de nisip şi cârpe ude, gata să cureţe petele de sânge. Văzu ciotul degetului care mai rămăsese, de unde mai curgea încă sânge, se întoarse, merse la găleata pentru resturi din colţ şi vomită tot ce mâncase la cină.

Emma o înţelegea perfect. Îi uscă mâna lui Brimley.

— Ar fi trebuit să mă gândesc din timp la un garou, spuse Brimley. Desigur, însă voiam să fie cât mai mult sânge.

— Nu era nevoie să-l foloseşti pe al dumitale. Sunt destule animale aici, domnule Brimley, spuse bucătăreasa de lângă cuptor.

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi la asta, spuse valetul.

— Poate că erai prea preocupat cu intenţiile dumitale, zise Emma, lipindu-i cu grijă degetul tăiat de încheietură. Îl voi coase mai târziu, când am timp. Deocamdată îl vom lăsa aşa.

Apoi îi înveli mâna, având grijă ca cele două bucăţi de deget să se atingă înăuntrul bandajului.

— De Guignard a ajuns, spuse Henrique de la uşă.

— Tinere, aminteşte-ţi ce te-am învăţat, încuviinţă Brimley.

Eşti un reprezentant mândru al familiei Fanchere, deci mişcă-te încet, cu demnitate.

Henrique încuviinţă în exact acelaşi stil ca al lui Brimley, se întoarse şi porni spre hol.

— Henrique va ajunge departe, spuse mândru Brimley. Acum, domnişoară Chegwidden, mergi te rog în bibliotecă, aşază-te într-un loc evident şi prefă-te că citeşti. Cred că asta ar fi strategia cea mai bună.

— Dumneata ar trebui să te întinzi în pat, domnule Brimley spuse Emma.

— Am constatat cu uimire că picioarele mele nu sunt în stare să mă ţină… (şi valetul chiar părea surprins)… aşa că mă tem că va trebui să rămân aici, dacă bucătăreasa e aşa bună să-mi facă o ceaşcă de ceai.

Emma îşi ascunse săculeţul cu medicamente sub masă, privi lung bandajul din jurul degetului lui Brimley – ura să-l lase aşa – şi apoi merse să-şi aleagă o carte la întâmplare.

Chiar la timp; Henrique deschise uşa de la intrare şi anunţă:

— Vă rog să intraţi, domnule de Guignard.

Jean-Pierre intră tropăind pe podeaua de marmură.

— Unde e? Unde e domnişoara Chegwidden?

Emma îl privi cu coada ochiului cum intră valvârtej, cu pălăria trasă peste ochi şi pelerina neagră fluturându-i în urmă. Nu părea diabolic.

— E în bibliotecă, domnule, şi dacă îmi permiteţi să vă anunţ.

Emma îi auzi pelerina pocnind când se răsuci pe călcâie şi îşi ridică privirea, prefăcându-se surprinsă.

Jean-Pierre stătea în uşă, examinând-o din cap până în picioare. Bucătăreasa avusese dreptate – ochii lui erau deschişi la culoare, iar pupilele minuscule din mijlocul lor

arătau ca două găuri.

— Domnişoară Chegwidden? întrebă el, fără să-şi scoată pălăria.

— Da, dar nu te cunosc, domnule, spuse ea.

— Sunt Jean-Pierre de Guignard.

— Vărul prinţului Sandre?

— Sunt flatat că ai auzit de mine, spuse Jean-Pierre, cu vocea încărcată de sarcasm şi dispreţ. Ce faci?

Emma întoarse cartea şi citi titlul de pe copertă – citea ceva cu titlul: *Când lumea era tânără – O istorie a celor aleşi* –, apoi îşi ridică privirea, de parcă şi-ar fi făcut griji că are de-a face cu un netot.

— Citesc?

— Mi s-a spus că îngrijeai un rănit.

Deci Brimley auzise bine.

— Da. Asta am şi făcut. Valetul nostru, domnul Brimley, a fost rănit azi-dimineaţă. În acest moment nu are nevoie de serviciile mele.

Emma lăsă cartea din mână, se ridică şi se îndreptă spre el, simţindu-i mirosul de absint. Jean-Pierre era beat şi, din experienţa ei, un om beat era instabil şi periculos.

Emma îşi păstră tonul ferm şi îl privi în ochi, fără să bată în retragere.

— De ce mă interoghezi, domnule de Guignard? Care este problema?

— Arată-mi rănitul pe care ai rămas acasă să-l îngrijeşti.

— Cum doreşti. Pe-aici.

Henrique îi conduse în jos pe scări, până în bucătărie, mergând atât de solemn că Emma nu-şi putu stăpâni un zâmbet când Jean-Pierre mârâi:

— Grăbeşte-te!

— Nu e nevoie, îi spuse ea. Nu cred că domnul Brimley va fi în stare să meargă undeva prea curând. A pierdut mult sânge.

Când intrară în bucătărie întâlniră exact mirosurile, sunetele şi activităţile la care se aşteptaseră. Oalele bolboroseau pe aragaz, bucătăreasa ţipa la ajutoarele ei şi pregătirile pentru cină erau în toi.

Dar, spre mulţumirea Emmei, coşul de gunoi era plin cu cârpe însângerate, iar servitoarea încă nu curăţase petele de sânge de pe masă.

Brimley rămăsese exact aşa cum îl lăsase Emma, iar acum sorbea ceai dintr-o ceaşcă. Îşi ridică privirea când îi auzi intrând.

— Domnule! spuse el, încercând să se ridice, dar trupul lui căzu greoi la loc. Îmi cer scuze pentru felul în care arăt. Nu mă aşteptam să am oaspeţi în bucătărie, adăugă Brimley, privindu-l câş pe Henrique de parcă ar fi fost vina lui.

— Îmi cer scuze, domnule Brimley, spuse Henrique înclinându-se. Domnul de Guignard a insistat să vă vadă imediat.

— Mi s-a spus că eşti rănit, spuse Jean-Pierre, cu privirea lucindu-i plină de frustrare.

— Mă tem că am greşit încercând să-i arăt bucătăresei cum se taie un pui. Mi-am tăiat degetul mic cu satârul, explică Brimley, ridicându-şi mâna bandajată.

— Nu văd nimic în neregulă cu degetul tău, spuse Jean-Pierre, apropiindu-se.

— Asta fiindcă sper că se va lipi la loc. Dacă insistaţi, pot să dau jos bandajul... spuse Emma, începând să se apropie de masă.

— Nu te obosi, pot s-o fac şi singur, spuse Jean-Pierre.

Apoi smulse bandajul dintr-o mişcare.

Sângele ţâşni.

Bucătăreasa scoase un ţipăt. Două servitoare leşinară.

Brimley se chirci de durere, scoţând pentru prima oară un geamăt,

— Domnule de Guignard! ţipă Emma, grăbindu-se să oprească şuvoiul de sânge. Ai înnebunit? Ce-ai făcut?

Jean-Pierre examină degetul lui Brimley, apoi îl aruncă la loc pe masă.

— Deci e adevărat. Îmi cer scuze, domnişoară Chegwidden, că m-am îndoit de dumneata. Iar ţie, domnule Brimley… (se înclină uşor)… îmi cer scuze că ţi-am provocat durere. Nu-mi fac decât slujba.

— Şi eu la fel, spuse slab Brimley după ce de Guignard ieşi

— Aş spune că ai făcut mult mai mult decât ţi s-ar fi cerut vreodată, îi spuse Emma; apoi se întoarse către bucătăreasă. Adu nişte bărbaţi puternici. Trebuie să-l ducem pe domnul Brimley în pat.

Spre surprinderea ei, bărbaţii îşi făcură imediat apariţia; majoritatea erau grădinari. Servitoarele şi servitorii le urmară. Henrique şi Elixabete îşi luară locul în mulţime. Până când Emma reuşi să oprească sângerarea, bucătăria se umpluse la fel de mult ca atunci când fusese chemată prima oară. Schimbă o privire uimită cu Brimley, apoi se întoarse spre ei.

— Dacă vreunul din voi va avea vreodată nevoie de ceva, cereţi ajutor de la oricine din Moricadia, spuse bucătăreasa cu o voce sinceră, groasă. Vom face orice pentru voi. Vom fi onoraţi să vă salvăm viaţa, aşa cum voi ne-aţi salvat eroul şi ţara.

Servitoarele făcură reverenţe, iar bărbaţii se înclinară în faţa lui Brimley şi a Emmei. Erau profund recunoscători. Emma îşi simţi ochii plini de lacrimi.

Pentru prima oară de când părăsise Anglia, simţea că ajunsese acasă.

Capitolul 36

În ciuda protestelor stoice ale lui Brimley, valetul fu dus degrabă în dormitorul lui din aripa servitorilor şi întins în pat. Emma îi cusu degetul la loc, îi bandajă din nou mâna, îi dădu o pudră de dormit şi îi spuse lui Henrique să se asigure că cineva stătea cu Brimley tot timpul.

— Aşa vom face, spuse Henrique; apoi, pentru a doua oară, Emma auzi fraza: Îi unul dintre noi.

— Bine.

Domnul Brimley îşi sacrificase un deget, dar reuşise să obţină ce-şi dorise: acum era cu adevărat conducătorul servitorilor de pe proprietatea Fanchere.

Iar Emma... Emma nu mai era o paria şi târfa prinţului, îşi câştigase şi ea respectul oamenilor din Moricadia.

Coborî scările ca să se asigure că Jean-Pierre de Guignard plecase, fiindcă dacă nu, Emma avea de gând să-l dea afară în şuturi. Sau măcar să-i dea un şut. Nu ştia exact care variantă era mai bună.

Dar când ajunse la parter, Emma auzi voci venind din bibliotecă, şi recunoscu o voce de bariton... de parcă Jean-Pierre vorbea cu...

Dar nu. Era imposibil. Michael dormea în casa pentru văduve, obosit, slăbit după o săptămână de febră. N-avea cum să stea în fotoliu şi să pălăvrăgească.

Emma păşi cu grijă, atentă să nu facă niciun sunet, şi se furişă la uşa întredeschisă. Privi înăuntru.

Jean-Pierre stătea pe un scaun, faţă în faţă cu Michael Durant, care era îmbrăcat lejer şi râdea de pe canapea.

— Vrei să le mai vezi o dată? spuse Michael; apoi îşi scoase cămaşa de pe amândoi umerii. Vezi? Nici urmă de glonţ. Jean-Pierre clătină din cap de parcă nu-i venea să creadă. Emma făcu acelaşi lucru, fiindcă îl văzuse pe Michael în fiecare zi de o săptămână încoace şi era sigură că cicatricea vişinie de la încheietura dintre umăr şi gât n-

avea cum să-i fi dispărut. Ce se întâmplase?

— Mai vrei să-mi vezi şi alte părţi ale trupului? zâmbi Michael către Jean-Pierre, prefăcându-se insultat, ca un lord ce era; şi poate că nu doar se prefăcea. Vrei să-mi vezi coastele? Şoldurile? Ştiu… dă-mi voie să-mi dau jos pantalonii şi să-ţi arăt fundul.

— Nu. Nu va fi nevoie, spuse Jean-Pierre, ridicându-se. Te las. Seară plăcută.

— Sunt sigur că va fi.

Jean-Pierre trecu pe lângă Emma şi se opri. Îşi pierduse o mare parte din furia şi încrederea cu care păşise înăuntru. Se înclină, începu să spună ceva, apoi se înclină din nou. Dar rămase locului.

— Da? întrebă Emma cu o voce de gheaţă.

— Nimic, spuse Jean-Pierre. Acum scuză-mă, dar trebuie să plec să ucid un copil.

De data asta nu Henrique, ci un servitor de rând deschise uşa. Jean-Pierre ieşi, se urcă pe calul care îl aştepta şi porni la drum.

Emma privi după el, întrebându-se dacă nebunia pe care o simţise în el nu era doar din cauza băuturii.

Apoi auzi o voce chemând-o slab din bibliotecă şi uită cu totul de Jean-Pierre de Guignard.

— Emma? chemă Michael, cu vocea pierită.

— Cum ai făcut asta? întrebă Emma, alergând înăuntru. Unde ţi-e rana? se răsti ea. Ce faci? Cum de eşti îmbrăcat?

Michael îi zâmbi.

— Rubio e un adevărat maestru al cerii, lutului, pudrei şi culorilor. El îmi transformă chipul într-un schelet şi tot el mi-a făcut urma de glonţ să dispară. Deşi sunt îmbrăcat, nu mă simt bine.

Michael păli şi se întinse pe o parte pe canapea.

— Să te ia naiba, Michael, spuse Emma, uitând o clipă să vorbească aşa cum se cuvenea să o facă o doamnă.

Uită, de asemenea, că jurase să-l ţină la distanţă şi să nu-i mai spună pe numele mic. Michael Durant o făcea să uite tot ce se cuvenea şi ce nu se cuvenea... dar nu îşi uită însă şi furia. Era greu să uite că Michael se folosise de ea ca de o femeie uşoară, râzându-şi în barbă de fiecare dată. Dar îşi puse mâna pe fruntea lui şi fu oricum uşurată să constate că nu avea febră.

— E bine? întrebă Rubio din uşă.

— Până acum, spuse Emma, încă furioasă. De ce l-ai lăsat să facă asta?

— A auzit-o pe Elixabete spunându-ţi că Jean-Pierre venise aici să caute Moartea. S-a hotărât că era cel mai bine să facă act de prezenţă ca să-i abată bănuielile lui Jean-Pierre. Crezi că îl pot opri pe Durant când are de gând să facă ceva?

Rubio chemă cei şase tineri laţi în umeri care îl duseseră pe Brimley în cameră. Cei şase îl ridicară pe Michael şi îl duseră afară din bibliotecă, afară din casă şi jos la casa pentru văduve. Când îl întinseră în pat, Michael tremura de epuizare. Până ca Rubio să termine de îndepărtat ceara de pe rană şi Emma să o bandajeze,

Michael se zvârcolea deja de durere. Emma îi dădu un pahar cu scoarţă de salcie îmbibată în apă, aşteptându-se ca Michael să adoarmă imediat.

Dar când se pregăti să plece, Michael o luă de mână.

— Eşti furioasă pe mine fiindcă eu sunt Moartea. Trebuie să mă ierţi că te-am minţit. N-am putut să-ţi spun adevărul.

Nu-i păsa de boala lui; n-avea de gând să-l lase să facă pe nevinovatul.

— N-ai putut să-mi spui că eşti Moartea; înţeleg. Dar după prima noapte, când te-am ascuns în patul meu, nu aveai de ce să te mai întorci la mine. Nu erai obligat să-mi arăţi ce înseamnă dragostea.

— N-am vrut ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Michael încercă să-şi asume o alură băieţoasă, glumeaţă, dar trupul lui de bărbat se vedea clar de sub cearşafuri. Umerii lui erau goi, bine făcuţi.

Iar Emma îşi aminti forţa acelui trup, doar îl simţise mişcându-se de atâtea ori deasupra ei.

— Eşti un ticălos şi un mincinos, iar eu sunt ruşinată doar la gândul că am fost atât de proastă că ţi-am acceptat avansurile.

— Te supără că ne-am simţit bine atunci, la palat?

— Măgarule, spuse Emma, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

Oare Michael chiar credea că doar asta o supără? Chiar era atât de insensibil?

— Se poate să-mi fi plăcut să te mint puţin prea mult, recunoscu Michael.

Emma porni spre uşă.

— Nu, Emma. Michael se chinuia să se dea jos din pat şi să vină după ea. Ascultă-mă.

Emma auzi ceva căzând la podea, apoi zgomot de sticlă spartă şi de apă care se varsă. Se întoarse şi văzu că Michael leşinase.

Îi plăcea de el mai mult aşa.

Rubio veni în fugă. Făcu o grimasă dezgustată şi spuse:

— Cu asta va mai dura o săptămână până să-şi revină.

— Da.

— Cineva trebuie să călărească, spuse el din nou.

— Da.

Fiindcă, deşi era supărată pe Michael, Moartea servea cauzei oamenilor din Moricadia. Emma avea o responsabilitate faţă de Elixabete, de Henrique, de Tia şi de bucătăreasă. Trebuia să continue ce începuse Moartea. Ei juraseră să o servească, iar ea era legată de ei inexorabil.

— Pregăteşte-mi un costum, spuse ea. Voi călări astă-

seară.

Capitolul 37

Costumul era prea mare. Şaua era prea mare. Calul era prea mare. Deşi Rubio o asigurase că Bătrânul Nelson era un cal blând, cu spate lat, care nu dorea decât să se lase călărit, Emma tot se simţea neajutorată călărind bărbăteşte pentru prima oară în viaţă. Oricum nu călărise prea mult. Ieşi la trap din peştera de sub casa pentru văduve – peşteră care servea şi ca beci, şi ca grajd – şi porni pe un drum care şerpuia prin mijlocul unei păduri întunecate.

Rubio strigă la ea de la intrare:

— Lasă-l pe Bătrânul Nelson să meargă aşa cum vrea. Totul va fi bine.

Rubio era geniul care crease costumul şi machiajul Morţii. Strâmtase pantalonii şi mânecile pentru ca Emma să poată purta costumul, apoi îi găsise o pereche de mănuşi de piele albă şi îi croise o mască – şi totul într-o singură după-amiază. Îi pictase faţa cu asemenea talent că Emma suspinase când nu se mai recunoscuse în oglindă. În cele din urmă o urcase pe cal el însuşi, dându-i încă sfaturi şi lăudând-o în acelaşi timp.

Dar unde era Rubio acum?

Înapoi la grajduri, urcând încet şi dureros înapoi spre casă.

Iar Emma era singură. Se lovea de crengi. Animalele sălbatice din pădure scoteau sunete stranii şi o priveau din tufişuri. Emma nu vedea decât lumina stelelor printre crengi. Bătrânul Nelson ar fi putut foarte bine să o ducă spre un alt lup. Şi cine să o mai salveze de data asta? Michael era în casă, suferind iarăşi din cauza febrei. Şi…

şi... Ah.

Emma îşi întrerupse litania plină de teamă.

Bătrânul Nelson ieşi din pădure şi o apucă pe un drum. Emma nu ştia unde era. Nu ştia încotro mergea drumul. Dar Bătrânul Nelson părea să îl cunoască. Porni la trap, făcând-o să salte în şa până îşi auzi dinţii clănţănind. Apoi paşii lui deveniră mai lini; alerga, alerga în lumina lunii.

Emma îi strânse frâiele, se prinse de coama lui, îngrozită la gândul că ar putea cădea şi s-ar lovi de pământul care alerga dedesubt la o viteză ameţitoare. Închise ochii şi se crispă în şa. Copitele calului loveau drumul în mod ritmic, liniştitor.

Iar Emma era încă în şa, simţind aerul rece al nopţii cum aleargă pe lângă ea. Respiră adânc şi deschise ochii.

În faţa ei se întindea un peisaj luminat de lună, cu pădurea de o parte şi stâncile de partea cealaltă.

Emma închise ochii din nou. Apoi îi deschise.

Drumul era ca o panglică străvezie înaintea ei. Un milion de stele străluceau pe cerul ca de catifea. Drumul şerpuia înapoi spre adâncurile pădurii. Trecură pe lângă o pajişte unde un cerb îşi ridică privirea ca să-i vadă galopând, apoi zări o bufniţă zburând dintr-un copac şi lăsându-se purtată de briza nopţii.

Emma trecu pe lângă o trăsură şi le făcu cu mâna, apoi râse văzând chipurile îngrozite lipite de fereastră şi se aplecă pe gâtul Bătrânului Nelson, îndemnându-l să meargă mai repede. Era frumos, iar ea era singură, cu calul şi noaptea şi sălbăticia care îi trezea ceva primordial în suflet...

Când se întoarse în sfârşit la grajduri, înainte de venirea zorilor, îi spuse lui Rubio că întârziase fiindcă se rătăcise.

Bătrânul Nelson ştiuse drumul spre casă, dar Emma spusese adevărul, într-un fel.

Pentru prima oară în viaţa ei, Emma se rătăcise în libertate.

*

— Emma a călărit ca Moartea? întrebă Michael, luându-l de guler pe Rubio şi privindu-l în ochi; îşi dorea ca Rubio să fi avut ambele braţe.

— De trei ori în ultimele patru zile, spuse mândru Rubio. Fără nicio problemă.

Fiindcă Rubio avea un singur braţ, Michael nu-l putea bate măr, aşa cum ar fi vrut. Nu dorea decât să-l lovească. Iar şi iar.

Se trezise în acea dimineaţă cu sentimentul că ceva nu era în ordine. Emma nu venise să vadă dacă mai respira în noaptea trecută. Când fusese foarte bolnav, doar atingerea ei îi liniştise durerea. Apoi, Michael îşi dăduse seama că Emma nu venise deloc în ultimele nopţi, iar când ajungea totuşi să-l vadă era deja dimineaţă, iar ea mirosea a… a piele, a cai, a… a Moarte.

Michael nu ştia de ce ajunsese să înţeleagă asta abia acum. Poate pentru că se simţea suficient de întremat cât să descopere adevărul. Poate pentru că obrajii ei roşii şi ochii strălucitori, sclipind ca două nestemate, îl puseseră în gardă.

Aşa că îşi îmbrăcase pantalonii şi cămaşa, eşarfa şi pelerina, şi coborâse jos la grajduri, unde îl găsise pe Rubio aşteptând-o să se întoarcă.

— Cineva trebuia să călărească în costum cât timp erai bolnav. Moricadienii începuseră să-şi facă griji, iar Jean-Pierre să intre la bănuieli, spuse Rubio pe un ton foarte sigur de sine.

— Ar putea să se rănească.

— Nu, pufni Rubio. Ştii că Bătrânul Nelson e un cal pe care te poţi baza.

De parcă asta ar fi fost destul cât să-i calmeze furia lui Michael.

— Ar putea să moară. Soldaţii prinţului au ieşit la vânătoare!

— Emma n-a avut absolut nicio problemă şi, datorită ei, Moartea a fost văzută. Turiştii fug din Moricadia şi se zvoneşte că prinţul Sandre a înnebunit de furie. Rubio se scutură de mâinile lui Michael. Vrei să-mi laşi gulerul în pace acum?

Uimit, îngrozit, Michael îi dădu drumul, merse la intrare şi studie drumul care şerpuia prin pădure şi, din câte ţinea minte, pe lângă castel şi palat până în Tonagra.

Voia să-l bată pe Rubio fiindcă o încurajase pe Emma să facă ceva atât de nebunesc, şi voia la fel de mult să plece după ea.

Să o ajungă din urmă şi să o înveţe că locul unei femei era acasă, fiindcă Emma nu părea să-şi dea seama că nu se cuvenea să-şi rişte viaţa şi să-l facă să se îngrijoreze de parcă ar fi fost tatăl unui copil cu probleme.

Dar Michael nu putea să o urmărească, fiindcă Bătrânul Nelson era calul lui şi singurul animal la care avea acces.

Rubio veni până lângă el.

— S-a întors de fiecare dată înainte de venirea zorilor şi părea foarte fericită. Emma e deşteaptă.

— Se luminează, spuse Michael, întorcându-se spre Rubio. Deci unde e Emma *acum?*

— Ah. Nu ştiu. Rubio îşi mângâie barba nerasă de câteva zile, Dacă tot eşti aici şi te simţi atât de bine, presupun că n-am de ce să stau ca să o ajut pe domnişoara Chegwidden să-l ţesale pe Bătrânul Nelson şi să-şi schimbe costumul…

Michael îşi dezveli dinţii. Rubio începu să se retragă.

— … deci presupun că mai bine merg să văd ce găteşte bucătăreasa pentru micul dejun. Ştii că eşti

favoritul ei.

— Unde e Emma? ţipă Michael după silueta şchiopătândă a lui Rubio, care bătea în retragere.

— Mic dejun! strigă Rubio drept răspuns. Trebuie să te întremezi! Şi ea la fel!

Să-l ia naiba! Să-i ia naiba pe toţi! Michael se plimbă puţin prin grajd, apoi ieşi afară.

Plănuise să se răzbune pe Rickie, iar când îl spânzurase îi răzbunase pe nenumăraţii prizonieri care îşi pierduseră viaţa din cauza lui.

Dar Sandre trăia şi domnea în continuare. Michael nu putea să plece până nu-şi ducea răzbunarea la bun sfârşit.

Nu mai avea timp. Ştia asta. Ştia că familia lui va auzi în curând că trăieşte şi va trimite pe cineva care să se asigure de asta. De fapt, nu vor trimite pe oricine... dacă tatăl lui, mama lui vitregă şi fraţii lui nu vor veni ei înşişi în Moricadia şi nu-l vor face pe Sandre să se căiască pentru că îndrăznise să închidă un Durant, Michael se va considera un om norocos.

Dar pentru că Jean-Pierre ţintise atât de bine, Michael o implicase fără să vrea şi pe Emma în planurile lui.

Se plimbă prin grajdul care mirosea a piele şi a fân, şi a pământ reavăn.

Deschise uşa boxei Bătrânului Nelson. Rubio o curăţase deja, aşa că Michael pregăti ţesala, pieptenele, peria pentru copite.

Studie boxa alăturată, unde se schimba de fiecare dată, şi văzu o mână de fân curat, o şa atârnată de perete, un lighean şi un urcior pe o cutie de lemn. Cizmele Emmei erau aşezate ordonat pe podea, sub cârligul în care îşi atârnase hainele – o rochie verde-închis, jupe albe şi apretate şi o cămăşuţă aşa de fină că aproape vedea prin ea.

Rubio pregătise totul pentru întoarcerea ei.

Michael se simţi atras de cămăşuţă. O luă în mâini şi o

mototoli de parcă ar fi fost o plantă de levănţică, iar el voia să-i simtă parfumul. O duse la nas şi inspiră. Iar şi iar. Simţi cum pasiunea începe să-i dea târcoale, ca de fiecare dată. Parfumul discret, feminin al Emmei îi făcea asta mereu.

Anii de temniţă îl transformaseră într-un degenerat.

Nu, stai puţin. Când îl eliberaseră nu suferise constant de o asemenea nevoie.

Emma era cea care îl transformase într-un degenerat.

Da. Era din vina ei.

Michael îi atârnă cămăşuţă cu grijă. Verifică să vadă dacă în urcior era destulă apă şi lăsă săpunul lângă lighean. Ieşi din nou până afară.

Soarele se ivea la orizont.

Unde era Emma? Oare căzuse de pe cal şi era leşinată undeva? Oare Jean-Pierre şi soldaţii lui o capturaseră? Dacă era împuşcată, sângerând, pe moarte…

În sfârşit, de undeva se auzi bătaia ritmică de copite: *trop-trop.* Michael îşi încordă privirea atât de mult că începură să-l doară ochii.

Emma venea cu masca atârnată pe braţ şi machiajul întins pe bărbie, bătându-l pe spate pe Bătrânul Nelson şi fredonând.

Michael ieşi până la marginea pădurii, îşi înfipse mâinile în şolduri şi se încruntă.

— Unde ai fost, Emma?

Spre satisfacţia lui, o văzu tresărind. Dar însoţitoarea cea timidă nu se făcu mică văzându-i supărarea. Se încruntă şi ea şi spuse:

— De ce te-ai dat jos din pat?

— Sunt bine, spuse Michael.

Şi chiar era. Deşi se simţise rău după ce se întâlnise cu Jean-Pierre, Michael mânca pe săturate acum şi se mişca fără durere, iar rana se închisese fără să dea semne de infecţie.

— Ce faci pe cal, cu costumul ăla ridicol?

— Vrei să spui că arăt caraghios?
— Exact!
— Atunci ţine minte asta data viitoare când îmbraci şi tu costumul, spuse Emma, aplecându-se când Bătrânul Nelson intră în grajd.
Calul porni imediat spre boxa lui. Michael îl urmă.
Emma se dădu jos şi luă o cârpă, dar Michael i-o luă cu blândeţe din mână.
— Îl şterg eu. Du-te şi spală-te pe faţă şi schimbă-te.
— Bine, se răsti Emma, apoi trecu în boxa alăturată.
Michael trebuia să aibă răbdare cu ea. Era obosită după ce călărise atât. Probabil fusese îngrozită toată noaptea, singură pe drumurile întunecate pe care nu le cunoştea, făcându-şi griji la gândul că ar putea fi împuşcată. În plus, era prima oară când putea sta de vorbă cu ea calm, logic, de când Emma aflase că el era Moartea. Când îl văzuse, fusese furioasă, iar el lucra la lista de spioni. După ce terminase, leşinase. Îi datora o explicaţie, ce-i drept, fără îndoială. Dar Emma era o femeie rezonabilă. După ce avea să-i explice de ce făcuse ce făcuse – de ce devenise Moartea şi de ce îşi ţinuse adevărata identitate un secret –, Emma avea să-l înţeleagă.
— Ştiu că ai avut o noapte grea, spuse el, curăţându-l pe Bătrânul Nelson.
— N-am avut nicio problemă, spuse Emma. Nu eşti singurul care ştie să călărească şi nici singurul care vrea să dea peste cap regimul de Guignard.
Ceva se lovi de peretele de lemn, făcându-l să se scuture. Să fi fost oare partea de sus a costumului?
— N-am vrut să insinuez că ai fi avut probleme sau că nu ai acelaşi simţ al dreptăţii ca şi mine. Ci doar că tu…
Michael se opri. Dacă Emma îşi aruncase costumul, ce purta acum?
— Că eu, ce?
Cu un efort, Michael îşi luă gândurile de la trupul ei pe

jumătate gol, luă ţesala şi începu să-l perieze pe Bătrânul Nelson pe gât.

— Ar fi o idee foarte bună să-ţi spun de ce-am devenit Moartea, spuse el.

Emma nu răspunse.

Michael auzi clipocit de apă.

Emma se spăla pe faţă? Pe corp? Era goală de la brâu în sus? Sau goală cu totul? Oare nu cumva apa îi curgea chiar acum pe gât, pe piept, pe deasupra sfârcurilor?

Bătrânul Nelson îi aruncă o privire plină de înţelesuri, iar Michael îşi dădu seama că rămăsese cu o mână în aer.

— Ascult! spuse nervoasă Emma.

Michael făcu o grimasă către cal, îşi scoase eşarfa, îşi dădu jos pelerina şi o aruncă peste paravanul de lemn.

— Mi-e prea cald, spuse el, întorcându-se înapoi la ţesălat. Am făcut-o din răzbunare.

— Pe Rickie, pentru ce ţi-a făcut?

— Pe Rickie, pentru ce ne-a făcut tuturor.

Michael nu spusese nimănui ce suferise în cei doi ani de temniţă. Nu voia să le vadă mila din ochi. Dar Emma nu-l putea vedea, iar el n-o putea vedea pe ea, şi ea era atât de furioasă pe el că n-avea să simtă decât exasperare, dar nu şi milă. Exasperarea era un sentiment cu care se putea descurca.

— Doi ani sunt vreme îndelungată, mai ales dacă eşti singur, în întuneric, continuă Michael. N-ai nimic de făcut; doar să te gândeşti, să transpiri şi să-ţi fie frică…

— Pare îngrozitor.

Paiele foşniră. Emma se dezbrăca, se îmbrăca…

— Da. Ştii cum ar fi să-ţi faci un prieten pe care nu-l vezi niciodată, care nu e decât o voce în întuneric, dar pe care îl cunoşti fiindcă mănâncă aceleaşi mizerii ca şi tine, suferă aceeaşi durere, plânge la fel de tare ca şi tine?

Mişcările ritmice ale ţesalei îl linişteau pe Bătrânul Nelson, dar şi pe Michael, fiindcă amintirile i se păreau

îndepărtate, iar cuvintele îi veneau mai uşor pe limbă.

— Apoi, prietenul tău nu mai plânge. Nu mai vorbeşte. Ştii că n-a murit; îl auzi respirând, auzi cum soldaţii îşi bat joc de el. Îl duc la tortură… dar spiritul lui e deja distrus. În cele din urmă, într-o zi, soldaţii vin şi iau trupul, îl pun într-un sac şi îl duc de-acolo. Nu l-ai văzut niciodată, dar ştii că ţi-ai pierdut un prieten.

— Vai, Michael.

Milă. Auzea milă în glasul ei. Michael nu voia asta, dar acum că începuse să vorbească nu se mai putea opri.

— Se întâmplă iar şi iar, până când într-o zi altcineva e adus în celulă, cineva care strigă înfricoşat şi vrea doar să audă o altă voce omenească… dar tu nu-i mai răspunzi. Fiindcă nu ţi-a mai rămas pic de inimă. Fiindcă inima ţi-a fost smulsă din piept, bucată cu bucată, şi dusă odată cu trupurile prietenilor tăi.

Michael auzi un suspin, înfundat, de parcă Emma îşi trăgea jupele peste cap, apoi vocea ei tremurândă care repetă încă o dată:

— Vai, Michael.

— În toate acele zile lipsite de speranţă i-am ascultat pe ceilalţi prizonieri implorând milă, ţipând de durere, plângând în singurătate… şi murind în tăcere.

Michael nu-şi dădea seama de ce, dar era bine să-i spună aceste lucruri. Emma îl asculta, îi cunoştea acum întunecimea din suflet, şi nu părea să-l creadă slab sau crud. Îl înţelegea.

— De-asta am vrut să mă răzbun pe Rickie… şi pe Sandre. De-asta am devenit Moartea.

Auzi cum Emma îşi trage nasul. Deci Emma era mai binevoitoare acum. Bine. Se putea folosi de mila ei ca să o manipuleze.

— Deci înţelegi acum – nu se cuvine să-ţi rişti astfel viaţa, iar eu ţi-o interzic.

Capitolul 38

Emma privi batista udă de lacrimi pe care o strângea în mână, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Poftim?

— Am spus…

— Îmi *interzici?* Tu îmi *interzici?*

Emma îşi îmbrăcase cămăşuţa şi jupele înainte să plângă din milă pentru Michael, dar acum furia îi uscă lacrimile şi o făcu să se năpustească afară din boxă.

— Fiindcă eu n-am de ce să vreau să se facă dreptate? *Tu* eşti cel care m-a dus în vechiul oraş. *Tu* mi-ai arătat în *ce* mizerie trăiesc supuşii familiei de Guignard.

Bătrânul Nelson bătu din copite. Michael lăsă ţesala din mână şi înveli spatele calului cu o pătură.

— Îl superi, spuse el. Nu-i place să aibă o scorpie în spate.

— Cum îndrăzneşti?!

Michael nu era prizonierul singuratic şi demn de milă pe care şi-l imaginase Emma. Poate fusese aşa odată, dar acum era înalt şi chipeş, vindecat şi sigur pe el. Emma se dădu în spate ca să-i facă loc lui Michael să se strecoare afară din boxă, apoi îl ajută să închidă uşa şi să o încuie.

— N-ar trebui să vreau ca Damacia să se răzbune pentru moartea soţului ei? întrebă ea. N-ar trebui să vreau ca Elixabete să aibă o viaţă mai bună?

— Poţi să le ajuţi şi în alte feluri, nu doar riscându-ţi viaţa în costumul Morţii în timp ce soldaţii prinţului răscolesc ţinutul.

— Nu atât timp cât tu zaci la pat pentru că ai fost împuşcat, spuse Emma, fluturându-i un deget în faţă. Vrei să nu fac nimic şi să-i las pe soldaţi să te ducă înapoi în temniţă când prinţul Sandre va afla că tu eşti Moartea?

Cine te crezi să-mi interzici să fac ce vreau? Cine te crezi să mă consideri o biată femeie slabă, timidă şi neputincioasă? Cum îndrăzneşti să mă condamni la o viaţă plină de remuşcări fiindcă aş fi putut face ceva şi n-am făcut-o?

Michael se agăţă de uşa boxei, cu capul plecat, respirând greu.

De parcă vorbele ei l-ar fi biciuit. Iar Emma spera că îl făcuse într-adevăr să sufere. Chiar spera asta.

— Poţi să fii moştenitorul ducatului de Nevitt, spuse ea, cu vocea amară, dar nu ai *niciun drept* asupra mea!

Michael îşi ridică fruntea. O privi, dar nu părea ruşinat. Părea furios, şi… ei bine, furios, dar nu doar atât.

Porni spre ea. Emma se dădu înapoi, spre ieşire. Michael se răsuci, mânând-o spre boxa în care se schimbase. Îşi luă pelerina de pe perete şi o aruncă peste paiele dinăuntru, cu ochii strălucind.

— Eşti un neruşinat. Chiar crezi că… că îţi voi *permite* să te culci cu mine?

Emma încercă să treacă pe lângă el, dar Michael o prinse de după talie.

— *Am* dreptul. Şi *mă voi folosi* de acest drept!

Apoi o aruncă pe pelerină şi se întinse deasupra ei. Paiele foşniră şi în aer se stârni un nor de praf.

— Nici să nu te gândeşti!

Emma îl plesni peste ureche cu toată puterea. Michael o prinse de încheietură şi îi ridică braţul deasupra capului, apoi făcu acelaşi lucru şi cu cealaltă încheietură, pironindu-le în loc cu o mână şi folosindu-se de cealaltă ca să o… mângâie. Îi dezmierdă pielea sensibilă dinăuntrul cotului şi de la încheietură. Apoi gâtul ei lung. Sânii plini de sub cămăşuţa moale.

Emma se zbătu, cu toată energia care îi rămăsese după ce călărise o noapte întreagă şi cu toată furia de care era în stare. Se zbătu din toate puterile, scrâşnindu-şi dinţii în faţa lui… dar având grijă să nu-i lovească rana.

Şi de ce nu?
Oare Michael chiar îşi închipuia că Emma i se va supune? Îl va lăsa să facă aşa ceva? Acum? După ce el îi spusese limpede ce credea despre ea, fără să-i pese că o rănise groaznic?
Aparent, da. Michael îi ridică jupele, dezgolindu-i partea de jos a trupului. Îşi puse o mână pe coapsa ei şi o împinse în sus. Îi despărţi şoldurile cu un genunchi, iar când Emma îl lovi cu piciorul se folosi de degetul mare, plimbându-l de-a lungul crăpăturii dintre picioarele ei, mângâindu-i clitorisul, apoi făcându-l să alunece înăuntrul ei.
— De ce te zbaţi? chicoti el, privindu-i chipul. Eşti umedă. Deschisă. Pregătită.
— Te urăsc!
Era o frază stupidă, copilărească, dar Emma nu mai era în stare să se gândească la altceva.
— Îmi place cum mă urăşti.
Când Michael îşi scoase degetul, Emma strânse din dinţi ca să-şi stăpânească un geamăt de protest.
Între timp, Michael îşi deschisese pantalonii. O luă de după şolduri, o ridică şi o făcu să-l încalece.
— Să nu îndrăzneşti să faci… asta!
Emma gâfâi, încercând să protesteze ferm, încercând să-l ignore, încercând… să nu-l dorească.
— Ce? Asta?
Michael se mişcă uşor înainte şi înapoi, punând-o la încercare. Emma era pregătită, la naiba. Trupul ei se înmuiase, era gata să-l primească, îl dorea.
— Sau asta?
Penisul lui intră înăuntru doar un centimetru, apoi se retrase încet.
Emma încercă să-şi amintească de ce era furioasă pe el.
— Eşti cel mai nerecunoscător, îngâmfat şi leneş

bărbat…

— Cu care te-ai culcat vreodată? râse Michael. Sunt *singurul* tău bărbat, draga mea. *Erai virgină.* Prima oară când am făcut dragoste erai virgină, dulce şi fierbinte, tânără şi strâmtă, şi era să mor de plăcere atunci când te-am avut. Dacă ţin bine minte, şi ţie ţi-a plăcut ce-am făcut atunci. Michael respiră adânc. În plus, sunt singurul bărbat pe care îl vei avea vreodată.

— N-ai niciun drept…

Michael se împinse din nou în ea.

Cuvintele îi rămaseră Emmei în gât.

Înăuntru şi înapoi, doar un centimetru… iar Emma îl dorea, îl dorea cu disperare. Picioarele ei se zbătură. Încercă să nu mai simtă ce simţea. Dar nu putea. *Dumnezeule.* Era deja aproape de orgasm. Îi simţea atingerea, trupul greu, gemetele guturale, pasiunea sălbatică cu care Michael o poseda.

— Eşti a mea, şopti Michael. De-asta îmi fac griji. De-asta îndrăznesc să-ţi spun ce să faci. De-asta te voi poseda până când vei şti cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie de inimă, că eşti a mea.

— Iar tu eşti al meu! spuse prosteşte Emma, fără să se gândească la consecinţe.

— Da.

Cu asta, Michael intră în ea cu totul, umplând-o, înfierbântând-o, găsindu-i acel loc secret din adâncurile ei. Iar secretul ei era că *îi plăcea asta.*

Îi plăceau mişcările lui pline de forţă, violenţa cu care se împingea înainte şi înapoi, felul în care o umplea şi o făcea să-şi dorească şi mai mult în acelaşi timp. Îi plăcea felul în care Michael o pironea locului, lipsa lui de control, faptul că, deşi se răzvrătise împotriva lui, i se supunea acum cu totul.

Emmei îi plăcuse să călărească noaptea pe drumuri, cu costumul fluturându-i în vânt, liberă şi dezlănţuită. Dar

asta îi plăcea şi mai mult.

Orgasmul o mistui cu totul, neajutorată cum era în faţa pasiunii care îi cuprinsese, dorindu-l cu disperare şi în acelaşi timp lăsându-şi trupul să simtă în voie. Muşchii dinăuntrul ei îl prinseră, ţinându-l strâns.

Michael scoase un geamăt şi rămase nemişcat, lăsând-o să-l folosească până se prăbuşi. Apoi se trase afară şi se împinse din nou înăuntru.

Se mişcau împreună, călărind sălbatic, mânaţi de o foame feroce.

Pelerina lui se încurcă în jurul lor, frustrându-i, stânjenindu-le mişcările. Emma o dădu la o parte cu picioarele.

Emma avu alt orgasm, şi altul, ţipând în extaz, plină de el şi de satisfacţie, dar dorind şi mai mult, dorindu-l pe el, iar şi iar şi iar.

Ritmul lor crescu, la fel şi senzaţiile ei.

Emma îi privi faţa, îi văzu focul din ochi, văzu cum muşchii lui se încordau cu disperare. Se gândi că va muri de o asemenea plăcere, o plăcere soră cu agonia. Dacă el nu avea să o ucidă, atunci ea îl va ucide pe el. Voia să se termine. Voia să continue la nesfârşit…

În cele din urmă, Michael se zbătu o dată şi sămânţa lui erupse în adâncul ei.

— Emma, Emma, gemu el.

Pasiunea lui sălbatică o învălui şi pe ea, dăruindu-i un ultim orgasm glorios care o duse de pe o culme pe alta, până când se prăbuşi sfârşită în braţele lui.

Încet, îşi reveniră, întorcându-se înapoi la realitate, redevenind doi în loc de unul singur, Michael şi Emma, reîntregiţi fiecare.

Emma îşi aminti apoi că Michael o insultase. Spusese că îi interzice. O posedase.

Avea de gând să-l facă să plătească pentru asta.

— Ţi s-a deschis rana? întrebă ea, împingându-l.

— Ce? întrebă Michael, ridicându-se în coate şi privind-o.

Emma era mulţumită – nu, încântată – să-i vadă expresia descumpănită.

— Ţi s-a deschis rana? îl împinse cu mai multă forţă.

Michael o lăsă să-l dea la o parte şi se rostogoli pe spate, trăgând-o după el.

— Nu cred, spuse el.

Emma îi dădu cămaşa la o parte de pe umăr şi studie bandajele albe. Nu se vedea nicio pată roşie.

— Eşti sigur că nu te-ai rănit?

— Sunt bine!

Emma luă în mâini capetele cămăşii şi trase până auzi materialul pârâind.

— Rămâi nemişcat şi îţi promit că nu-ţi voi face nimic.

Emma îşi lipi buzele de ale lui şi îl sărută adânc, cu pasiune, iar când îi auzi geamătul ştiu că de data asta avea să învingă.

Şi amândoi vor avea de câştigat din asta.

*

Emma nu reuşi să-l privească în ochi cât timp se îmbrăcară. Fusese sălbatică, preluase controlul, îl călărise viguros, cu forţă, făcându-l să o aducă din nou pe culmile plăcerii.

Nu trebuia să-şi amintească doar acele momente. Trebuia să ţină minte şi ce se întâmplase înainte, de când se cunoscuseră, şi ce-i făcuse el: o minţise ca să o seducă, râzând de ea pe ascuns. Dar ce se întâmplase nu părea o minciună, o seducţie sau o farsă. Părea mai degrabă… o uniune. Două suflete care se întâlniseră.

— Emma?

Vocea lui adâncă o făcu să vrea să fugă cât mai departe,

— Da?

Michael îi puse o mână pe umăr şi îi înclină bărbia cu cealaltă, până când Emma nu avu de ales şi *trebui* să-l privească.

— Mărită-te cu mine.

— Ce? întrebă ea privindu-l, încercând să vadă dacă era serios sau nu.

Michael era evident surprins. Râse uşor şi repetă:

— Mărită-te cu mine. Te rog.

Părea serios. Iar Emma nu-şi putea închipui de ce ar fi cerut-o de nevastă în glumă. Deja făcuse ce dorea cu trupul ei… ce doreau amândoi. Simţi un fior de teamă, aşa că îşi ascunse chipul o clipă, cât timp îşi îmbrăcă rochia.

Michael trecu în spatele ei şi începu să-i închidă nasturii.

— Sunt o însoţitoare plătită, spuse ferm Emma, cu tot bunul-simţ de care era în stare. Sunt fiica unui vicar. Nu se cuvine să mă mărit cu moştenitorul ducatului de Nevitt.

— Ce snoabă eşti, spuse Michael, scuturându-i paiele din păr.

Felul în care Michael îi desconsidera reţinerile îi tăie răsuflarea. Se întoarse spre el.

— Snoabă! Presupun că vrei să te întorci în Anglia într-o zi?

— Cât de curând, spuse Michael, iar Emma îi auzi dorul din glas.

Din câte se părea, dorul era contagios; şi Emma simţi acelaşi lucru. Dar asta nu reuşea decât să-i facă sugestia să pară şi mai ridicolă.

— Ţin minte cum stau lucrurile în Anglia, chiar dacă tu ai uitat. Nimeni nu s-ar uita la mine. Iar tu ai fi ruşinat cu mine!

Michael se ridică şi, pentru prima oară, Emma văzu expresia aristocratului care se ascundea sub chipul lui aparent lipsit de griji.

— N-ar avea de ce să-mi fie ruşine, iar tu n-ai fi ignorată de nimeni. Ai fi o Durant.

Aroganţa lui era uluitoare. Când furia îi permise să vorbească, Emma răspunse:

— Nu pentru mult timp. Tatăl tău ar anula căsătoria.

— Tatăl meu ar dansa de bucurie că mă însor, în sfârşit.

Emma râse fără să vrea. Dar Michael părea din ce în ce mai încântat de idee.

— Mai mult, după ce te-ar cunoaşte, te-ar bate pe umăr şi ţi-ar spune că eşti prea bună pentru un pierde-vară ca mine.

— Nu eşti un pierde-vară, replică din reflex Emma.

— Nu mai sunt. Dar am fost. Am fost multe lucruri. Un puşti răsfăţat, un pierde-vară, un aventurier. Apoi un prizonier. Privirea i se întunecă. Dar atât. Chiar şi după ce m-au eliberat, sufletul meu rămăsese închis în temniţă, în întuneric. Până când ai apărut tu, Emma, şi ai salvat-o pe Elixabete. Tu mi-ai dovedit că în lume încă mai există bunătate. Aşa am început să mă vindec.

— Nimeni n-ar fi în stare să vadă un copil care suferă şi să nu facă nimic!

— De fapt, aproape toţi oamenii fac asta. Apoi m-ai salvat de prinţul Sandre şi de soldaţii lui. Ei bine… (Michael flutură o mână)… nu pe mine, ci pe Moarte.

— Tu m-ai salvat întâi!

Michael o privi de parcă vedea ceva în ea, ceva pe care ea nu şi-l putea închipui.

— Ţi-ai plătit datoria, chiar şi faţă de un nebun cu mască, şi l-ai sărutat recunoscătoare. Ambele părţi din mine – Moartea şi Michael Durant – s-au îndrăgostit de tine chiar atunci.

Dragoste.

Nu, nu neapărat. Michael suferea încă de nebunia din temniţă. Emma nu-l credea. Sau, mai degrabă, nu

îndrăznea să-l creadă.

— Ai înnebunit.

— Posibil, râse Michael. Dar vreau să ştiu: cine eşti tu, Emma Chegwidden? Ce vrei să faci în viaţă? Vrei să devii prinţesa Moricadiei?

— Nu! Emma se cutremură dezgustată. Nu.

— Ai putea face mult bine aici. Ai putea să-l influenţezi pe Sandre să-şi îmblânzească politica, să te sacrifici pentru binele celorlalţi.

— Nu. Nu vreau!

— Sau ai putea fi ducesa de Nevitt.

— Îţi baţi joc de mine.

— Arăt ca şi când mi-aş bate joc de tine?

Emma îşi întoarse privirea, fiindcă ideea de a fi soţia lui, de a-i fi alături o viaţă întreagă… o atrăgea aşa cum Steaua Polară atrăgea un magnet. Îl dorea atât de mult!

— Sau poţi să faci cum vrei.

Emma îl privi din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai eşti servitoarea timidă care a venit în Moricadia şi s-a rătăcit în pădure. Ai renăscut, Emma Chegwidden. Eşti o amazoană care face ce vrea indiferent de consecinţe.

Oare aşa o vedea Michael acum? Ca pe o amazoană? Emma nu se simţea ca o amazoană acum. Picioarele ei ameninţau să-i cedeze după ce călărise toată noaptea, după ce-l călărise pe Michael, după atâtea orgasme care o făcuseră să plângă de bucurie.

— Gândeşte-te, spuse Michael. Nu te temi de nimic şi poţi fi orice vrei. Aşa că fii a mea. O sărută uşor pe frunte, pe obraz, pe buze. Mărită-te cu mine.

Capitolul 39

— A fost a tatălui meu, spuse Aimée, arătându-i Elixabetei o statuetă în formă de cal, sculptată şi lustruită cu grijă. Unul dintre muncitorii noştri din Moricadia a făcut-o dintr-un trunchi de stejar, iar tatăl meu a cumpărat-o de la el. Familia lor îşi pierduse pământurile din cauza… ştii tu.

— Din cauza familiei de Guignard.

— Da. Uită-te cât de bine a fost lucrată, spuse Aimée, ridicând statuia în lumina soarelui care intra pe fereastră. Moricadienii nu mai călăresc, sau cel puţin nu toţi. Nu-şi permit să-şi hrănească şi să-şi îngrijească un cal.

— Îmi plac caii, spuse apăsat Elixabete.

— Da, moricadienilor le plac caii lor, iar caii ştiu asta. Poţi să vezi cât de mult a respectat sculptorul acest animal, spuse Aimée, mângâind statueta cu afecţiune, pipăind cu plăcere formele puternice.

Mobila din dormitorul ei fusese acoperită cu pânză, la fel şi cea din restul casei. Servitorii fuseseră trimişi la treburile lor. Aimée avea să-şi mai trimită ultimele lucruri cu trăsura, iar apoi să-şi închidă casa şi să o părăsească pentru totdeauna.

Nu-i spusese nimănui, mai ales dragei ei Eleonore, dar moartea lui Rickie o eliberase. Nu mai avea de gând să se întoarcă.

Dintr-un capriciu de moment, îi dădu statueta Elixabetei.

— Păstreaz-o tu.

— Nu. Nu, e a dumneavoastră. Aţi primit-o de la tatăl dumneavoastră! spuse Elixabete, încercând să-i înapoieze statueta.

— Eu plec în Italia. Locul unui cal din Moricadia este în Moricadia, cu o fetiţă moricadiană, spuse Aimée, ciufulindu-i părul. Păstreaz-o ca amintire din partea mea.

În holul casei se auzi o bubuitură care făcu să se scuture geamurile de la fereastră. Aimée şi Elixabete se

priviră speriate.

— Nu e nimeni aici, şopti Elixabete. Casa e goală.

— Servitorii lui Fanchere trebuie să vină cu trăsura pentru ultimele bagaje. Crezi că au intrat cu ea în hol? întrebă Aimée, strâmbând dezgustată din nas. Ar face o dezordine cruntă, şi nu vreau să stau să mă ocup de ea. Privi spre ultimul cufăr. Aproape am terminat. Du-te şi uită-te ce s-a întâmplat, draga mea.

Elixabete se lipi de Aimée, ţinând calul la pieptul ei micuţ.

— Nu. Vă rog, Lady de Guignard. Nu-mi place casa asta.

Aimée privi în jur, la dormitorul ei fără culoare.

— Dar de ce, copilă?

— Sunt fantome aici.

Aimée râse, apoi îşi dădu seama că era răutăcioasă. Elixabete era cu adevărat speriată. Aşa că îi spuse pe un ton liniştitor:

— Nu, îţi jur că nu e nicio fantomă aici. Nimeni n-a murit în nici o cameră. Casa e nou-construită şi chiar şi atunci când locuiam aici, nimeni nu *trăia* aici, de fapt.

Auziră din nou aceeaşi bubuitură.

— Atunci e casa însăşi, şopti Elixabete. Casa e *rea.*

— Draga mea, nu casa scoate zgomotele astea. Şi nici fantomele. Ori au intrat cu trăsura în hol, ori… (Aimée zâmbi având o nouă idee.)… ori cineva încearcă să ne atragă atenţia de afară. Vezi de ce şi spune-mi.

Elixabete o privi cu ochi mari, înfricoşaţi.

— Hai, du-te, spuse Aimée, lovind-o uşor peste fund. Îţi promit că nu va sări nimeni din umbră să te sperie.

Elixabete făcu o reverenţă şi se strecură afară, pe uşă.

Aimée termină de împachetat, studie încă o dată camera şi chicoti. Elixabete era speriată de fantomele din casă, dar Aimée fusese îngrozită de bărbatul cu care

locuise. Acum că Rickie nu mai era, Aimée ştia că e în siguranţă.

Gândul la Italia, la soare, şi struguri, şi artă, şi muzică îi umplu ochii cu lacrimi de bucurie. Voia să o sărute pe Emma că se gândise la asta şi să-l îmbrăţişeze pe Fanchere pentru că făcuse posibil acest lucru. Dar cel mai mult voia să o îmbrăţişeze pe Eleonore şi să se roage ca prietena ei să-şi păstreze iluziile despre Sandre şi Moricadia, fiindcă dacă Eleonore avea să afle vreodată ce fel de om era dragul ei văr, de fapt… Ei bine, Eleonore era mult prea blândă ca să merite o astfel de supărare.

Aimée privi spre uşă. Elixabete ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Oare fetiţa căzuse şi se lovise?

Aimée se încruntă.

Şi de unde venea totuşi acel zgomot? Nu era… doar n-o trimisese pe Elixabete în mâinile hoţilor?

— Ah, Aimée. Ieşi afară, pe coridor, mustrându-se singură. Eşti o prostuţă. De ce nu te-ai gândit la asta dinainte?

Alegă spre scările care coborau spre parter. La fel ca şi castelul Fanchere, şi casa ei avea o galerie lungă şi înaltă deasupra holului pavat cu marmură.

Totul era alb însă, spre deosebire de castelul Fanchere. Nu se vedea niciun model, nicio culoare, nicăieri.

Ah, când ajungea în Italia, Aimée voia culoare peste tot. Flori de levănţică în vaze, pereţi zugrăviţi în auriu şi cu plăci de teracotă, draperii de catifea bogată în nuanţe de albastru regal. Va fi cald, şi va fi atât de fericită…

Un trup de copil era întins pe jos pe podeaua din galerie. Trupul lui Elixabete. Aimée fugi lângă ea.

— Doamne! Ce s-a întâmplat? Ai căzut? Poţi să vorbeşti?

Elixabete scoase un geamăt şi deschise ochii. Avea o rană pe frunte, care încă mai sângera. Aimée o pipăi cu

degetul. Arăta de parcă cineva o lovise.

Elixabete văzu calul pe care încă îl mai ţinea în mână. Avea ochii înceţoşaţi.

— Ţii minte ce s-a întâmplat? întrebă Aimée.

Elixabete îşi ridică privirea.

— Lady de Guignard… de unde ai venit? Cum am ajuns aici?

Apoi, Elixabete privi spre ceva din spatele lui Aimée. Ţipă, chinuindu-se să se ridice în picioare. Aimée se întoarse pe jumătate. Văzuse pe cineva – un bărbat, înalt şi puternic.

Bărbatul o prinse din spate, de guler şi de talie. Aimée ţipă. Bărbatul o trase de păr.

— Ce faci? strigă ea, încercând să îl vadă mai bine.

Elixabete mârâi ca un câine gata-gata să-şi înfigă dinţii într-un os şi îl prinse de cizmă.

Bărbatul o lovi în cap cu celălalt picior, aruncând-o înapoi la podea.

Aimée ţipă şi se luptă.

Bărbatul o ridică şi o atârnă peste balustradă.

Aimée văzu îngrozită podeaua de marmură de jos. Era atât de departe.

Bărbatul îi dădu drumul. Iar Aimée ţipă până jos.

Jean-Pierre o auzi lovind podeaua, auzi un singur geamăt şi privi peste balustradă.

Aimée căzuse cu faţa în jos şi braţele întinse, într-o încercare disperată de a-şi amortiza căderea. Marmura albă era pătată de sânge. Femeia nu se mişca. Era moartă. N-avea să mai alimenteze niciun scandal în Moricadia.

Jean-Pierre îşi făcuse treaba bine.

După ce împuşcase câteva femei şi câţiva copii, nu-i mai venea atât de greu să ucidă.

Capitolul 40

Lady Fanchere mână până în faţa conacului lui Aimée, opri şareta şi scoase coşul de picnic din spate. Aimée avea să fie atât de bucuroasă să o vadă. Eleonore putea face măcar atât: să îşi ajute prietena să-şi închidă casa în care locuise alături de Rickie şi să-i ureze o viaţă lungă şi prosperă de-acum înainte.

Casa era liniştită. Prea liniştită. Păsările nu mai cântau în copaci. Nimic nu se mişca.

Nimeni nu ieşi să o întâmpine şi niciun servitor nu veni să o ajute, pentru că Aimée îi eliberase pe toţi. Le dăduse bani, urări de bine şi recomandări, apoi îi trimisese pe fiecare la treaba lui.

Deci Eleonore nu avea de ce să se simtă neliniştită. Cără coşul până la uşa de la intrare, o deschise şi intră.

— Aimée! strigă ea. Elixabete!

Vocea ei se auzi pe scările goale şi în toată casa. Era atât de ocupată cu coşul greu că nu observă imediat ce era în mijlocul podelei.

Apoi văzu.

Era un trup strivit, care căzuse de sus, purtând rochia lui Aimée şi având în păr panglicile ei strălucitoare. Capul îi era spart.

Eleonore ţipă şi fugi lângă ea, o luă în braţe şi o strânse la piept.

Trupul mai era cald încă.

Ţipă din nou.

*

— Eleonore, ce cauţi aici?

Fanchere se grăbi să o ajungă din urmă. Eleonore se

îndrepta cu paşi mari spre biroul lui Sandre. Nici nu se uită la Fanchere. Lordul era soţul ei. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Eleonore era ruşinată la gândul că se cunoşteau.

Fiindcă şi Eleonore făcea parte din familia de Guignard.

Dar Fanchere îi văzuse probabil expresia, sau mâinile însângerate sau… sau altceva, fiindcă o opri cu forţa, o privi şi întrebă:

Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Aimée a fost omorâtă. Aimée a fost omorâtă, repetă Eleonore, de parcă spunând-o de mai multe ori avea să-şi dea seama că e adevărat.

— Eşti sigură? spuse Fanchere, clătinând din cap de parcă era ruşinat că întreba aşa ceva.

Rochia lui Eleonore încă mai avea pata de sânge care rămăsese acolo unde îi ţinuse capul lui Aimée.

— Aimée a fost omorâtă, şi am de gând să-i spun lui Sandre ce s-a întâmplat. Sandre îl va prinde pe ucigaş. Ştiu asta.

Apoi, Eleonore porni din nou spre biroul lui Sandre. Fanchere nu încercă să o oprească, dar porni alături de ea.

Uşile biroului lui Sandre erau închise şi păzite de doi soldaţi, câte unul de fiecare parte.

Lui Eleonore nu-i păsa. Îi privi şi spuse, pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată:

— Sunt verişoara prinţului, Eleonore. Şi voi intra.

Soldaţii încercară să o oprească.

— Vreţi să fiţi vinovaţi că aţi încercat să mă opriţi cu forţa? întrebă Eleonore.

Soldaţii se traseră în lături.

Fanchere deschise uşile pentru ea, şi Eleonore intră fără nicio ezitare.

Sandre stătea rezemat cu un şold de birou, vorbind cu Jean-Pierre, râzând.

Amândoi râdeau.

Se opriră când o văzură.

— Ce-ai păţit? întrebă Sandre, dar nu părea prea surprins.

Eleonore le spuse ce văzuse, le spuse amândurora. Găsise trupul lui Aimée, strivit, în propria ei casă. O găsise pe Elixabete, cu fruntea lovită cu un sfeşnic de argint şi nasul spart de o lovitură de cizmă.

Sandre se prefăcu îndurerat.

— Biata Aimée, spuse el. Mi-era frică de asta. Nu suporta gândul că va trebui să trăiască fără Rickie, aşa că a încercat să o ucidă pe această Elixabete şi s-a aruncat de la etaj.

— Aimée n-ar face rău unui copil, niciodată! spuse Eleonore.

— Chiar credea că Moartea este o fantomă. Era terorizată. A înnebunit!

Sandre vorbea de parcă era într-adevăr convins de tot ce spunea.

Oare chiar era? Eleonore era tentată să nu-l creadă. Îşi stăpâni furtuna de invective care îi stătea pe limbă. Asta nu l-ar fi convins niciodată pe Sandre că avea dreptate.

Dar Eleonore îl cunoştea; Sandre era un om care gândea logic, aşa că Eleonore făcu apel la toată răbdarea de care era în stare şi încercă să-i explice adevărul într-un fel în care avea să-l înţeleagă şi Sandre.

— Mai ţii minte când eram copii?

— Desigur, spuse Sandre.

— Rickie obişnuia să rupă picioarele broaştelor şi să le dea drumul, apoi să parieze dacă broasca va trăi sau nu.

— Jocuri copilăreşti, spuse Sandre, fluturând o mână.

— Rickie a devenit tot mai rău cu fiecare an, spuse vehement Eleonore. Aimée *nu* i-a deplâns moartea. N-a înnebunit de durere. Cineva a ucis-o!

— O vom înmormânta alături de el, desigur, spuse

Sandre. Asta şi-ar fi dorit şi ea.

Lui Eleonore nu-i venea să creadă că Sandre era atât de orb.

— Nu, nu-i adevărat! Aimée îşi dorea să plece în Italia. A fost ucisă!

— Eşti supărată. E probabil din cauza sarcinii.

Sandre încercă să o aşeze pe Eleonore în scaunul lui, dar Eleonore i se opuse, cu braţele încordate şi pumnii strânşi.

— Suntem foarte bucuroşi că ai rămas în sfârşit însărcinată, continuă Sandre pe acelaşi ton liniştitor. Ştii cât de periculos e să-ţi faci asemenea griji, şi pentru tine, şi pentru copil.

— Nu-mi fac griji, replică Eleonore, ridicând tonul. Îţi spun că unul dintre tovarăşii lui Rickie ţi-a omorât o verişoară prin alianţă. Tu eşti prinţul. Fă dreptate!

— Da, bineînţeles că aşa voi face. Sandre o luă de mână, *de pumn,* şi o conduse spre uşă. Acum du-te acasă şi odihneşte-te. Fanchere, du-o tu. Eleonore, când te întorci adu-o şi pe domnişoara Chegwidden. A trecut mult prea mult de când am văzut-o ultima oară. N-aş vrea să cred că mă evită.

Sandre o bătu pe Eleonore pe umăr, apoi se întoarse spre birou. Dorea să scape de ea. Iar Eleonore îşi dădu seama… că el era vinovatul.

Sandre era cel care o omorâse pe Aimée.

Poate o aruncase peste balustradă cu mâna lui.

Poate unul dintre oamenii lui o făcuse.

Dar Sandre omorâse o femeie care le era verişoară amândurora, o femeie prostuţă, dar cu suflet bun, fiindcă Aimée credea că Moartea poate răsturna regimul de Guignard şi vorbea liber despre asta.

Aimée avusese dreptate. Băiatul Sandre, tovarăşul de joacă al lui Eleonore, dispăruse pentru totdeauna, fusese înlocuit de această creatură depravată pe care toţi oamenii

din Moricadia o urau din inimă.

Aimée murise fiindcă ştia asta – şi era din vina ei. Din vina lui Eleonore. Simţi că ameţeşte. Că i se taie picioarele.

Fanchere o luă de după talie cu un braţ şi o duse într-o bibliotecă liniştită de lângă biroul lui Sandre. Îi găsi un scaun şi îi aduse un pahar cu apă.

Eleonore sorbi, dorindu-şi să nu mai simtă în gură gustul amar al crimei.

— Nu pot să ne cresc copilul aici, spuse ea. Nu pot.

Fanchere se ridică în grabă, închise uşa, răsuci cheia în broască şi se întoarse alături de ea.

— Ştiu cât de bucuros eşti că te-ai înrudit cu familia de Guignard, dar nu pot trăi într-o ţară unde crimele sunt iertate şi străzile sunt atât de corupte. Eleonore clipi, încercând să-şi limpezească lacrimile din ochi. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău, spuse Fanchere, îngenunchind în faţa ei şi masându-i uşor mâinile. Trebuie să-şi mărturisesc ceva. Când mi-ai spus că eşti însărcinată, am început să ne transfer discret averea din Moricadia în bănci străine: Banca Angliei, Banque de France, chiar şi o bancă din America. Fiindcă ştiam că acest copil te va obliga mai devreme sau mai târziu să vezi ce nu voiai să ştii înainte, şi ştiam că amândoi vom vrea să mergem undeva unde ne putem creşte copilul fără să ne fie teamă.

Eleonore îl privi, nevenindu-i să creadă. Fanchere ştiuse că aşa ceva urma să se întâmple? Cum era posibil?

Fiindcă… fiindcă Fanchere ştia adevărul despre Sandre. Adevărul pe care Eleonore îl ignorase.

— Ne vom pierde casa, spuse Fanchere. Dar nu-ţi fie teamă. Am relaţii în toată lumea. Nu vom muri de foame.

Eleonore nu-şi putu stăpâni lacrimile. Căsnicia ei cu Fanchere fusese bună dintotdeauna; se respectaseră unul pe altul şi fiecare îşi adusese propria contribuţie la uniunea lor. Fanchere adusese o avere făcută din negoţ, Eleonore îi oferise un nume vechi şi nobil, relaţiile şi influenţa care

veneau odată cu titlul. Dar nu vorbiseră niciodată de iubire. Eleonore îşi imagina căsnicia lor ca pe un parteneriat şi nimic mai mult. Acum aflase că Fanchere era dispus să părăsească Moricadia de dragul ei şi al copilului.

Privindu-i faţa slabă, dar atât de dragă, Eleonore îşi ridică o mână şi-i mângâie obrazul.

— Îmi eşti atât de drag. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că l-a făcut pe tatăl meu să mi te aleagă drept soţ.

Fanchere îşi întoarse buzele şi îi sărută palma.

— Şi eu te iubesc.

Căldura neaşteptată a momentului îi cuprinse pe amândoi.

— Încă ceva, spuse Eleonore, înclinându-se ca să-i şoptească. Vreau să vorbesc cu Moartea. Ştii cum aş putea să dau de el?

— De fapt, cred că da, zâmbi Fanchere. Vino, Eleonore. Hai să mergem acasă.

Capitolul 41

O bătaie în uşă o trezi pe Emma din somnul de după-amiază, care luase locul somnului de noapte.

— Intră, spuse ea, apoi privi tavanul şi se gândi: „Vrea să-l aleg pe el. Vrea să mă mărit cu el”.

Michael o credea o amazoană. O credea curajoasă, puternică, o femeie care putea face orice dorea cu viaţa ei. Şi voia să se căsătorească cu ea.

Tia intră precaută în cameră.

— Domnişoară Chegwidden?

— Sunt trează.

Emma nu ştia cum să-i răspundă lui Michael. De când murise tatăl ei, nimeni nu o mai dorise. Acum, Michael îi spunea că are de ales. Şi poate chiar avea de ales.

Ce voia?

Ce se cuvenea să facă?

Emma iubise Moartea, acel bărbat misterios, întunecat, ademenitor. Oare îl iubea şi pe Michael Durant?

Se ridică în capul oaselor şi îşi frecă fruntea cu podul palmei, privind afară, pe fereastră. Soarele apunea.

— E târziu. Trebuie să mă îmbrac!

— Da, domnişoară Chegwidden. Avem o urgenţă jos, spuse Tia de la marginea patului.

Emma o privi pentru prima oară.

Tia avea faţa roşie şi umflată, cu ochii înroşiţi de la plâns.

— Nu e Durant, spuse ea.

Emma se dădu jos din pat, grăbită.

— Degetul lui Brimley?

— Degetul lui Brimley e bine. Se lipeşte. E un miracol. Dar nu, clătină din cap Tia, începând să plângă din nou. Este Lady de Guignard şi Elixabete.

Nu. *Nu.*

Emma o trase de limbă pe Tia cât timp se îmbrăcă.

Tia nu era sigură de nimic, în afara faptului că Elixabete era adusă înapoi la castelul familiei Fanchere chiar acum. Dar nu voia să spună nimic de Aimée şi plângea aşa de tare că Emma simţi cum stomacul i se strânge de frică.

Nu Aimée. Nu draga de Aimée, Aimée cea blândă, care era atât de aproape de o viaţă fericită.

Emma fugi jos.

Elixabete era adusă pe o pătură de mai mulţi bărbaţi.

— Lăsaţi-o jos, le ordonă Emma.

Bărbaţii coborâră cu grijă pătura pe podea. Emma îngenunche lângă Elixabete.

Fata stătea pe o parte, ghemuită, cu ochii închişi. Ţinea ceva la piept. Fusese lovită în faţă şi avea nasul spart, dar Emma era mult mai îngrijorată de rana de pe

frunte. Avea capul spart, genul de lovitură care ar fi putut ucide.

Servitorii se înghesuiră să vadă.

— Daţi-vă înapoi, comandă Brimley. Lăsaţi-le loc să respire.

Emma o atinse pe Elixabete pe umăr. Fetiţa deschise ochii.

— Elixabete, mă auzi? întrebă Emma.

Fetiţa o privi pe Emma, apoi se uită la oamenii din jur, şi răspunse:

— Da.

— Câte degete ţin ridicate?

— Trei.

— Bine.

Cu voia lui Dumnezeu, Elixabete avea să-şi revină.

— Poţi să-ţi mişti degetele de la mâini? De la picioare?

— Da. Da. Vai, domnişoară Chegwidden, suspină Elixabete. De ce a trebuit să i se întâmple chiar *ei?*

Emma simţi că stomacul i se strânge şi mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— A aruncat-o de la etaj. Doamna ţipa, dar a aruncat-o de la etaj. Am încercat să-l opresc, dar m-a lovit cu piciorul şi tot a aruncat-o. Elixabete îi arătă statueta pe care o ţinea la piept, un cal lustruit şi atent sculptat. Mi-a dat asta. A fost a tatălui ei. A vrut să o păstrez eu. Şi *a murit.*

— Cine a murit? întrebă încet Emma.

Elixabete tremură, plângând în continuare.

— Aimée? întrebă Emma.

Elixabete făcu semn din cap că da, apoi se ghemui şi strânse din nou calul la piept.

— O vreau pe mama, ţipă ea.

Emma o mângâie pe frunte, apoi se ridică şi îi spuse lui Brimley:

— Du-o la culcare. N-o lăsa să se ridice. Pune-i cârpe

ude pe faţă ca să se tragă umflătura. Vorbeşte cu ea. Adu-i apă. Şi pentru numele lui Dumnezeu, trimite pe cineva după mama ei.

Apoi, Emma se întoarse şi porni prin mulţime.

— Domnişoară Chegwidden, strigă Brimley, făcând-o să se oprească. Ce-ai de gând să faci?

— O să-i fac să plătească.

*

— Durant, s-a întâmplat ceva în casă.

Michael lăsă tocul din mână, bucuros că avea un motiv să nu-şi mai bată capul cu scrisoarea către tatăl lui, cea în care îi spunea că fiul său e viu şi are nevoie de ajutor. Ridică întrebător o sprânceană către Rubio.

— Elixabete e rănită şi Lady de Guignard…

Rubio clătină din cap. Privirea lui arăta aşa cum fusese când ieşise din temniţă. Ştearsă. Resemnată. Îndurerată.

Michael se ridică în picioare.

— Unde e Emma?

— Au chemat-o să aibă grijă de Elixabete.

Rubio nici nu terminase de vorbit, că Michael alerga deja spre casă. Intră în fugă şi prinse un servitor.

— Unde e Elixabete?

— Au dus-o sus. Aţi auzit…? Servitorul era tânăr şi trebui să-şi dreagă glasul. Aţi auzit ce-a păţit Lady de Guignard?

Michael urcă treptele câte două o dată, urmă şirul de cameriste care plângeau sau duceau medicamente până la etajul al doilea şi dădu buzna în dormitorul lui Elixabete.

Emma nu era acolo.

Michael îl luă pe Brimley de rever.

— Unde e Emma?

Brimley îl prinse şi el pe Michael de haină.

— Ne-a spus cum să avem grijă de Elixabete, spuse el. Apoi a plecat.

— Unde s-a dus?

— Cred că… cred că a spus că vrea să-i facă să plătească.

— Să-i facă să plătească? Nu! A ieşit să călărească? De ce n-ai oprit-o?

— Am o problemă chiar aici, Durant. Şi nu-mi permit să pun mâna pe o doamnă!

— Acum cât timp a plecat?

— Un sfert de oră, poate puţin mai mult.

Michael gândi rapid. Nu se întâlnise cu Emma când fugise spre casa principală, deci era prea târziu ca să o mai oprească la grajduri. Dar dacă o lua pe scurtătură şi ajungea în pădure înaintea ei, o putea opri înainte să ajungă la drumul principal.

Porni în fugă din nou, în jos pe scări şi afară pe uşă. Traversă în fugă aleea pentru trăsuri.

Trăsura familiei Fanchere tocmai intra pe poartă.

Michael se roti, sări peste tufişuri şi fugi prin iarbă.

Îl dureau plămânii. Îl dureau picioarele. Îl durea şi umărul.

Urcă un deal şi ajunse în pădure, lovindu-se de crengi şi tăindu-şi picioarele în tufişuri.

Nu putea alerga destul de repede. Avea să ajungă prea târziu.

Ieşi din pădure şi se opri pe marginea taluzului înalt de cel puţin şase metri. Dedesubt era drumul – şi ajunsese prea târziu. Prea târziu!

Bătrânul Nelson fugea spre pădure, fără niciun călăreţ în şa.

Soldaţii prinţului Sandre înconjuraseră o siluetă îmbrăcată în alb în tufişurile de pe marginea drumului.

Emma se chinui să se ridice în picioare.

Trăia!

Michael începu să coboare taluzul după ea.

Şi cineva îl prinse de braţ. Michael se întoarse cu pumnii ridicaţi. Fanchere îl prinse de umeri şi începu să-l scuture.

— Nu!

Michael încercă să se elibereze.

— Nu. Uită-te la ei! spuse încet Fanchere.

Michael îi privi. Soldaţii se urcau pe cai. Aveau flinte, săbii şi cuţite. Erau furioşi şi solemni, gata să ucidă.

— Sandre le ucide soţiile, copiii, spuse Fanchere. Dacă încercăm să le răpim prada, ne vor ucide şi pe noi.

— Dacă ajunge la palat, este ca şi moartă, spuse Michael. Sau mai rău.

Apoi porni din nou în jos.

— Eleonore are un plan.

— Nu ştia că o să se întâmple asta, spuse Michael, privindu-l peste umăr.

— Nu. Dar putem schimba planul astfel încât să funcţioneze. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, dacă te laşi ucis aici n-o vei ajuta pe Emma să scape şi nici nu te vei răzbuna pe prinţ, vorbi repede Fanchere. În plus, i-ai frânge inima lui Eleonore, şi biata de ea a suferit deja destul.

Michael ştia că Fanchere avea dreptate, dar simţi un gust amar în gură văzându-i pe soldaţi îndepărtându-se. Emma stătea în spatele căpitanului, ţinându-se de el.

— În regulă, spuse Michael, întorcându-se înapoi spre casă. Care e planul?

Capitolul 42

Soldaţii o împinseră pe Emma în biroul prinţului Sandre.

Emma ştia că avea să regrete mai târziu, dar acum, plină de furie şi de tristeţe, îşi spuse că expresia de pe chipul lui Sandre când o recunoscu merita tot aurul din trezoreria regală.

Prinţul sări în picioare.

— Ce se petrece aici? întrebă el, întorcându-se spre căpitanul patrulei. Quico, ce-ai făcut?

— Nu ştiu dacă ea e Moartea, Alteţă, spuse Quico cu o voce joasă, răguşită. Nu e treaba mea să răspund la întrebarea asta. Dar am prins-o călărind în costum şi am adus-o aici.

— E o doamnă! spuse Sandre.

Auzindu-l vorbind, Emma îşi aduse aminte de Aimée. Îşi aduse aminte de Elixabete. Îşi aduse aminte cât de mult îl ura şi, furioasă, sări la el.

— Nu. Eu sunt Moartea, criminal nenorocit!

Quico o prinse de braţe şi o trase înapoi.

— Eu sunt Moartea, strigă Emma, zbătându-se, şi toată lumea va afla că alergai după un bărbat când de fapt o biată femeie îşi bătea joc de tine.

Sandre fusese luat prin surprindere, era limpede. Încă mai încerca să salveze situaţia. Să-şi salveze reputaţia.

— E imposibil, spuse el. Nici nu erai în Moricadia până de curând.

— Am stat într-o ascunzătoare secretă.

— Şi unde ţi-e această ascunzătoare secretă? spuse Sandre, vorbind de parcă avea de-a face cu un copil de doi ani.

— Sub mormântul regelui Reynaldo.

Emma îl ura. Îl ura cu toată puterea pe care i-o dădea durerea pe care o simţise.

— Ce vreţi să fac cu ea, Alteţă? întrebă Quico, împingând-o pe Emma spre doi dintre oamenii lui.

Soldaţii o luară de braţe. Emma se zbătu.

— Daţi-i drumul!

Soldaţii făcură ce li se spusese. Sandre se îndreptă spre ea.

— Haide, domnişoară Chegwidden, haide să discutăm ca doi oameni rezonabili…

Emma încercă să-l zgârie, cu degetele arcuite ca nişte gheare, vrând să-i scoată ochii.

Sandre îşi întoarse capul în ultima clipă. Se împiedică în spate, cu sângele şiroindu-i din ureche.

Soldaţii o prinseră înainte să lovească din nou.

Sandre se năpusti înainte şi o plesni destul de tare cât să-i arunce capul pe spate. Emma rămase în picioare doar fiindcă cei doi soldaţi o ţineau în continuare.

— Îmi pare rău că m-ai făcut să fac asta, spuse Sandre.

— Nu te-am făcut să faci nimic, spuse Emma. Îţi place să faci rău.

O clipă îşi aminti cât rău îi făcuse Sandre lui Aimée, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă vei trata cu respect! spuse Sandre.

Emma se înfurie. Lacrimile îi dispărură.

— Eşti un criminal. Un ucigaş! Nimeni nu te respectă. Ar trebui să fii drept, dar în schimb îi omori pe cei care spun adevărul

Emma se zbătu în braţele soldaţilor; nu voia decât să-l atace din nou. Eşti o glumă.

Soldaţii se foiră neliniştiţi. Sandre ridică din nou mâna. Emma se pregăti pentru o altă lovitură.

Sandre rămase nemişcat, apoi îşi coborî mâna foarte încet.

— Spune-mi cine e Moartea şi nu vei mai avea nicio neplăcere.

— Ţi-am spus. Eu sunt Moartea.

Era limpede că Sandre n-o credea. Iar asta o umplea de o satisfacţie sălbatică.

— Eu sunt Moartea, şi o voi răzbuna pe Aimée.

— Poate că o noapte în temniţă te va linişti şi îţi va aminti cum se cade să se poarte o viitoare prinţesă.

O viitoare prinţesă? De ce era nevoie ca să-l descurajeze pe bărbatul acesta? Dezgustată, Emma spuse:

— Nu mă voi mărita niciodată cu tine!

— Vom vedea, spuse Sandre.

Sângele care îi şiroia din ureche se vedea pe gâtul lui palid. Prinţul o studie, parcă aşteptându-i reacţia.

— Şi nici tu nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Nu sunt decentă. Nici docilă. Nu sunt ce vrei tu.

— Nu ştii ce vreau.

— Ba ştiu. Vrei o domnişoară tânără şi străină, care n-are nicio familie să o apere. Vrei să poţi să-ţi baţi joc de ea, să o înşeli, să o obligi să facă tot ce îi ceri, şi să ştii că n-are cum să ţi se împotrivească. Emma îşi coborî vocea: Iar după ce termini, poţi să-i faci ce i-ai făcut şi lui Aimée şi nimeni nu va observa, nimănui nu-i va păsa.

Sandre ridică din sprâncene, de parcă ideea îl luase prin surprindere. Emma îşi dădu seama cu o senzaţie oribilă că *încă* mai era soţia lui ideală.

— Aimée m-a avertizat în legătură cu tine, încheie ea.

Surpriza prefăcută a lui Sandre dispăru, înlocuită de ferocitatea lui caracteristică.

— Duceţi-o jos, spuse el.

Emma se lăsă condusă de Quico şi unul din ceilalţi soldaţi până la parter, apoi printr-o arcadă de piatră şi în jos, pe o scară întunecată, luminată doar de torţele din pereţi.

Un bărbat scund şi gras stătea într-un scaun, fluierând fals o melodie. Când o văzu, zâmbi cu o gură plină de dinţi înnegriţi şi începu să o mângâie sub bărbie. Apoi se îndreptă şi rămase aşa văzându-l pe prinţ în spatele soldaţilor şi al prizonierei.

Prinţul ridică un inel negru de fier cu două chei.

— Gotzon, prizoniera asta e a mea.

Gotzon se încruntă, dar încuviinţă. Imediat ce prinţul trecu mai departe, începu să fluiere din nou aceeaşi melodie.

Coborâră o altă scară. Torţele erau puse mai departe aici, iar când ajunseră jos prinţul Sandre luă ultima torţă.

— Nu ne irosim lumina pe prizonieri, spuse el, conducând procesiunea sinistră mai departe.

Emma se împiedică de pietrele neregulate de sub picioare şi privi în treacăt înăuntrul celulelor. Gratiile erau groase, negre şi lustruite, de parcă cineva le curăţa săptămână de săptămână.

Prinţul Sandre se opri în faţa uneia dintre uşi şi o deschise cu piciorul.

— Această celulă este foarte specială. O folosim doar pentru cei mai importanţi oaspeţi ai noştri. Se spune că regele Reynaldo însuşi şi-a petrecut ultimele zile aici. După cum vezi… (Sandre flutură torţa înăuntru)… e destul de luxoasă. Are chiar şi un pat de paie, ceea ce nu vei găsi în multe alte celule.

— E o văgăună, spuse Emma, mai sinceră ca niciodată.

— Ar trebui să vezi ce e dedesubt. Dar poate că te-ai răzgândit şi vrei să ne întoarcem sus?

Emma se trase din mâinile soldaţilor şi intră în celulă.

Sandre încuviinţă, de parcă se aşteptase la asta. Soldaţii închiseră uşa în urma ei. Sandre închise uşa cu cheia şi spuse, pe acelaşi ton potolit, teribil:

— Adevăratul avantaj este că eu sunt singurul care are cheia de la celula asta. Dar, vai! Mă dispreţuieşti. Poate ai prefera să fii într-o celulă în care poate intra şi Gotzon?

Emma simţi un gust de fiere.

— Nu.

— Vezi, nu sunt chiar aşa de rău cum spuneai. Acum îţi recomand să te aşezi pe pat. E întuneric aici după ce lumina dispare.

Sandre se întoarse, îl bătu pe Quico pe umăr şi întrebă:

— Ce mai face soţia ta? I s-a vindecat rana de glonţ? Biroul meu a început să se umple de praf fără ea.

Procesiunea porni spre ieşire, soldaţii mergând în urma prinţului. Emma le văzu privirile pline de compătimire. În afară de Quico. Căpitanul îi aruncă o privire înveninată care o făcu să vrea să se tragă înapoi.

Înainte să dispară lumina, Emma se grăbi să se aşeze pe pat.

În singurătatea umedă a temniţei, îşi aminti cum căzuse de pe Bătrânul Nelson. Reuşise să-şi ridice braţele ca să-şi apere faţa, dar nimic nu-i apărase braţele, iar acum le simţea învineţite. O durea şi genunchiul, de parcă îl zgâriase chiar şi prin costum, şi nu era sigură, dar presupunea că se lovise şi la şold. Îl simţea cum arde.

Patul era îngust, cu o pătură subţire, iar în întuneric nu vedea nimic… şi auzea totul. Auzea cum şobolanii aleargă pe jos. Auzea apa care picura de pe pereţi. Undeva, deasupra capului, gardianul încă mai fluiera fals.

Stomacul ei scoase un sunet de protest, amintindu-i că nu mâncase decât o singură dată în acea zi. Dar nu-i era foame; undeva, aproape, ceva murise şi putrezea. Mirosul o făcea să-i vină să vomite.

Michael trăise aşa doi ani de zile.

Unde era Michael acum? Şi cât mai dura până venea să o salveze?

*

În ziua următoare – sau, cel puţin, Emma credea că trecuse o zi – lumina unei torţe anunţă sosirea prinţului Sandre.

Venise să o ia. Prinţul Sandre şi vărul lui, Jean-Pierre.

— Eşti gata să-ţi aminteşti ce-mi datorezi? întrebă

Sandre.

Emma strânse ţeava rece de metal de pe marginea patului.

— Îţi datorez moartea.

— Ieşi afară, spuse Sandre, descuind uşa.

— Nu m-am răzgândit. Prefer să fiu aici, nu cu tine.

Jean-Pierre intră înăuntru, o luă de braţul lovit şi o târî afară.

— Nu vorbi aşa cu prinţul, spuse el.

Emma îl lovi cu cotul.

— Nu e prinţul meu. Sunt englezoaică. Regina Victoria e prinţesa mea, şi nu e o ucigaşă cu sânge-rece.

Prinţul Sandre îi ciupi bărbia şi îi întoarse faţa spre el.

— Ţi-e foame? Am pregătit mâncare pentru tine sus… dacă eşti cuminte.

— Ce-ai de gând să faci? Să mă înfometezi până fac ce-mi spui?

Deşi trecuse atât de mult de când mâncase ultima oară, Emma trebuia să recunoască totuşi că era o strategie bună.

— Să te înfometez? Un cuvânt atât de dur, spuse blând Sandre. Dar ştiu cum să mă folosesc de mâncare ca să încurajez un comportament potrivit.

Emma îl scuipă în faţă.

În niciun minut era înapoi în celulă, singură, dar de data asta cu un braţ înlănţuit de perete.

*

Când lumina apăru din nou pe coridor, Emma ajunsese să înţeleagă deja ce dorise să spună Sandre când îi spusese că mâncarea încuraja un comportament potrivit. Emma sorbise apă de pe peretele unsuros, dar îi era atât de foame că atunci când Jean-Pierre intră să o ia căzu din picioare, iar braţul îi atârnă greu, rece şi umflat după ce

stătuse atâta vreme înlănţuit de perete. Jean-Pierre trebui să o ducă afară în braţe.

Emma crezu că îl vede pe Sandre zâmbind.

Jean-Pierre o duse până sus, în apartamentele prinţului, şi o aşeză pe un scaun în faţa unei mese încărcate cu pâine şi brânză.

Dar când Emma întinse o mână, Sandre o plesni.

— Eu îţi voi da de mâncare, spuse el.

Şi chiar aşa făcu.

Emma îl lăsă fiindcă mâinile îi tremurau aşa de rău că nu era sigură dacă ar fi fost în stare să ducă mâncarea la gură. Şi, chiar dacă se simţea tentată, nu-l muşcă de mână.

Luase doar câteva îmbucături când Sandre se trase înapoi:

— Ajunge.

Emma îl privi ca o creatură sălbatică, ceea ce şi devenise.

— Du-te şi schimbă-te, îi spuse Sandre. Puţi. Nu vreau să te văd în acel costum ridicol.

Emma privi rămăşiţele murdare şi jilave ale costumului Morţii.

— Mi se par haine potrivite pentru temniţă, spuse ea.

Sandre se aplecă şi zâmbi.

— Nu trebuie să rămâi în temniţă.

Dacă Emma n-ar fi ştiut deja adevărul, ar fi văzut doar imaginea blândă, princiară, pe care Sandre o proiecta cu atâta artă.

— Ba da, spuse ea, trebuie.

Prinţul se îndreptă.

— Poţi să te schimbi singură sau pot să te schimb eu, dar vei purta hainele cuvenite unei doamne. Arătă spre un paravan dintr-un colţ. Hainele de acolo.

Emma se ridică.

Jean-Pierre spuse:

— Dar, mai întâi…

Dorea să-i vadă umerii. Emma refuză.

Aşa că o trântiră la podea, amândoi, fără să le pese de vânătăile ei. Emma ardea de ruşine. Sandre îi ţinu faţa lipită de covorul plin de culoare, iar Jean-Pierre îi examină pielea.

— E o Moarte, dar nu e *Moartea,* spuse Jean-Pierre, frecându-şi satisfăcut mâinile. Eu am împuşcat Moartea. Probabil că ştie cine e. Alteţă, cu permisiunea dumitale, pot să o fac să-mi spună adevărul.

— Nu. Fără tortură. Nu e nevoie.

Sandre îi dădu părul la o parte de pe gât, cu un gest care se voia iubitor, şi o ajută să se ridice.

Emma îşi ţinu costumul la piept, peste sâni, şi fugi în spatele paravanului. Atingerea lui îi făcea greaţă.

— Ai un pieptene, un lighean cu apă şi prosoape, spuse Sandre. Foloseşte-le înainte să te îmbraci.

Jupele erau groase, cămăşuţa era fină, iar rochia care o aştepta fusese croită dintr-o lână albastru-închis. Erau haine bune pentru temniţă… ceea ce însemna că Sandre nu se aştepta să-i cedeze.

Era un ticălos. Ştia prea bine că ţinea toţi aşii în mâinile lui crude şi se delecta cu sfidarea ei, ştiind şi că ea avea să-i cedeze în cele din urmă.

Iar apoi ce urma să *se* întâmple? Emma avea să continue să-l înfrunte, dar Sandre avea să câştige la sfârşit. Emma îi va deveni soţie, iar apoi îşi va trăi restul vieţii în mizerie şi resemnare. Va tremura în patul lui. Se va chirci sub biciul lui. Va şti că Sandre trăieşte din banii pe care i-i aduc jucătorii de cărţi, că ucide şi torturează oameni nevinovaţi, şi nu va putea să-l oprească. În cele din urmă, se va ofili şi se va sinucide.

Emma se sprijini de perete.

Să se sinucidă? Puţin probabil. Nu, Sandre o va ucide primul. Şi nu era decât vina ei. Auzise cum murise Aimée. Îşi pierduse capul. Ieşise pe cal şi fusese prinsă de soldaţii

prinţului.

Voia să-i poată spune lui Michael cât de rău îi părea, ce proastă fusese. Ea însăşi se pusese în pericol, şi o ştia prea bine… dar în fiecare minut petrecut jos, în temniţă, Emma se ruga ca oricine – ea, Michael, Raul Lawrence – să răzbune moartea lui Aimée.

Voia să-l vadă pe Sandre arzând.

— Domnişoară Chegwidden? chemă prinţul. Eşti gata?

Emma era pe cât de pregătită ar fi putut să fie. Ieşi arătând ca de obicei, sfidându-l din nou… deşi privirea îi alunecă spre masa cu mâncare.

— Stai jos şi mănâncă, domnişoară Chegwidden, spuse Sandre, trăgându-i scaunul. Şi ascultă-mi planul.

Emma se aşeză imediat, fără să ezite.

Dar se crispă când Sandre îi puse mâinile pe umeri. Apoi rămase complet nemişcată, dându-i de înţeles prin asta că îl respingea. Sandre îşi apăsă degetele în carnea ei, apăsându-i muşchii; apoi, când Emma începu să se zbată, râse şi îi dădu drumul.

— Spune-i planul nostru, Jean-Pierre.

— Ştii cine este Moartea, domnişoară Chegwidden, spuse Jean-Pierre.

— Da, ştiu.

Emma mâncă un strugure, apoi încă unul, sorbi dintr-un pahar cu apă limpede şi bău un pic de vin. Îşi ridică privirea şi văzu că amândoi o aşteptau să spună ceva.

— Eu sunt Moartea.

Credea că Sandre îi va lua mâncarea acum, dar Jean-Pierre se întoarse dezgustat şi Sandre zâmbi încet.

— Ţi-am spus că nu va ceda, Jean-Pierre, spuse Sandre, împingându-i pâinea mai aproape. Îţi urmărim prietenii. Brimley este un suspect interesant, aşa credem, şi acel servitor, Henrique. Jean-Pierre crede că e Fanchere, dar eu zic că e ridicol. Îl bănuieşte şi pe Michael Durant, care e o posibilitate, dar nu una bună. Eu încă mai cred că

Durant e un om înfrânt, prea ruşinat să-i scrie tatălui său să vină şi să-l ia acasă.

Emma mâncă un triunghi de brânză şi bău şi mai multă apă.

— Dar oricine ar fi, spuse Sandre, ştim că e tulburat acum că te-am prins.

— Dar Lady Fanchere? Emma se întreba ce face stăpâna ei dragă fără ea şi fără Aimée. Ea nu e tulburată?

— Nu se simte bine, spuse Jean-Pierre.

Emma lăsă strugurii să-i cadă din mână. Câteva boabe se rostogoliră de pe masă pe podea, dar nu-i păsa.

— E din cauza copilului? întrebă ea.

— Aşa ni s-a spus.

Jean-Pierre arăta altfel faţă de atunci când vizitase conacul Fanchere. Ochii lui erau mai palizi, de parcă sufletul dinăuntru dispăruse, lăsându-i doar câteva rămăşiţe în trup.

— Dacă ai fi fost o fată cuminte, acum ai fi alături de ea şi ai fi putut să o ajuţi pe draga de Eleonore, îi spuse Sandre.

— Dacă n-ai fi ucis-o pe Aimée, Eleonore nu s-ar fi îmbolnăvit de inimă rea, răspunse Emma.

Sandre o prinse de părul împletit şi îi trase capul pe spate.

— Domnişoară Chegwidden, o cauţi cu lumânarea.

— Nu, cer să se facă dreptate.

— Ia-i mâncarea pe ziua de azi, spuse Jean-Pierre.

Emma îşi îndesă ce mai rămăsese din pâine în buzunar. Sandre îi întinse un măr.

— Ascultă-mă, spuse el. Eu şi Jean-Pierre le-am spus tuturor că te-am prins purtând costumul Morţii. Am spus că te vom spânzura duminică.

Emma simţi un fior.

— Nu avem de gând să te spânzurăm duminică, o asigură Sandre.

Jean-Pierre luă şi el un măr.

— Nu? întrebă, apoi luă o muşcătură.

— Nu. Fii civilizat, Jean-Pierre, spuse Sandre pe un ton plin de reproş; apoi se întoarse spre Emma. Tu eşti momeala. Credem că adevărata Moarte va încerca să te salveze, şi aşa îl vom prinde. Simplu!

— E simplu, spuse ea, dar nu va merge. N-are cine să mă salveze. Eu sunt Moartea.

— Ai văzut vreodată pe cineva spânzurat, domnişoară Chegwidden? întrebă Sandre pe un ton lejer. E foarte distractiv. Dacă o faci cum trebuie, poţi să o lungeşti câteva ore.

— Mulţumesc că mi-ai spus, spuse Emma, simţindu-şi inima bătând încet, îngheţat.

— De fapt, nici nu trebuie să te spânzurăm. Avem şi altă variantă.

Vocea lui Sandre era atât de fermecătoare că Emma voia să-şi îndese degetele în urechi.

— Poţi să te măriţi cu mine sâmbătă.

— Să mă mărit cu tine? Un ucigaş cu sânge-rece care nu se dă în lături să-şi omoare rudele? Care a ucis o femeie blândă şi dulce, al cărui singur păcat era că era prea prostuţă? Nu. Nu. Crede-mă, Sandre: chiar dacă sunt doar o însoţitoare plătită, nu m-aş coborî niciodată la un asemenea nivel.

Când ajunse înapoi în temniţă, cu ambele mâini înlănţuite de perete, Emma îşi dori să poată grăbi lucrurile. Ştia că Sandre se va plictisi de sfidările ei în cele din urmă. Ştia că va suferi aceeaşi soartă ca Aimée, şi cineva îi va găsi trupul frânt pe stâncile de sub balconul palatului.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că, la fel ca Sandre şi Jean-Pierre, Emma ştia că Moartea va veni să o salveze, şi va ataca probabil palatul şi pe prinţul Sandre… dar nu putea învinge.

Durant scăpase deja o dată din acest iad. Emma nu

dorea să-l vadă întorcându-se a doua oară în temniţă.

A doua oară n-ar mai fi supravieţuit.

Capitolul 43

Târziu, sâmbătă după-amiază, prinţul Sandre intră în camera lui Jean-Pierre cu o hârtie cu pecete roşie. Era încruntat.

Jean-Pierre se ridică din locul unde studia o hartă a Moricadiei, se înclină şi spuse:

— Ce pot face, Alteţă?

— Am aici o scrisoare de la verişoara noastră, Eleonore, care spune că a auzit zvonuri cum că în seara asta Moartea îşi va face apariţia şi oamenii din Moricadia se vor răzvrăti împotriva mea şi mă vor înfrânge.

— Alteţă, am mai auzit acest zvon şi cu alte ocazii.

Jean-Pierre ignorase zvonurile, continuând să caute ascunzătoarea Morţii prin toate cotloanele din Moricadia.

— Eleonore e foarte insistentă şi îşi face griji pentru siguranţa mea. Ştii şi tu că nu are obiceiul să-şi facă griji degeaba.

— Vrei să trimit pe cineva să o aducă la palat ca să o putem interoga?

Sandre bătu cu degetele în scrisoare.

— Nu. Eleonore e singura care… Nu, nu o pot interoga ca pe un criminal de rând.

Jean-Pierre înţelegea de ce Sandre ezita. O ucisese pe Aimée şi o insultase pe Eleonore în faţă, iar acum se temea că o pierduse în cele din urmă şi pe verişoara lui. Scrisoarea era un semn că Eleonore încă îl mai credea un om bun, a cărui reputaţie fusese distrusă de zvonuri, iar Sandre avea nevoie ca ea să continue să creadă asta chiar dacă era corupt până în măduva oaselor.

Din punctul lui de vedere, Jean-Pierre credea că Eleonore este o idioată.

— Vrei să merg la ea acasă şi să o interoghez? întrebă el.

— Nu. Fanchere s-ar supăra foarte, foarte rău.

— De ce-ţi pasă?

— E tăcut, dar puternic. Nu vreau să-l fac să se înfurie.

Jean-Pierre se gândise la un moment dat că Fanchere ar putea fi Moartea, iar acum se gândi din nou la asta. Fanchere vorbea atât de rar, era suficient de tăcut cât să-şi joace bine rolul.

— Atunci ce îmi comanzi, Alteţă?

— Ia-ţi soldaţii. Ieşiţi pe drumuri. Vedeţi dacă puteţi găsi Moartea. Vedeţi dacă zvonurile sunt adevărate.

Jean-Pierre voia să spună că ar fi fost mult mai de folos cercetându-i pe bogaţii din Moricadia. Dar Sandre continua să se lege singur de mâini, spunând că jucătorii de cărţi şi petrecăreţii îi aduceau mult prea mulţi bani ca să-şi poată permite asta. Jean-Pierre încă nu-şi consolidase poziţia de mână dreaptă a prinţului, care să-i aducă veniturile şi influenţa aferente. Trebuia să descopere întâi cine ascundea Moartea, şi exact asta avea de gând – după ce patrula pe drumuri în noaptea asta.

— Cum îmi ordoni, Alteţă, spuse el, înclinându-se.

*

Michael călărea pe Bătrânul Nelson spre palat, zâmbind sub masca neagră care îi acoperea jumătatea de sus a feţei. Era sâmbătă noaptea, pe cerul senin se vedea o lună plină, iar drumul era luminat de parcă ar fi fost binecuvântat. Michael auzi zgomotul multor copite galopând spre el.

Garda de la palat se pusese în mişcare.

Planul lui Eleonore funcţiona.

Michael nu îndrăznea să ezite acum.

După cotitură, o duzină de cai veni spre el şi îl înconjură. Jean-Pierre de Guignard îşi aţinti pistolul spre inima lui Michael. Avea o voce calmă, iar mâna nu îi tremura.

— Arată-te la faţă sau mori, spuse el.

Michael îşi ridică masca în creştetul capului, apoi îşi ridică mâinile în semn că se preda.

— Ce s-a întâmplat, de Guignard? E o crimă să mergi la o petrecere în Moricadia?

— O petrecere? întrebă Jean-Pierre, studiindu-l din cap până-n picioare. La ce fel de petrecere te duci îmbrăcat aşa?

Michael îşi privi costumul – pantaloni negri de călărie, cizme de călărie, o cămaşă scrobită deschisă până la jumătatea pieptului, o cravată neagră la gât şi o haină neagră de călărie, lungă până la genunchi. Îl privi pe Bătrânul Nelson, care avea panglici în coamă şi petice albe cusute de pătura de sub şa.

— Care e problema? Credeam că am un costum destul de atrăgător, şi calul meu la fel.

Era limpede că Jean-Pierre nu credea o iotă.

— Ai ieşit pe cal. Ai de gând să fugi din ţară?

— Credeam că eşti mâna dreaptă a prinţului Sandre… acum, că Rickie e mort?

Înţepătura nimeri în plin. Ochii lui Jean-Pierre sclipiră de furie.

— Sunt, spuse el.

— Atunci cum de nu ştii de această petrecere? Toată lumea a fost invitată.

Jean-Pierre ezită o clipă.

— Se pare că nu.

Soldaţii începeau să se neliniştească auzind ironiile lui Michael. Caii lor le simţiră starea şi începură să se foiască şi

ei. Călăreţii lor încercară să-i potolească.

Toată lumea de la palat se temea de Jean-Pierre, nu doar soldaţii lui. Se temeau de el. Îl urau.

Succesul planului lui Eleonore se baza pe asta.

— Sunt sigur că invitaţia ta s-a pierdut – ştii cât de neglijenţi sunt servitorii – sau poate pur şi simplu te-au pierdut din vedere, spuse Michael, începând să-şi coboare braţele.

Jean-Pierre ridică cocoşul pistolului. Michael îşi înălţă braţele în grabă.

— Poţi să te inviţi şi singur. E un bal mascat. Nimeni nu va şti că te-ai strecurat înăuntru fără invitaţie.

Michael vorbea pe un ton liniştitor, ştiind prea bine că se joacă cu Jean-Pierre ca un copil netot care loveşte un câine turbat cu un băţ.

Dar avea nevoie ca Jean-Pierre să fie atât de furios cât să nu mai gândească limpede. Pentru ca planul lui Michael să reuşească, avea nevoie de timp.

Şi, mai important, trebuia să se poarte de parcă timpul nu însemna nimic pentru el.

— Unde e această petrecere? întrebă Jean-Pierre.

Michael îşi flutură mâinile ca doi peşti pe cale să se înece.

— Mi-au obosit braţele. Te rog, pot să le las jos? Nu sunt chiar atât de prost încât să încerc să fug. Ai o duzină de flinte aţintite spre pieptul meu.

Jean-Pierre îşi privi soldaţii, apoi se întoarse spre Michael şi încuviinţă scurt. El însuşi îşi păstră pistolul ridicat,

Michael îşi lăsă mâinile să cadă cu un geamăt şi îşi masă umerii de parcă obosise.

— Unde e această petrecere? repetă Jean-Pierre.

— Vrei să-ţi arăt invitaţia? întrebă Michael, lovind uşor tolba de la şa.

Jean-Pierre răspunse imediat:

— Da. Arată-mi invitaţia.

Michael deschise gura tolbei. Fâşia de piele care o ţinea închisă îl plesni pe Bătrânul Nelson peste crupă şi, aşa cum se aşteptase, calul dansă într-o parte.

— Controlează-ţi calul! se răsti Jean-Pierre.

— Încerc!

Michael se prefăcu că se întinde după frâie, se clătină în şa, se îndreptă şi îl bătu pe Bătrânul Nelson peste gât, uşor, până îl linişti.

— E bătrân şi capricios, iar eu nu mai sunt un călăreţ la fel de bun ca acum doi ani... înainte să intru în temniţă.

— Nu-mi pasă că nu ştii să călăreşti şi nici de calul tău idiot, spuse Jean-Pierre. Vreau să văd invitaţia.

— Încerc! spuse Michael, scoţând un şal de lână din tolbă.

— Asta pentru ce e? întrebă Jean-Pierre.

— A fost un cadou de la gazda mea, spuse Michael, vorbind încet şi cu grijă, ca şi când Jean-Pierre ar fi fost un idiot să nu-şi dea seama.

— Milord, şopti unul dintre soldaţi pe un ton speriat.

Michael scoase o teacă de piele şi un pistol,

— Şi asta e tot un dar de la gazda ta? întrebă Jean-Pierre.

— Nu toţi cei cu care m-aş putea întâlni noaptea, pe drum, sunt la fel de fermecători şi de darnici ca tine, de Guignard, spuse Michael, permiţându-şi să-i vorbească pe un ton sarcastic. Unii sunt hoţi şi bandiţi. Şi, desigur, mai e şi legenda Morţii, care are obiceiul să spânzure nobili.

— Milord, spuse din nou soldatul.

— Taci din gură, Quico, mârâi Jean-Pierre spre el; apoi se întoarse spre Michael. Nu crezi că Moartea e o fantomă?

— Desigur că nu. Nu sunt nici copil, nici netot. Nu cred că fantoma unui rege mort de atâta vreme a început să bântuie acum drumurile din Moricadia.

Pălăria lui Michael avea un bor larg, care îi umbrea

faţa. Chiar şi în lumina lunii pline, expresia lui era inscrutabilă.

— Moartea e un bărbat, cu siguranţă, continuă el.

— Deci nu crezi că domnişoara Emma Chegwidden e Moartea?

Michael îl privi în ochi pe Jean-Pierre.

— Cum ar putea o femeie aşa de slabă ca domnişoara Emma Chegwidden să spânzure un bărbat aşa de mare ca Rickie de Guignard?

— Dar a ieşit să călărească purtând costumul Morţii, aşa că o vom spânzura *pe ea* mâine pentru moartea lui Rickie.

— Am auzit.

— O cunoşti pe englezoaică. Părea să-i placă de tine. Nu vrei să o salvezi?

— Bineînţeles că vreau. Dar chiar crezi că aş coborî de bunăvoie în temniţă să o scot de-acolo?

— Milord! spuse disperat Quico.

Jean-Pierre se întoarse furios spre Quico.

— Ce?

Quico arătă în tăcere spre ceva de pe drum.

Pe un cal alb, imens, galopând spre ei, venea... Moartea.

Jean-Pierre scoase un strigăt şi îşi îmboldi calul spre silueta fantomatică, înfricoşătoare.

Michael îi privi destul cât să-l vadă pe Jean-Pierre aruncându-se din şa şi căzând împreună cu Moartea la pământ.

Apoi îşi îndesă pistolul şi şalul Emmei cât putu de repede înapoi în tolbă şi porni spre palat, cu copitele calului scăpărându-i în goană.

Capitolul 44

Michael privi palatul care se ridica din stâncă, părând un cristal uriaş, medieval, cioplit din piatră. Avea ziduri înguste şi înalte, scări care porneau de la bucătăriile de la parter spre zonele comune de la etaj, şi – deasupra lor – apartamentele regale.

Michael ştia bine că unele scări se răsuceau în jos, spre temniţele care fuseseră construite în peşterile întunecate de sub pământ.

Palatul fusese construit de vechii regi ai Moricadiei, cu tot cu temniţe, dar când familia de Guignard îi omorâse pe toţi membrii familiei regale locul căpătase un aer sinistru. Bucătarii stingeau focurile din bucătării şi le lăsau pustii noapte de noapte, dar din când în când oaspeţii ajungeau acolo căutând apă caldă, mâncare sau un leac pentru durerile de dinţi. Până şi cei mai sceptici spuneau că văzuseră fantome plutind dinspre temniţe, cu gurile deschise într-un ţipăt etern de agonie.

În spatele palatului era o intrare mai mică, pe unde veneau servitorii care duceau şi aduceau proviziile pentru bucătărie. Drumul care ducea la ea era abrupt şi şerpuia; chiar şi în lumina zilei era periculos să călăreşti pe-acolo. Bătrânul Nelson nu-l putea duce pe Michael acolo, aşa că Michael se lăsă să alunece din şa, îşi duse însoţitorul credincios în pădure şi îl legă de o creangă.

— Aşteaptă aici, îi spuse. Va dura cât va dura, dar apoi vom avea nevoie de tine. Deci ai răbdare, prietene. Îşi ridică privirea şi, printre frunzele care fluturau în bătaia vântului, văzu palatul, îţi promit că nu voi sta mai mult decât e nevoie, mai spuse.

Apoi lăsă frâiele puţin mai libere. Pentru orice eventualitate. Urcă pe drumul şerpuit cu un pistol încărcat în fiecare buzunar al hainei, o sabie la centură, un cuţit în cizmă şi încă unul pe mânecă. Dar niciuna dintre armele pe care le ducea nu-l putea face să se simtă în siguranţă acum

că ajunsese aici. Nu avea decât un plan şi conştiinţa că ar fi trebuit să fie deja mort de o mie de ori. Ce conta dacă ar fi murit acum, atâta timp cât Emma trăia?

I se promisese că toţi soldaţii vor avea alte treburi, şi chiar aşa părea. I se promisese că uşa din spate va fi descuiată, şi chiar aşa era. Michael intră în camera goală unde erau proviziile care fuseseră aduse în timpul zilei. O ladă cu căpşune proaspete. Doisprezece saci cu făină albă. Un cufăr cu pui vii, care cotcodăceau în semn de protest. Prin uşa deschisă se auzeau bucătarii şi ajutoarele lor, care pregăteau ceai şi prăjituri. O auzi pe bucătăreasă strigând la un servitor:

— Pentru prinţ. Imediat. Imediat! Altfel te trimit la ceilalţi.

Bucătăreasa bătu din picior în podea şi făcu semn spre temniţe, apoi îşi înfăşură degetele în jurul gâtului şi făcu ochi mari.

O femeie încântătoare, dar cel puţin îi spusese fără să vrea lui Michael unde îşi petrecea seara prinţul Sandre.

Michael urmă servitorul în sus pe scări; apoi, cu o mişcare rapidă, îi luă tava din braţe, îl împinse într-un dulap şi puse un scaun sub clanţă. Ceaiul era încă aburind, prăjiturile erau decorate cu trandafiri din frişcă, servitorul bătea cu pumnii în uşă şi striga, iar Michael apucă tava mai bine şi porni să-şi înfrunte destinul.

Uşile duble din mijlocul coridorului erau decorate cu simbolul familiei de Guignard. Michael bătu scurt, apoi intră când Sandre îl chemă.

Biroul arăta altfel la lumina lumânărilor. Mobila era din lemn de alun, lustruită până strălucea, pereţii aveau decoraţiuni aurite, podeaua era acoperită de covoare orientale şi draperiile de catifea de la ferestre erau trase. Biroul era un sanctuar liniştit şi luxos, unde prinţul putea lucra şi se putea relaxa… singur.

Sandre era singur într-adevăr, aşezat la biroul lui

antic, într-o oază de lumină care cobora dinspre un candelabru cu lumânări din ceară de albine. Îşi înmuie tocul într-o călimară ornată, din argint, apoi scrise atent ceva, un document oficial. În dreapta avea un bol din sticlă italiană, plin cu bomboane. O sculptură din alamă în formă de vultur stătea pe un colţ, pentru a le reaminti vizitatorilor – sau poate lui Sandre însuşi – că aici era conducătorul

— Pune tava pe masă, spuse Sandre, fără să-şi ridice privirea.

Michael închise uşa, întoarse cheia în broască şi merse la birou. Trânti tava lângă cotul lui Sandre.

Sandre se încorda, apoi îşi plimbă încet privirea de la cizmele lui Michael până la borul pălăriei lui negre. Oftă. Privindu-l în ochi pe Michael, se lăsă pe spate, prefăcându-se complet neinteresat, şi zâmbi.

— Voi, englezii, sunteţi atât de previzibili. Ai venit să o salvezi pe fată.

— În plus, am venit să-mi mărturisesc crimele. Eu sunt Moartea.

— Bineînţeles că eşti, spuse Sandre pe un ton neîncrezător.

— Şi îl cunosc pe adevăratul moştenitor al tronului din Moricadia, unde este, şi cum intenţionează să pornească revoluţia.

— Bineînţeles, spuse încet Sandre, mişcându-şi nonşalant mâna spre sertarul unde îşi ţinea pistolul încărcat.

Michael îşi scoase propriul lui pistol din buzunar şi ţinti.

— Nu cred, Alteţă.

Sandre îşi îndepărtă mâna, la fel de nonşalant. Apoi spuse, pe un ton încă plăcut, dar neîncrezător:

— E un efort admirabil din partea ta. Admirabil… dar inutil. Ce crezi că vei rezolva cu asta, în afară de o a doua vizită, permanentă, în temniţele mele? Ai intrat în palat, dar

nu vei mai ieşi niciodată. Nu mi-o poţi lua pe Emma; a ajuns să mă placă. Şi, lucru şi mai patetic, nimeni n-ar crede vreodată că eşti suficient de inteligent încât să scapi din arestul familiei Fanchere noapte de noapte sau că ai destul curaj cât să mă sfidezi, să-mi ucizi vărul şi să călăreşti noapte de noapte deghizat în fantoma lui Reynaldo. Michael îi zâmbi, amuzat pe bună dreptate.

Sandre îşi smuci capul înapoi de parcă ar fi fost plesnit.

— Tu nu… doar n-ai…

Michael îşi deschise cu o mână eşarfa neagră, apoi îşi dădu la o parte cămaşa de pe umăr şi îi arătă lui Sandre rana înroşită şi atât de dureroasă pe care i-o lăsase glonţul lui Jean-Pierre.

— Dacă Jean-Pierre ar fi ţintit mai bine, ai fi scăpat de Moarte. În plus, nimeni n-ar fi ştiut vreodată că englezul cel laş şi distrus pe care l-ai desconsiderat atât era de fapt spectrul lui Reynaldo. Acum toată lumea va afla adevărul: că prinţul Sandre e un imbecil şi un înfumurat.

Sandre sări în picioare şi se întinse spre Michael.

Michael îl pocni cu pumnul în bărbie şi Sandre căzu înapoi în scaun.

Michael se trase în spate, coborî pistolul şi ţinti între ochii lui Sandre.

— Ai lăsat-o în temniţă zi şi noapte, sperând că asta îi va înfrânge spiritul, că o va face să-ţi cedeze.

— De unde ştii? mârâi Sandre.

— Pentru că *adevăratul* rege al Moricadiei s-a întors, şi are spioni peste *tot.* În dormitorul tău. În bucătărie. Printre soldaţi.

Falca lui Sandre începea să se învineţească, dar prinţul râse, un sunet nepăsător.

— Dacă ar fi adevărat, atunci aş fi fost mort ieri.

— Nu, *tu* trebuie să-ţi păstrezi coroana. Nu au de ce să organizeze o lovitură de stat împotriva unui monarh

drept.

Sandre zâmbea încă, dar strângea braţele scaunului atât de tare că încheieturile i se albiseră.

— Eşti chiar atât de gelos pe mine şi pe draga mea Emma că vrei să ne desparţi cu orice preţ?

— Sandre, o ţii în temniţă, spuse Michael, cu o răbdare exagerată. Dacă asta faci cu femeile pe care le iubeşti, atunci ce le faci femeilor pe care le urăşti?

Sandre începu să spună ceva, dar Michael ridică o mână.

— Nu-mi spune. Vrei să o spânzuri pe Emma sâmbătă ca o lecţie pentru toţi cei care ar îndrăzni să te sfideze.

— Sunt dispus să fiu milos.

Michael îşi dădu seama, într-un moment de revelaţie care îl lăsă fără cuvinte, că Sandre chiar o iubea pe Emma, cel puţin atât cât era în stare un monstru ca el.

— Emma se poate salva dacă vrea, continuă Sandre. Nu trebuie decât să se mărite cu mine.

— Nu trebuie să se salveze. O voi salva eu, spuse Michael, împingând o coală de hârtie spre Sandre. Scrie o graţiere şi pune-i sigiliu.

— Nu.

— Speram că o să spui asta.

Îl luă pe Sandre de rever şi trase până îl făcu să se ridice.

— Aştept asta de peste doi ani de zile, continuă el, şi intenţionez să mă bucur de fiecare clipă.

Sandre privi fix pistolul care îi era încă aţintit spre frunte, şi spuse:

— Voi muri cu curaj.

— Asta? Nu. Michael puse pistolul la loc în buzunar. Nu îţi va fi chiar aşa uşor.

— Vrei să ne batem cu săbiile? în duel? întrebă Sandre pe un ton plin de speranţă, superior.

— O să te bat măr, spuse Michael, ridicându-şi pumnii.

Era şi timpul.

Înainte ca Michael să termine de vorbit, Sandre luă călimara de argint şi o aruncă spre el. Metalul greu îi lovi obrazul; cerneala îi intră în ochi, îi îmbibă părul, iar mirosul ca de smoală îi umplu nările. Sandre sări în picioare, îl prinse pe Michael de umărul rănit şi îl răsuci brutal.

Carnea care nici nu se vindecase încă se rupse iarăşi. Durerea era aproape imposibil de suportat. Michael văzu puncte roşii în faţa ochilor. Căzu în genunchi.

Deşi urechile îi ţiuiau, îl auzi totuşi pe Sandre spunând:

— Voi, englezii, cu regulile voastre cinstite, sunteţi aşa de uşor de învins!

Michael îşi coborî capul şi îl lovi pe Sandre în stomac.

Sandre căzu pe spate, lovindu-se de birou, cu gura deschisă ca un peşte prins în cârlig.

Hârtiile zburară în toate părţile.

Orele de tortură îl învăţaseră pe Michael un lucru: că putea îndura orice. Se ridică în picioare şi îl împinse pe Sandre, trântindu-l la podea cu o bufnitură care făcu geamurile ferestrelor să zdrăngănească.

Sandre scoase un suspin plin de durere.

O clipă rămaseră faţă în faţă, iar în ochii albaştri ai lui Sandre ardea un foc nebunesc.

Apoi, prinţul îşi smuci cotul în sus, lovindu-l pe Michael în coaste.

Michael se frânse de la mijloc.

Sandre se rostogoli.

Michael îl prinse pe Sandre de părul care era aranjat impecabil ca întotdeauna şi îl lovi pe prinţ cu capul de podea. Privirea lui Sandre se împăienjeni. Închise ochii, de parcă era prea dezorientat ca să mai vadă ceva.

— Asta ţi se pare cinstit? întrebă Michael.

Gâfâind, îşi permise o clipă ca să-şi revină – şi el, şi adversarul lui,

Voia să simtă cum oasele lui Sandre se frâng sub loviturile lui. Voia să-i savureze durerea şi frustrarea. Poate că asta îl făcea la fel de nemilos ca Sandre. Nu-i păsa. În zilele nesfârşite din temniţă nu visase decât la acest moment. Asta îl ţinuse în viaţă.

Încă ţinându-l pe Sandre de păr, îl târî în picioare.

Ochii lui Sandre se deschiseră iar. Cu o privire limpede, disperată, prinţul apucă capetele eşarfei lui Michael, i-o înfăşură în jurul gâtului şi începu să tragă, sufocându-l, strivindu-i traheea deja rănită.

Michael îşi duse mâinile la gât, înecându-se, iar Sandre râse mulţumit, îl împinse, trecu în spatele lui şi începu să tragă. Michael se aruncă în spate, făcându-l pe Sandre să cadă din picioare. Ateriză deasupra lui şi, când eşarfa nu-l mai strânse, se eliberă cu totul.

Încercă să-şi revină, dar traheea lui era cuprinsă de spasme, luptându-se cu senzaţia mult prea familiară de a fi spânzurat.

Sandre îl lovi cu genunchiul în stomac şi, cu întreaga lui răutate, îi înfăşură din nou eşarfa în jurul gâtului.

Michael lovi orbeşte cu pumnii şi simţi cum nasul lui Sandre se rupe. Sângele îi împroşcă pe amândoi. Michael reuşi imediat să respire şi se simţi mai bine.

Sandre se prinse cu mâinile de faţă.

— Să te ia naiba! spuse el, cu vocea înăbuşită din spatele mâinilor.

Nu se mai juca. Se întoarse, se aruncă peste birou, alunecă până în partea cealaltă pe burtă şi căută sertarul pe bâjbâite, îl deschise şi scoase pistolul.

Michael se întinse după Sandre, ateriză deasupra lui şi îl prinse de braţ. Alunecară amândoi pe birou, luptându-se pentru armă.

Bolul de sticlă fu aruncat şi se lovi de zidul din spate, spărgându-se cu un zgomot asurzitor. Câteva clipe, bomboanele zburară în toate părţile. Candelabrul greu de

aur se lovi de covor, lumânările se stinseră şi Michael se trezi într-o peşteră întunecoasă, ireală, unde sângele şi violenţa domneau şi singurul sunet care se auzea era respiraţia lor gâfâită.

Sandre se strecură de sub el şi căzu spre podea, lovindu-se de sertarul deschis. Lemnul pocni şi se rupse. Sandre ţipă ceva neinteligibil, dar Michael nu-şi dădea seama dacă de durere sau fiindcă biroul lui avusese de suferit.

Sandre se rostogoli pe spate şi îşi aţinti pistolul spre Michael.

Michael luă vulturul de alamă şi lovi. Statueta nimeri capul lui Sandre.

Pistolul pocni.

Michael tresări.

Sandre rămase nemişcat.

Din tavan începu să plouă cu tencuială, umplând aerul de praf şi acoperindu-l pe Michael cu alb şi auriu.

Michael deschise ochii. Trăia. Sandre leşinase, iar lovitura îl făcuse să-şi piardă ţinta. Michael trăia… şi câştigase.

Deschise sertarul de la birou şi scoase cheile de la temniţă, apoi le puse în buzunarul dinăuntru al pelerinei.

Acum nu mai avea decât să o elibereze pe Emma şi, în sfârşit, să-şi ducă răzbunarea la bun sfârşit şi să-l facă pe Sandre să înfrunte lucrul de care se temea cel mai mult.

Umilinţa.

Începu să-l pregătească pe Sandre.

Capitolul 45

— Ce crezi că faci? răcni delegatul Spaniei aşa de tare că burta lui rotundă tremură.

Jean-Pierre îşi scutură praful de pe drum de pe pantalonii de călărie şi spuse pentru a patra oară:

— Îmi pare rău, milord, dar eraţi îmbrăcat ca Moartea.

— N-am fost umilit în asemenea hal de când mă ştiu!

— Da, milord.

Jean-Pierre luă frâiele, se urcă pe cal şi încercă din nou să preia controlul situaţiei.

— Mă scuzaţi, dar de ce sunteţi îmbrăcat ca Moartea?

Lordul Torres-Martez n-avea chef de scuzele lui Jean-Pierre.

— Îi voi spune prinţului Sandre ce-ai făcut şi prinţul va lua măsurile de cuviinţă ca să te pedepsească… fiu de târfă ce eşti!

Jean-Pierre se încordă. Voia să-l trântească iarăşi pe ticălosul din faţa lui la pământ, să-i bage faţa într-o balegă de cal şi să-l facă să se căiască fiindcă îndrăznise să spună aşa ceva despre Jean-Pierre de Guignard şi despre mama lui, târfă cum era. Voia să…

— Milord! spuse unul dintre oamenii lui.

De data asta, Jean-Pierre nu mai fu la fel de imprudent ca înainte. Auzi tonul imperativ al soldatului şi îşi ridică privirea. Pe creasta dealului din spatele lor… fugărind o trăsură a unui aristocrat, călărea Moartea.

De data asta, Moartea va plăti.

Toată lumea a fost invitată.

Jean-Pierre auzi din nou cuvintele batjocoritoare, călărind în faţa celorlalţi în sus pe deal.

Cum de n-ai aflat de petrecerea asta?

Jean-Pierre îl blestemă pe Michael Durant cel îngâmfat şi pe prinţul Sandre cel mincinos. Prinţul *nu* îi spusese de balul din seara asta. Îl blestemă pe cel care venise cu ideea unui bal mascat în seara asta, apoi îi blestemă pe toţi nobilii din ţară.

Poţi să te inviţi şi singur. E un bal mascat. Nimeni nu va şti că te-ai strecurat înăuntru fără invitaţie.

Într-o bună zi vor plăti cu toţii fiindcă îl neglijaseră pe Jean-Pierre, fiindcă îl desconsideraseră. Jean-Pierre avea să-i facă să plătească.

Îşi aţinti mânia spre Moartea cea palidă şi mascată şi îşi îmboldi calul înainte, urlând.

Moartea scoase un ţipăt de frică. Încercă să-şi întoarcă bidiviul, să coboare înapoi spre drum.

Jean-Pierre se lansă din şa cu un urlet de furie, trântindu-l la pământ. Cei doi se rostogoliră unul peste altul, iar când se opriră, Jean-Pierre îi smulse masca albă ticălosului… şi îşi dădu seama că se repezise valvârtej la lordul de Nesbitt, care îl privea îngrozit.

— Milord. Ce cauţi aici?

Vocea ascuţită a doamnei de Nesbitt se auzi din spatele lui:

— Ce caută el? Dar ce cauţi *tu,* ţăran nenorocit? Crezi că-mi pasă că te crezi un de Guignard?

Jean-Pierre se întoarse mârâind.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa.

Faţa doamnei de Nesbitt era acoperită de pudră albă şi purta un costum din dantelă zdrenţurită, ca un giulgiu, dar degetul ei era imposibil de confundat cu un altul, iar acum i-l clătină în faţă.

— Mi-ai atacat soţul!

— Ce caută pe drum îmbrăcat aşa? Şi dumneata, de ce eşti îmbrăcată aşa?

— Mergem la petrecerea prinţului.

Jean-Pierre lăsă din mână lavaliera lordului Nesbitt.

— Poftim?

— La petrecerea prinţului. La balul mascat. În seara asta. Credeam că eşti vărul şi garda prinţului Sandre, dar e limpede că nu ştii nimic.

— Invitaţia. Unde e invitaţia?

— De ce? Avem nevoie de invitaţie ca să intrăm în castel? întrebă lordul Nesbitt, cu vocea tremurând.

— Nu, nu avem nevoie! spuse Lady Nesbitt, ridicând glasul. Suntem lordul şi Lady Nesbitt. Până şi prinţul ne cunoaşte!

— Vreau să văd invitaţia, repetă Jean-Pierre. O aveţi la voi? Lady Nesbitt simţi în sfârşit furia lui Jean-Pierre. Îl privi îndeaproape, apoi încuviinţă ca o regină.

— O am la mine. Vino.

Jean-Pierre se ridică şi le făcu semn soldaţilor:

— Ajutaţi-l pe lordul Nesbitt să se ridice în picioare şi să se scuture.

Apoi o urmă pe Lady Nesbitt până la trăsură.

Lady Nesbitt căută înăuntru, îşi scoase poşeta şi găsi o bucată de hârtie tare. Jean-Pierre încercă să o ia, dar Lady Nesbitt o trase înapoi, le făcu semn celor care călăreau înaintea trăsurii să se apropie şi citi, la lumina torţelor servitorilor:

— „Pentru a sărbători succesul vânătorii noastre şi capturarea Morţii, prinţul Sandre vă ordonă să veniţi la palat pentru un bal mascat. Vi se cere de asemenea să purtaţi un costum asemănător ca al Morţii. Sigilat cu pecetea regală, în ziua a optsprezecea a lunii septembrie, 1849.” După ce termină de citit, Lady Nesbitt îi întinse invitaţia lui Jean-Pierre.

Jean-Pierre luă hârtia şi o citi, nevenindu-i să creadă. Petrecerea era… organizată de *prinţ?* Fără să-i spună nimic lui Jean-Pierre, prinţul Sandre invitase toată nobilimea din ţară la *palat?* În costumul *Morţii?* Iar apoi îl trimisese pe Jean-Pierre pe drumuri ca să-i aresteze?

Nu. Nu avea sens.

Dar pecetea regală părea autentică.

Dar Michael Durant? Şi el spusese ceva de o petrecere, de un bal mascat, dar purta haine de pirat. Era înarmat. Şi… Jean-Pierre privi în jur, la locul unde îl prinsese pe Durant… drumul care mergea spre palat. Îşi dădu seama de adevăr şi furia i se stinse. Greşise. Ştia asta acum.

— Milady, vă sugerez să vă întoarceţi acasă. Invitaţia e falsă, iar dacă mergeţi la palat în noaptea asta nu veţi avea parte decât de sânge şi groază.

Lady Nesbitt rămase cu gura căscată.

Jean-Pierre îi înmână invitaţia cu o plecăciune, se urcă pe cal şi porni spre palat… unde intenţiona să-l ucidă pe Michael Durant.

Lady Nesbitt se urcă în trăsură şi îi spuse vizitiului:

— Dă bice cailor. Mergem la palat. Cred că vom avea parte de un spectacol foarte interesant.

Capitolul 46

Michael stătea la intrarea care ducea spre temniţe… spre abis. Exaltarea pe care o simţise după ce îl învinsese pe Sandre şi îl lăsase să-şi înfrunte soarta începuse să se stingă. Se simţi paralizat de frică, de teama de întuneric, de frig, de pereţi unsuroşi şi de şobolani şi de o moarte atât de lentă că puteai trece din lumea asta în lumea celor drepţi aproape fără să-ţi dai seama.

Făcu primul pas în jos, spre scări. Nici măcar nu ajunsese la prima poartă, dar mirosul cunoscut de murdărie şi de mucegai îi umplu nările. Abia mai putea să respire, dar făcu un pas, apoi încă unul.

Emma era aici, jos, în temniţa unde speranţa murise.

Oare mai trăia? Desigur. Lui Sandre nu-i făcea plăcere să ucidă. Trăia ca să tortureze şi îşi rezerva prizonierii lui. Avea o celulă regală, iar Michael ştiu că acolo o va găsi pe Emma.

Coborî încet, jos, tot mai jos, şi în sfârşit ajunse la primul nivel, unde Gotzon adormise ca un Cerber. Michael se aplecă deasupra lui, îl scutură de umăr şi spuse:

— Gotzon, dă-mi drumul înăuntru.

Gotzon pufni şi se trezi, îl privi pe Michael şi zâmbi.

— Ştiam eu că o să vii. Iubita ta e în temniţă.

— Aşa e, spuse Michael, arătându-i cheile lui Sandre. Am venit după ea.

Gotzon râse, un râs vesel, tare, ca un Moş Crăciun pervers.

— Nu poţi. Mâine se va mărita cu prinţul Sandre sau va fi spânzurată. În seara asta, dacă nu-i cedează lui Sandre, e a mea. E a noastră, a tuturor. Va fi o petrecere pe cinste. N-am de gând să o ratez deschizându-ţi…

Michael îl înjunghie pe Gotzon în burta lui moale. Gura lui Gotzon se mişcă şi ochii lui se holbară miraţi.

Michael scoase cuţitul şi îl şterse cu batista. Gotzon se prăbuşi pe podea.

— Tu, şopti el.

Apoi îşi dădu ochii peste cap şi muri chiar acolo, la picioarele lui Michael.

Dreptatea fusese făcută.

Michael păşi peste trupul lui şi luă inelul cu o duzină de chei de pe perete. O încercă pe cea mai mare; a treia cheie deschise prima poartă. Se gândi să arunce cheile nefolosite. Dar nu. Nu îndrăznea să rişte să vină cineva după el şi să îl închidă aici.

Aşa că, ţinând cheile prinţului Sandre într-o mână şi pe cele ale lui Gotzon în buzunar, coborî.

Deasupra, pe pereţi, torţele fumegau. Michael luă una şi coborî scările întunecate, folosindu-se de peticul de lumină care înainta alături de el, luptându-se cu întunericul sinistru. Apa picura din tavan. Michael simţi că se sufocă; îi era greu să respire, să înghită. Fiecare pas scotea un ecou, iar locurile pe care şi le amintea apăreau şi dispăreau ca adevărul din spatele coşmarurilor.

Aici, Sandre îi pusese o mână pe umăr.

Michael încetini.

Aici, Rickie îl biciuise până îl umpluse de sânge.

Temniţa avea un miros greu, îngrozitor.

Aici, Gotzon îi înfăşurase o frânghie în jurul gâtului, o atârnase de grinzi şi îl spânzurase. Sandre şi Rickie râseseră în timp ce Michael se zbătea, trăgându-se de ştreang. Apoi leşinase. Când se trezise, îl spânzuraseră iar. Şi iar. Şi iar.

De când ieşise din temniţă, Michael se concentrase pe ura lui pentru Sandre. Nu-şi dăduse seama că acest loc unde fusese închis atâta vreme îi ţinea încă sufletul prizonier.

Temniţa era mult prea adâncă pentru insectele obişnuite, în afara unor gândaci scârboşi. Nici chiar cele mai mari pisici de la palat nu îndrăzneau să coboare aici şi să prindă şobolanii care mişunau pe lângă pereţi.

Emma era aici. Aici jos, undeva.

Dar coridorul cobora tot mai departe, în întuneric, iar Michael rătăcea printr-un coşmar…

— Michael.

Cineva îl chema încet, în şoaptă.

— *Michael?*

Michael tresări şi se întoarse spre acel sunet mult iubit.

— Emma?

— Aici!

Vocea ei era nerăbdătoare, dar atât de înceată şi de răguşită, de parcă… *Dumnezeule.* Oare o spânzuraseră şi pe ea? O dăduseră jos doar ca să o spânzure din nou?

— Vorbeşte, spuse Michael, luminând cu torţa şirurile de uşi şi gratii.

— Spre dreapta şi înapoi. Te rog. Te rog, Michael. De data asta, nu fi doar un vis.

Michael îi urmă vocea disperată, luminând gratiile cu torţa până când o descoperi, o siluetă mică, ştearsă, ghemuită pe un pat lipit de peretele din spate.

Ticălosul o închisese în celula regală – aceeaşi celulă

în care Michael suferise doi ani lungi, plini de disperare.

Folosind cheile prinţului Sandre, încercă întâi cu una, apoi cu cealaltă să deschidă uşa. A doua oară, cheia se întoarse şi uşa se deschise scârţâind. Michael îi făcu semn să vină.

— Haide. Repede!

Lanţurile zornăiră.

— Nu pot.

O înlănţuiseră de perete. Desigur.

Michael închise ochii, permiţându-şi o clipă de milă pentru ea. Era atât de neajutorată. Apoi deschise ochii. Mila rămase, ca un gust amar. Un gust plin de teamă.

— Michael? întrebă Emma, cu vocea tremurând. Cheile sunt la tine.

— Da.

Michael avea cheile lui Sandre în mână. Scoase cheile lui Gotzon din buzunar. Simţi metalul greu şi rece în mână, şi era atât de îngrozit că nu se mai putea mişca.

Oare cum putuse să intre din nou sub pământ, unde orele şi zilele îşi urmau una alteia fără lumină, fără căldură, fără sunetul vocilor şi fără căldura atingerilor omeneşti? Unde fiecare clipă dura o eternitate, şi totuşi când Sandre venea şi-l târa din celulă, dându-i-l lui Rickie ca pe un şoarece unei pisici, era mult prea devreme?

— Michael. Am nevoie de tine, spuse Emma, iar vocea ei era doar o răsuflare acum.

Emma. Dacă nu se mişca, Emma avea să moară.

Michael păşi în celulă. Simţi teroarea pe piele, ca nişte pânze de păianjen. Încă un pas. Mirosul cunoscut de mucegai şi de umezeală îi umplu mintea. Un alt pas. Mintea lui ţipa: *E o capcană! O capcană!*

Apoi, torţa lui lumină faţa întoarsă a Emmei. Era slabă şi obosită, dar îl privea cu ochii luminoşi, de parcă Michael era puternic şi curajos.

— Opreşte-te, murmură el.

— Să mă opresc? Din ce? Nu pot să mă mişc. Încheieturile ei erau înlănţuite de perete, gleznele legate una de cealaltă şi de încheieturi.

Michael căzu în genunchi, aşeză cu grijă torţa pe podea şi se folosi de lumina ei ca să caute o cheie mai mică printre cheile lui Gotzen, una care să se potrivească cu cătuşele ei.

— Nu te mai uita aşa la mine. De parcă aş fi eroul curajos venit să te salveze.

Găsi cheia şi încercă să-i deschidă cătuşele de la glezne. Mâinile îi tremurau. Cheia se lovi de metal.

— Sandre mi-a spus că şi tu ai fost închis aici. Mi-a spus ce ţi-a făcut. Vai, Michael.

Emma ridică o mână şi încercă să-i mângâie obrazul, dar, cu un clinchet, lanţul o opri la câţiva centimetri de faţa lui.

— Ştiai ce ţi-au făcut când ai coborât aici după mine. Ştiai că te pot prinde şi te pot tortura din nou. Ştiai că îţi rişti viaţa. Dar ai venit oricum. Sper că ai venit de dragul meu, dar de asemenea… ştiu că ai venit fiindcă întotdeauna ai făcut ce se cuvine.

Michael încercă din nou să deschidă cătuşele, dar mâinile îi tremurau prea rău. Nu putea, pur şi simplu nu putea face ultimul gest care avea să o elibereze. Dăduse greş.

— Nu fac ce se cuvine, spuse el încet. Fac ce trebuie să fac.

Emma râse. Chiar râse, un sunet care nu se mai auzise niciodată în această temniţă şi care alungă întunericul.

— Nu *trebuia* să faci nimic din toate astea. După ce ai fost eliberat din temniţă şi ai descoperit că poţi să ieşi din celula ta de la Lady Fanchere, ai fi putut să pleci acasă, în Anglia. Şi cine te-ar fi învinuit? În schimb, te-ai deghizat în Moarte ca să faci dreptate. Când ai aflat că am fost prinsă –

şi asta după ce m-ai avertizat să numai călăresc –, ai fi putut să mă laşi să-mi suport pedeapsa pe care o meritam. În schimb, ai ales să înfrunţi din nou groaza. Sunt sigură că eşti îngrozit chiar acum, dar tot ai intrat; ai venit după mine. Onoarea e o alegere. Curajul e o alegere. Iar tu eşti cel mai curajos bărbat pe care îl ştiu!

Emma încercă să îl atingă din nou, dar lanţul o ţinu în loc.

— Ştiam că vei veni să mă iei, deşi nu ştiu dacă n-aş fi înnebunit între timp.

Pe măsură ce Emma vorbea, mâinile lui Michael tremurau din ce în ce mai puţin. Îi deschise cătuşele – mai întâi de la picioare, apoi de la mâini.

O luă în braţe o clipă, doar o clipă, fiindcă încă mai ţinea minte uşa cu gratii, coridorul lung pe care îl aveau de traversat, scările, poarta şi palatul plin de oamenii prinţului şi de soldaţi.

El şi Emma trebuiau să iasă de aici înainte ca prinţul să fie servit.

Dar, ah, în acea clipă, când o ţinu în braţe şi ea îl îmbrăţişă… era viaţă şi lumină, şi dragoste renăscută.

— Poţi să mergi? întrebă Michael.

Emma se ridică cu greu.

— Da. Dar… când am căzut de pe Bătrânul Nelson m-am lovit, şi vânătăile nu s-au vindecat cum trebuie.

— Bineînţeles că nu.

Michael vorbi pe un ton liniştitor, dar dacă ar fi ştiut… oare ar fi putut să se stăpânească? Sau l-ar fi ucis oare pe Sandre când avusese ocazia?

Luă torţa, se apropie să o ajute, dar inelele grele de metal cu cheile lor îi stânjeneau mişcările. Le privi şi vru să le arunce, dar ştia că ar fi fost un gest prostesc. Ar fi putut avea nevoie de ele, înainte ca el şi Emma să scape…

— Poftim.

Emma ridică covorul subţire şi murdar pe care Sandre

îl numise în bătaie de joc „saltea”.

— Pune-le aici.

Rama patului era făcută din ţevi ruginite de fier şi fire de metal răsucit – pe care Michael le transformă în cârlige. Îi dădu torţa şi, în câteva clipe, cheile fură ascunse, dar gata de a fi folosite de ei sau poate… de alt prizonier, în viitor.

Michael luă torţa, o luă de după talie cu un braţ şi o ajută să iasă din celulă. Emma şchiopăta.

— Va fi bine, îl asigură ea. E mai bine când merg.

Şi, într-adevăr, pe măsură ce străbăteau coridorul întunecos, Emma păru să meargă cu paşi din ce în ce mai siguri.

Michael îi simţi coastele subţiri şi descoperi cât de mult slăbise. Simţi că se înfurie:

— Te-a înfometat?

— Da, dar e vina mea, spuse Emma, oprindu-l pe prima treaptă a scărilor. Înainte să mergem mai departe, trebuie să te implor să mă ierţi. În zilele şi nopţile întunecoase nu m-am gândit decât la tine. Ştiam că tu şi Lady Fanchere veţi face tot posibilul să mă salvaţi. Deşi eram aici din vina mea. M-am înfuriat şi am ieşit să călăresc ca o proastă, gândindu-mă doar la ce voiam eu. Era de aşteptat să plătesc pentru asta, dar v-am pus şi pe voi în pericol. Ah, Michael, îmi pare atât de rău.

Michael se simţea… ei bine, simţea că nu merită aşa ceva.

— Nu-mi vine să cred că tu îmi ceri mie iertare după ce te-am tratat aşa de groaznic.

— Dar eu nu vreau să te iert, spuse Emma, cu o voce plină de umor; apoi îl sărută o dată, doar o dată, cu toată pasiunea de care era în stare. Vreau să te fac să plăteşti pentru tot restul vieţii. Michael chicoti, apoi simţi că i se taie respiraţia.

— Deci, te vei mărita cu mine?

— Dacă mă mai vrei încă, Michael... Emma îl mângâie pe obraz. Te iubesc.

Michael nu avea nevoie de mai mult.

— Vino. Trebuie să plecăm de aici. Nu se cuvine să facem dragoste într-un asemenea loc.

Emma râse, lăsându-se dusă pe sus pe jumătate. Trecură prin poarta de sus; nici măcar nu se uită la trupul lui Gotzon când Michael lăsă torţa lângă el. Următoarele scări erau luminate de torţe aprinse, iar deasupra se vedeau lumânările palatului.

Se mişcau mai repede acum. Aproape scăpaseră din temniţe. Ajunseră la treapta de sus...

Unde îi aştepta Jean-Pierre, cu o sabie în mână, blocându-le drumul

Capitolul 47

Michael nu avea nicio armă în mână – fiindcă o ajutase pe Emma să urce scările.

Acum erau neajutoraţi în faţa privirii palide şi mortale a lui Jean-Pierre şi a săbiei lui ascuţite.

Jean-Pierre o privi o clipă şi apoi o ignoră cu totul. Îl întrebă pe Michael:

— Unde e vărul meu? Unde e prinţul Sandre?

— De unde să ştiu? întrebă Michael, făcând ochi mari.

Tonul lui nu l-ar fi convins niciodată pe Jean-Pierre.

— I-ai făcut ceva lui Sandre? întrebă Emma.

Michael o privi şi înclină din cap.

— Sper că e ceva îngrozitor.

Michael zâmbi slab.

— Biroul lui e distrus. E sânge pe covor. Jean-Pierre îşi încordă braţul şi apăsă vârful săbiei de pieptul lui Michael. Spune-mi, înainte să te tai, unde e vărul meu?

Michael răspunse cu o îndrăzneală care o făcu pe Emma să-şi ţină respiraţia:

— Dacă ai de gând să mă tai oricum, nu-ţi spun nimic.

Emma voia să cadă în genunchi şi să-l implore pe Jean-Pierre să-l cruţe pe Michael, dar Jean-Pierre îşi trase sabia înapoi şi întrebă, plin de frustrare:

— Cum ai reuşit aşa ceva? Ai organizat o petrecere, ai trimis invitaţii cu pecetea prinţului!

— Nu era pecetea personală a prinţului, spuse Michael cu blândeţe. E pecetea familiei de Guignard. Probabil că ai una tu însuţi.

— Ai dat o petrecere în numele prinţului? Ca să mă poţi salva? Emmei nu-i venea să creadă cât de deştept era planul.

— Ai furat sigiliul lui Eleonore – ai furat sigiliul gazdei tale? întrebă Jean-Pierre, ridicându-şi vocea.

— N-a trebuit să-l fur. Michael se întoarse spre Emma. Nici măcar n-a fost ideea mea. Petrecerea, balul mascat, toate au fost ideea lui Lady Fanchere.

Emma izbucni în hohote lungi.

— Ştiam eu că după ce va afla cine a ucis-o pe Aimée… ştiam că nu-l va lăsa pe Sandre să scape.

— Eleonore a coordonat totul: mâncarea, decoraţiile şi orchestra. Tot ea i-a instruit şi pe servitorii prinţului. A scris invitaţiile cu mâna ei. A încălzit ceara. A sigilat invitaţiile cu propria ei pecete, spuse Michael, plin de încredere şi de îndrăzneală. Acum au plecat, şi ea şi soţul ei. Vor locui în Italia, în vila pe care Fanchere o închiriase pentru Aimée…

— Eleonore ne-a trădat, răsuflă Jean-Pierre.

— Nu. A aflat adevărul. Despre tine şi despre Sandre, spuse Michael.

— N-ar fi trebuit să o ucideţi pe Aimée, interveni Emma, simţindu-şi furia crescându-i iarăşi, la fel ca prima oară când auzise ce se întâmplase.

Privirea lui Jean-Pierre oscilă între cei doi, apoi rămase

la Emma.

— El mi-a cerut-o, spuse el.

— Când diavolul îţi ordonă, nu trebuie să asculţi, spuse ea, încercând să sară la Jean-Pierre.

Michael o ţinu locului şi spuse:

— Vei arde în iad, Jean-Pierre, şi îl vei duce pe Sandre în spate.

Sabia lui Jean-Pierre se ridică spre gâtul lui Michael ca un fulger.

Emma ţipă.

O bubuitură, o explozie de lumină, şi Jean-Pierre se trase înapoi. Lăsă sabia să-i cadă din mână şi îşi coborî privirea. Văzu sânge pe ea.

Trei bărbaţi înaintară, cu pălăriile trase peste ochi şi chipurile ascunse de eşarfe. Aveau pistoale în mână. Unul dintre pistoale încă mai fumega slab.

Deşi Emma nu-i mai întâlnise niciodată, îi recunoscu pe doi dintre ei. Amândoi aveau ochi albaştri, iar cel mai tânăr avea păr castaniu care îi cădea liber peste guler. Ceva în felul în care se mişcau, sau poate atitudinea lor liniştită, îi amintea de Michael.

Fratele lui. Tatăl lui, cel care îl împuşcase pe Jean-Pierre. Celălalt bărbat nu semăna cu niciunul dintre ei. Părea să se simtă cel mai bine atunci când era ascuns în umbră… şi era obişnuit să comande.

În ciuda deghizărilor, Michael îi recunoscu imediat. Scoase un chiot; apoi, cu un glas încântat, exclamă:

— Tată! Throckmorton! Jude!

Bărbatul numit „Throckmorton” îl pironi cu privirea pe Jean-Pierre, ţintindu-l în continuare cu pistolul.

— Dezarmaţi-l, spuse el.

— O fac eu singur, spuse Jean-Pierre.

Apoi, încet, folosindu-şi doar mâna stângă, îşi scoase un pistol de la centură şi îl puse jos.

— Are şi un cuţit, spuse Michael. Poate chiar mai

multe.

Jean-Pierre scoase un cuţit din mânecă şi unul din cizmă şi le puse deasupra pistolului.

— Legaţi-l, comandă Throckmorton.

Jean-Pierre îi aruncă o privire plină de ură.

Atmosfera deveni rece, întunecată, riscantă.

Emma abia mai respira. Aşteptă să vadă dacă Jean-Pierre va ataca, precum un câine turbat. Dar nu. Jean-Pierre se întoarse cu mâinile la spate.

Jude folosi funia pe care o avea la centură ca să-i lege mâinile lui Jean-Pierre şi să-l lege apoi de gratiile de la fereastră.

— Este nevoie de mai mult? îl întrebă pe Throckmorton, cu o sprânceană ridicată.

— E destul, spuse Throckmorton, întorcându-se cu spatele. Hai să mergem.

— Da. Michael îşi ţinu încântarea pentru el şi o trase pe Emma aproape. Hai să plecăm de-aici.

Apoi o luă înainte, alături de ea. Ceilalţi bărbaţi porniră în spatele lui. Chiar înainte să o ia după colţ, Emma privi în spate.

Jean-Pierre îşi învelise palma cu o batistă, care acum era pătată de sânge. Se zbătu, trase de funie şi se întoarse spre ei. Ochii lui palizi ardeau ca două torţe pline de răutate.

Emma se cutremură şi grăbi pasul.

Traversară coridorul în fugă, îndreptându-se spre bucătărie.

— Ce face mama? întrebă Michael în timp ce mergeau. Şi Adrian?

— Amândoi sunt bine. Amândoi aşteaptă să ne întoarcem cu tine, răspunse Nevitt.

— Vor fi fericite să afle că au şi un bonus, spuse Jude, văzând cum o ţinea Michael pe Emma.

— Da, spuse Michael. Le va plăcea de Emma mea.

Emma voia să-i spună că le zicea prea multe, prea repede. Ar fi trebuit să se îmbrace în rochia ei cea mai bună, să-i viziteze pe ducele de Nevitt şi pe familia lui şi să fie prezentată într-un salon din Anglia, dacă voiau să facă totul aşa cum se cuvenea.

Dar poate că era prea târziu pentru asta. Poate fusese prea târziu de la început.

— Cum vom ieşi de-aici? întrebă Michael.

— La fel cum am intrat, spuse tatăl său. Pe uşa de la intrare.

— Desigur, râse Michael. Eşti ducele de Nevitt. Cum altfel să intri şi să ieşi?

— Exact, spuse Nevitt, dându-şi eşarfa la o parte de pe faţă.

Jude făcu acelaşi lucru. Emma văzu că tatăl şi fiii semănau izbitor de mult.

Servitori în livrea trecură pe lângă ei în grabă, ducând platouri cu mâncare şi sticle de vin în sus, pe scări. Emma se aştepta ca unul dintre ei să-i întrebe încotro se îndreptau, sau poate să le spună să o ia prin altă parte, sau să strige după ajutor fiindcă o prizonieră evadase.

Dar nimeni nu părea să-i vadă pe Michael, pe Emma şi pe ceilalţi.

Servitorii prinţului Sandre se pregăteau de petrecere... şi zâmbeau.

Cât de straniu. Emma nu-i mai văzuse niciodată zâmbind.

— Throckmorton a vorbit cu grăjdarul să aibă grijă de caii noştri, spuse Jude. E ceva ciudat cu palatul şi cu petrecerea din seara asta. Cu toată ţara, de fapt. În seara asta e un bal mascat, ceva straniu. Toată lumea s-a deghizat în stafii.

Emma îşi dădu seama ce făcuseră Michael şi Lady Fanchere şi chicoti. Michael o privi şi zâmbi.

— Ştii ceva despre asta, Michael? întrebă celălalt

bărbat.

— Da, Throckmorton, s-ar putea să ştiu.

Emma iubea vocea lui Michael şi mai mult atunci când acesta zâmbea. Era caldă, amuzată, sigură de sine.

Ajunseră la uşa de la intrare. Bărbaţii îşi puseră pistoalele în toc, încercând în zadar să fie discreţi, şi ieşiră în curte.

Aerul era încărcat de fum; pereţii erau luminaţi de torţe.

Trăsurile nu mai prididea să vină şi să-şi depună încărcătura nobilă la scara de la intrare. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în costumul Morţii soseau, se opreau să stea de vorbă cu alţi oaspeţi, râdeau de parcă mascarada le făcea plăcere mult mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Nimeni nu părea interesat de cei patru bărbaţi în haine de călătorie şi de femeia în haine murdare şi jilave.

— Ai ales să locuieşti într-o ţară stranie, Michael, se răsti Nevitt.

— În marea parte a timpului nu a fost alegerea mea, domnule, spuse ferm Michael.

— Aici.

Throckmorton îi conduse spre grajduri, apoi făcu un semn. Un băiat veni spre ei, ducând de frâu doi cai. Le înmână frâiele lui Throckmorton şi Jude şi se întoarse după ceilalţi doi cai legaţi ceva mai departe.

— Eu am alt cal mai jos, spuse Michael. Putem să ne oprim şi să-l luăm pe drum.

— Bătrânul Nelson, oftă încântată Emma. Mă bucur. N-aş fi vrut să-l lăsăm aici.

— Între timp, domnişoara poate călări cu tine, Michael? întrebă Throckmorton.

— Throckmorton, n-aş vrea să o las să călărească cu nimeni altcineva, zâmbi Michael.

Emma nu voia să fie redusă doar la un bagaj de şa.

— Sau poate, domnule Throckmorton, Michael poate

călări în spatele meu.

— Cine e această femeie impertinentă? întrebă ducele de Nevitt pe un ton sever, dar unul din colţurile gurii i se ridica în sus de parcă ar fi încercat să-şi ascundă un zâmbet.

— Daţi-mi voie să vă prezint.

Michael o luă pe Emma de după umeri şi o întoarse spre ducele de Nevitt.

— Tată, ea e domnişoara Emma Chegwidden.

Emma făcu o reverenţă corectă, de parcă ar fi fost într-o sală de bal.

— Ea mi-a salvat viaţa când eram în pericol, continuă Michael. Mi-a salvat sufletul deşi credeam că e frânt. Mi-a salvat mintea… câtă aveam.

Jude pufni.

Michael îşi privi tatăl în continuare, dar pumnul lui se mişcă parcă cu de la sine putere şi îl pocni pe Jude peste braţ. Apoi, calm, de parcă nu se întâmplase nimic, Michael continuă:

— Domnişoara a fost de acord să-mi fie soţie şi ne vom căsători cât mai repede cu putinţă. Te rog să ne dai binecuvântarea ta.

Nevitt primi frâiele şi urcă în şa. Emma se încordă.

Vai, Doamne. Nevitt avea să o refuze.

Ducele îi privi pe amândoi.

— Dacă a făcut într-adevăr toate acele lucruri, atunci e mai mult decât meriţi, băiete, spuse el. Sigur că aveţi binecuvântarea mea.

Emma fu la un pas să leşine de uşurare… şi de surprindere.

— Tata recunoaşte o amazoană când o vede, îi şopti Michael la ureche.

— Te ajut să te urci, domnişoară Chegwidden, spuse Jude, punându-i mâinile pe umeri. Michael, mai repede.

Michael se urcă pe cal şi întinse o mână.

Emma îl luă de mână, urcă cu un picior în scara pe care Jude i-o făcuse din palme şi se căţără în şa, în spatele lui Michael. Era sigură că le arătase picioarele când încălecase.

Emma fusese Moartea; *nu* avea de gând să călărească la fel ca orice femeie de rând.

Bărbaţii observară, desigur. Erau bărbaţi. Dar nu o judecau din priviri.

Nevitt îşi struni calul, apoi se întoarse înapoi spre fiul său.

— Michael, ar trebui să-ţi faci probleme mai mari pentru tatăl domnişoarei Chegwidden, spuse el.

— Tatăl meu e mort, domnule, spuse Emma.

— Am spus dintotdeauna că Michael are un noroc drăcesc, spuse gros Nevitt. Dar atunci îi voi lua eu locul tatălui dumitale o clipă şi îţi voi spune că nu eşti obligată să te măriţi cu acest pierde-vară. I-ai salvat viaţa, şi îţi suntem datori pentru asta. Pot să-ţi plătesc o sumă care ţi-ar permite să fii o femeie independentă toată viaţa.

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Michael îi strânse braţele Emmei în jurul mijlocului său. Emma *vrea* să se mărite cu mine.

Jude râse şi se urcă în şa.

— Probabil doar pentru titlul de duce de Nevitt.

Throckmorton chicoti, dar privirea lui alunecă spre poarta de la intrare şi spre gărzi. Apoi încălecă în sfârşit.

— Nu-mi pasă de ce vrea să se mărite cu mine, spuse Michael. Pot să-i dau toată averea mea, până la ultimul bănuţ; poate să se mândrească cu titlul oricât vrea, atâta timp cât îmi va rămâne alături şi îmi va fi o lumină în întuneric.

Emma îşi dădu seama că trebuia să le spună acum ce intenţiona, înainte să pornească la drum şi să nu mai poată vorbi. Spuse, pe tonul cel mai ferm de care era în stare:

— Intenţionez să mă mărit cu Michael, să-i cheltui toţi

banii şi să-i conduc viaţa. Vreau să mă asigur că nu va mai avea niciodată de-a face cu femei uşoare sau cu jocuri de cărţi. Vă promit că îl voi controla atât de mult că nu va mai avea pic de intimitate şi va face doar ce-i permit. Până când murim, voi rămâne în braţele lui pentru totdeauna.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi o clipă. Nevitt îşi scoase batista şi îşi suflă zgomotos nasul.

— Poftim. De-acum înainte nu-mi mai controlez viaţa, spuse vesel Michael, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Era şi timpul. Niciodată nu te-ai priceput să-ţi controlezi viaţa, spuse Nevitt.

— Bravo, domnişoară Chegwidden! spuse Throckmorton, îmboldindu-şi calul înainte. Bine zis. Acum, hai să mergem.

Michael îi puse mâna în jurul taliei din nou.

— Strânge-mă, spuse el. Şi să nu-mi dai drumul niciodată.

El şi Emma îl urmară pe Throckmorton pe poartă şi în jos, pe drumul abrupt. Nevitt şi Jude veneau în urma lor. Evitară trăsurile care soseau din partea cealaltă şi călăriră în întuneric, la adăpostul pădurii.

Michael îi conduse până unde îl lăsase pe Bătrânul Nelson.

Cât timp Michael ajustă scăriţele, Emma salută calul ca pe un vechi prieten, apoi urcă în şa şi oftă uşurată. Simţea că ajunsese acasă. Se simţea liberă.

Michael o privi şi îi spuse:

— Să ştii că nu vei putea călări prin Anglia ca să faci dreptate.

Emma îi zâmbi.

— Nu? Nu pot?

— O să-mi dai de furcă, nu-i aşa? spuse Michael pe un ton resemnat, dar şi încântat.

Nevitt îi privi şi anunţă:

— Ar fi bine să-i căsătorim în Spania. Michael nu ştie

ce e aia răbdarea.

Emma îşi privi descumpănită viitorul socru. Cât oare lăsaseră să se întrevadă cu o singură privire şi câteva cuvinte?

Nevitt chicoti.

— Nu-ţi face griji, draga mea; primul copil poate sosi oricând. Ceilalţi vor trebui să aştepte cel puţin două luni.

Michael urcă în şa.

— Tată, n-o mai face pe Emma să se simtă ruşinată şi hai să mergem. Vrem să fim cât mai departe de Jean-Pierre mâine-dimineaţă.

— E un laş, spuse Jude.

— Nu e un laş, zise Michael, conducându-i înapoi spre drumul principal. E cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Throckmorton are dreptate: trebuie să ieşim din Moricadia cât mai repede – înainte ca Jean-Pierre să afle ce am făcut cu Sandre şi să se dezlănţuie iadul.

— Deci sursele mele au dreptate? întrebă Throckmorton. Familia de Guignard e pe cale să aibă probleme?

Michael îi aruncă o privire rece, plină de satisfacţie.

— Sandre ar fi trebuit să aibă grijă, spuse el. Apariţia Morţii a fost un semn. Regele s-a întors.

*

La palat, petrecerea era în toi. Oaspeţii deghizaţi în Moarte dansau în voie, ascunşi sub măşti, costume şi machiaje. Dacă erau întrebaţi, răspundeau că erau peste măsură de bucuroşi că Moartea fusese capturată şi va fi spânzurată mâine.

După părerea lui Jean-Pierre, cu toţii se purtau ca nişte copii care scăpaseră de la şcoală, acum că prinţul Sandre nu se vedea pe nicăieri.

Jean-Pierre stătea la balcon, cu mâna învelită într-un

şervet însângerat. Avea încheieturile sfâşiate de la frânghie. Privea mulţimea, întrebându-se unde îl ascunsese pe Sandre Durant cel blestemat. Trimisese gărzile să caute prin toate colţurile palatului, în fiecare cameră, fiecare dulap, fiecare colţişor. Nu-l găsiseră… sau spuneau că nu-l găsiseră.

Jean-Pierre nu mai avea încredere în ei. Ura lor le depăşise teama. Dacă unul dintre ei îl găsise pe Sandre legat şi cu căluş în gură, Jean-Pierre era sigur că i-ar fi tăiat gâtul fără nicio remuşcare.

Jean-Pierre nu avea încredere nici în servitori. Pregătiseră o masă lungă la marginea ringului de dans şi o umpluseră cu feluri scumpe de mâncare – un păun cu penele din coadă încă ataşate, un aspic în formă de trandafir roşu – şi zâmbeau tot timpul. Zâmbeau! Servitorii lui Sandre nu trebuiau să se comporte aşa.

Şi unde erau cheile de la temniţă? Cheile lui Sandre dispăruseră. Cheile lui Gotzon dispăruseră. Mai erau chei pe undeva? Jean-Pierre nu ştia.

Durant fie blestemat!

Orchestra se opri în mijlocul dansului şi sună o goarnă.

Jean-Pierre se aplecă peste balustradă.

Doi servitori laţi în umeri aduseră o tavă uriaşă, acoperită cu un capac de argint. Oaspeţii începură să murmure mulţumiţi.

— E *pièce de résistance!*

— Un porc întreg prăjit!

Oaspeţii se strânseră în jurul tăvii.

Servitorii puseră tava pe masă.

Jean-Pierre îi privi cu ochii mijiţi.

Cei doi bărbaţi erau puternici, dar şi vânjoşi, cu bărbi şi purtând alte haine, nu livreaua servitorilor.

Privi din nou tava acoperită. Îşi dădu seama ce era înăuntru. Se îndreptă de spate şi ţipă:

— Nu!

Cei doi bărbaţi îşi ridicară privirea. Îi întâlniră privirea lui Jean-Pierre… şi zâmbiră. Dădură capacul la o parte, se traseră în spate… şi prinţul Sandre era acolo, gol şi legat ca un pui, cu fundul în aer şi o lumânare aprinsă între bucile păroase.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi – o sută de oaspeţi în costumul Morţii izbucniră în râs.

Jean-Pierre coborî scările în fugă, ţipând la bărbaţii care îl aduseseră pe Sandre să rămână locului. Intenţiona să afle cine era vinovat.

Oaspeţii râseră şi mai tare.

Jean-Pierre îşi scoase pistolul şi îl aţinti asupra unuia din bărbaţi.

Bărbatul îngheţă.

Apoi Sandre ţipă.

Lumânarea arsese până la capăt. Părul de pe fundul lui era în flăcări.

Jean-Pierre uită de oaspeţii care râdeau, uită de trădători. Alergă lângă Sandre şi stinse lumânarea şi celelalte lucruri care ardeau, iar când se îndreptă de spate mulţimea dispăruse, de parcă nimeni nu fusese acolo vreodată.

Petrecerea se încheiase. Nimeni nu mai râdea. Mândria nepreţuită a lui Sandre fusese strivită cu totul.

Raul Lawrence privea scena dintr-un colţ întunecat, zâmbind. Apoi se răsuci pe călcâie, gata să revină la ţara lui… la oamenii lui… şi să-şi dea la iveală secretul în sfârşit.

Zvonurile aveau dreptate. Adevăratul rege se întorsese în Moricadia.

SFÂRŞIT